

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 139 * Kasım-Aralık 2008 * Fiyatı: 1.50 YTL * ISSN: 1302-7506

Devrimci gençlik hareketi için BİR ADIM İLERİ!

YDG 3. Konferans taslak metinleri
Genç-Sen Genel Kurul değerlendirmesi
6 Kasım YÖK protestoları
Anadilde eğitim mücadelesini yükseltelim!

www.partizanarsiv.net

“Eğitimin ticarileşmesine karşı uluslararası eylem günü TEK DÜNYA, TEK MÜCADELE: EĞİTİM SATILIK DEĞİL”

A l m a n y a

K a n a d a

B e l g r a d

B a n g l a d e ş

SUNU

Merhabalar,

Yoğun geçen bir 6 Kasım sürecinin ardından alanlardan gelen eylem haberlerine, edindiğimiz deneyimlere, bunun yanı sıra gerek 6 Kasım'la ilgili süreçte gelişen tartışmalar gerekse de Genç-Sen Genel Kurulu üzerine değerlendirmelere yer verdiğimiz dolu dolu bir sayıyla karşınızdayız. Bu sayımızda ayrıca Kürt ulusuna yönelik saldırılar üzerine de çeşitli yazılara yer veriyoruz.

Dergimizin bu sayısında geniş bir hacim kaplayan iki önemli yazıya, 3. Konferans taslak yazılarına yer veriyoruz. **8 Kasım'da Ankara'da** toplanan ve hedefi 3. Konferansı örgütlemek olan **Divan toplantısı** alanların çoğunluğundan gelen delegelerin katılımı ile gerçekleşti. Canlı ve verimli geçen toplantı boyunca 3. Konferansımızı en etkin şekilde örgütlemenin yollarını aradık. Delege arkadaşlarımızın ilgi ve ciddiyetleri ve öncesinde alanlarında yaptıkları toplantılardan çıkan kararlar nedeniyle hazırlıklı olmaları toplantının verimini arttırdı.

Yoğun tartışmalardan sonra görece kısa bir süre olmasına rağmen Bayram sonrasında üniversitelerde sınav

döneminin de başlaması göz önüne alınarak 3. Konferansımızın **6-7 Aralık** tarihlerinde **İstanbul'da** örgütlenmesine karar verildi. Konferansı yönetecek divanın da seçildiği toplantıda konferansın gündemi, delege seçiliş yöntemi, ana konularda taslakların hazırlanma ve tartışma süreçleri ve ek önergelerin yazılıp gönderilme şekli ve tarihi gibi çeşitli konular ayrıntılı şekilde ele alındı. Buna göre geçmiş süreç ve gelecek süreç üzerine ana taslak yazılar 15 Kasım'da alanlara iletilecek ve dergimizde yayınlanacak, ek önergeler ise 1 Aralık tarihine kadar dergi merkezine iletilecek.

Konferansta her delege 3 YDG'liyi temsil edecek. Konferans için geniş bir kitle çalışması yapılmayacak, delegelerin katılımı şartı aranacak, gözlemci olarak katılmak isteyenlere de konferansın kapıları açık olacak.

Konferansımızın ilk günü geçmiş sürecin değerlendirilmesine ve alan raporlarına ayrılacak. Ayrıca ekonomik kriz üzerine bir sunum da yapılacak. İkinci günü ise gelecek süreç üzerine tartışmalara ayrılacak. Konferansın son bölümünde ise gündem dışı konuşmalar için bir zaman ayrılacak.

Verimli ve pratiğe hizmet eden bir konferans için tüm arkadaşlarımızın emek vereceğine inanıyoruz.

6 Kasım sürecindeki hareketliliği ve eylemlerdeki coşumuzu koruyarak devrimci gençlik hareketini daha ileriye taşımak için tüm arkadaşlarımıza mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

www.ydg-online.org yenidemokratgenclik.blogspot.com

<	Ç	<	N	D	E	K	<	L	E	R
İsyan	4-5	Göçmen genç	36							
YÖK protestoları	6-9	Geçmiş sürecin değerlendirmesi.....	37-44							
Özgür okul.....	10	Önümüzdeki süreç	45-49							
Forum/Genç-Sen değerlendirmesi.....	14-18	Komünist ustalardan öğrenelim	50-51							
Denge Civane	24	Genç kadın.....	52-53							
Kolektifin Sesi	30-33	Çocuk	54-55							
Gençliğe notlar	34-35	Bellek	62							

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön
matbaacılık Tel: (0212) 544 66 34
e-mail: umutyayimcilik@tmail.com ISSN. 1302-750

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR
İ KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02
İ ANKARA: SİHİYYE MAH. SÜLEYMAN SİRRI SK. NO: 19/7 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01
İ İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERLİTİ KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04
03
İ MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CAD. BARIŞ İŞHANI, NO: 3 Cep: 0 542
216 48 00
İ ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
İ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL
TEL: (0224) 224 09 98
İ MERSİN: İLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN CEP:0 545 685 25 27
İ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR. 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL:
0049 203 40 60 958

BANKA HESAP NUMARALARI
Selma Şahin
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002

Tüm mevzilerde en ileride olmak için adımlarımızı hızlandıralım!

Önümüzdeki ay YDG olarak 3. Konferansımızı gerçekleştireceğiz. Tüm yoldaşlarımızın konferans gündemlerine yoğunlaşması, hazırlıklarını tamamlaması, öncesinden gönderilen belgeleri dikkatli bir şekilde tartışmalı, önerilerini sunmalıdır.

Geçtiğimiz ay ülke gündemini meşgul eden birçok önemli gelişme yaşandı. Amerikan konut sektöründe başlayıp yaygınlaşan mali kriz, emperyalizmin krizden başka bir şey üretmeyeceğinin de göstergesi oldu.

Emperyalizmin krizinin ne kadar derinleştiğinin en büyük göstergesi de bu ülkelerin krizden çıkmak için yaptığı harcamaların, önlem paketlerinin şimdiden 9.2 trilyon dolara ulaşmasıdır. Ayrılan bunca paraya rağmen IMF “ekonomik canlanma için 1.2 trilyon dolar daha gerekli” açıklamasını yaptı. Krizin nedeni kapitalist-emperyalist sistemken, onlar çıkış çarelerini halkta aramaya, gerekli meblağları da her zamanki gibi halka ödetmeye kararlılar. En nihayetinde yapılan harcamalar esasta halkın vergilerinden karşılanmaktadır.

Nerede emperyalizmin krizi varsa orada işsizlik at başı gitmektedir. **Faturayı halka ödetmekle kalmayıp, yüksek kârlarından vazgeçmemek için ya da krizden en az zararlı (ki bunun adı kârdan zararlı) çıkmak için işten çıkartmalara hız vermeye başladılar.** Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), geçtiğimiz günlerde küresel krizle 20 milyon kişinin işsiz kalacağını açıklayarak ezilenler cephesinde işsizlerin boyutunun ne kadar büyüebileceğini anlıyoruz. Ülkemizde de işsizlik artmaya devam etmektedir. Örneğin geçen günlerde Akbank 1000 kişiyi işten çıkarmıştır. Her ne kadar bu ülke başbakanı gözümüzün içerisine baka baka dalga geçercesine “işsizlik düşmedi ama yükselmemesi de başarı” dese de gerçekliğin böyle olmadığı biliniyor. “Kriz ne zaman son bulacak?” sorusuna cevap verebilen bir emperyalist şirket veya burjuva kaleşör bulunmamaktadır. Sadece egemenlerin boş nutukları bulunmaktadır.

Dünya genelinde bunlar yaşanırken, herkesin gözü, doğallığında ABD’de yapılan seçimlere çevrilmişti. Seçimleri B. Obama’nın kazanması, tüm dünyada egemenler tarafından adeta bir şölen havasında kutlandı. Obama’nın kazanmasıyla birlikte yoğun bir ideolojik saldırı da buna eşlik etti. ABD tarihinde ilk defa bir “siyah”ın kazanması, ABD’nin politikalarını sanki te-

melden değiştirecekmiş gibi bir hava yaratıldı. **Ancak gerçeklik hiç de öyle görünmüyor.** Dünya küresel krize doğru giderken, Obama başkanlık yarışında 650 milyon dolar harcamıştır. Wall Street bankerleri, Heç fonları müdürleri bu seçimlerde cumhuriyetçilerden daha çok demokratları desteklemiştir¹. Kapitalist-emperyalist şirketler dönemin hassasiyetini göz önünde bulun-

durarak, halk kitlelerini biraz daha kandırmak için, ezilmiş bir kesimden ilk kez başkan çıkarmak için yoğun çaba harcamışlardır. Bu kadar yoğun çabanın da şüphesiz bir karşılığı da olacaktır.

Ülkemizde de Obama’nın dünya halkları için umut olacağı yönlü propagandalar başlamıştır. Ne de olsa savaşçı cumhuriyetlerin yerini barışçı(!) demokratlar almıştır. Ancak Obama’nın açıklamalarında dünya genelinde barışçı bir politika izleyeceğine dair bir ipucu bulunmamaktadır. Krizin derinleşmesi, halk kitlelerine saldırıganlığı arttıracaktır.

Hele halkımız için Obama’nın seçilmesinin hayırlı olduğu söylemleri tamamen boştur. Perşembenin gelişti Çarşambadan belli olurcasına Obama daha aktif görevine başlamadan “**Türkiye’de yapılanları beğeniyle izliyorum**” demiştir.

Uşaklıkta sınır tanımayan ülkemiz egemenleri de Obama'yı tebrik eden üç ülke başkanından biri olmasının sevincini yaşıyorlardır.

Ülkemizde geçtiğimiz ayın önemli bir gündemi de Erdoğan'ın Kürt coğrafyasına yaptığı gezi oluşturmaktadır. Kürt halkı tarafından sokaklarda karşılanan Erdoğan, aradığı cevabı çok güzel bir şekilde almıştır. Diyarbakır'da burjuva basın bile kabul ettiği % 90 üzerinde kepenk kapatılması Diyarbakır kalesini çökertmeyi hedefleyenlerin hayallerini tuzla buza çevirmiştir.

Kürt halkının net tutumu, ülkemiz egemenlerini çılına çevirmiş, çoluk çocuk demeden kurşun yağmuruna tutulmuş, gözaltında işkencelerin yoğunlaşmasıyla saldırganlığını arttırmıştır. Gözaltına alınan ve yaşı 18'den küçük olanlar kendi hukuk kurallarına uyulmayarak tutuklanmışlardır. Kendi kurallarında gerekli olan adli tıp raporunu bile son anda akıllarına getirmiş ve sicili Hüseyin Üzmez ve daha nice olaylarda kirli olanlar tarafından rapor hazırlanmış ve bu rapora dayanarak tutuklanmışlar-

Ülkemizde geçtiğimiz ayın önemli bir gündemi de Erdoğan'ın Kürt coğrafyasına yaptığı gezi oluşturmaktadır. Kürt halkı tarafından sokaklarda karşılanan Erdoğan, aradığı cevabı çok güzel bir şekilde almıştır.

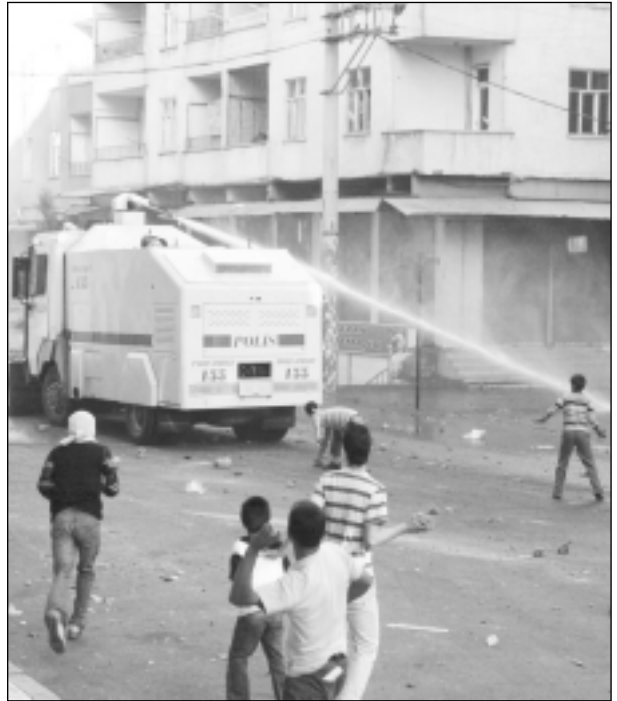
dır. Tutuklananlar hakkında örgüt üyeliği suçlamasıyla 23 yıl ceza istenmiştir. **Yasin Hayal gibi bombacılar 3 yıl istenirken, taş atanlara 23 yıl istenmesi ülkemizin hukuksal düzeni hakkında parlak fikirler vermektedir. Önemli olan taş atmak ya da bomba koymak değildir. Önemli olan doğru tarafta (!) bunu yapmandır.**

Bununla da kalmayan ülkemiz egemenleri anadilde eğitim talebini dillendirmeyi de örgüt üyeliği kapsamında suç olarak saymıştır. Diyarbakır'da üniversite öğrencilerin gerçekleştirdiği boykotta tutuklananları da bu maddeden yargılamanın önünü açmıştır. Gelişebilecek halk muhalefetini sindirmeyi amaçlayan ülkemiz egemenleri "durmak yok, saldırganlığa devam" şiarıyla yol almaktadırlar.

Tüm bunlar yaşanırken, bu seneki 6 Kasım eylemleri de bir hayli canlı geçmiştir. Geçen senelere oranla daha hareketli geçen YÖK eylemleri önümüzdeki dönem için umutlandırmaktadır. Ne var ki bu sene de gerçek-

leştirilen eylemler parçalı bir görünüm arz etmiştir. Ancak bu seneki eylemlere damgasını vuran parçalı olması değil, tasfiyeciliğin yansıması olan örgüt isimlerini kullanmama, en doğal demokratik hak olan ajitasyon/propaganda özgürlüğünün kısıtlanması istemleri ortalıkta gezinmesi olmuştur. A/P özgürlüğü talebimizi bile reklamcılık olarak değerlendiren bir zihniyetin ne kadar demokratik ya da devrimci olduğu tartışılırdır. Kaldı ki bizi reklamcı olarak değerlendiren dostlarımıza üniversite öğrencileri adına konuşma hakkını ve onların adına pankart açma vb. hakkını hangi hakka dayanarak kullandığı da ayrı bir tartışma konusu.

Geçtiğimiz ay bu gelişmeler yaşanırken, önümüzdeki ay YDG olarak 3. Konferansımızı gerçekleştireceğiz. Tüm yoldaşlarımız konferans gündemlerine yoğunlaşmalı, hazırlıklarını tamamlamalı, öncesinden gönderilen belgeleri dikkatli bir şekilde tartışmalı ve önerilerini sun-

malıdır. Divan toplantısında aldığımız kararlar ekseninde çalışmalara yoğunlaşmalıdır. Sorunlarımız ortadadır. Çözüm bizdedir. Ülkemiz egemenlerinin durmak yok saldırganlığa devam şiarına karşı geleceğin sahibi olduğumuz bilinciyle hareket ederek, tüm saflarda en ileride olmaya doğru emin adımlarla yürümeliyiz. 3. Konferansımızın bu yolda mütevazı bir adım olma umuduyla çalışmalarımıza hız verelim.

! Kaynak için Ergin Yıldızoğlu'nun blog sayfasına bakılabilir.

YÖK protestolarla karşılandı

İstanbul

6 Kasım Perşembe günü saat **13.00'te Sirkeci Tramvay Durağı'nda 6 Kasım İnisyatifi'nin** örgütleyicisi olduğu eylem için öğrenciler toplandı. Platformun içerisinde **YDG**, Ekim Gençliği, **DSG**, **DÖB**, **YDGH** örgütlenmeleri yer alıyordu. Toplanan öğrenciler, daha tramvay durağında coşkuyla "**YÖK'e hayır!**", "**YÖK**, polis, medya bu abluka dağıtılabacak!", "**Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!**" sloganlarını attı. Ardından topluca tramvaya binilerek Beyazıt'a gidildi. Beyazıt'ta biri içerden çıkan **6 Kasım İnisyatifi** imzalı iki ortak pankart açıldı.

Biz YDG'iler olarak ortak pankart arkasında "**Emperyalist Yasalara Son!**", "**Darbe Ürünü YÖK'e Hayır!**", "**Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz!**" yazılı dövizlerimiz ve flamalarımızla yer aldık. 6 Kasım İnisyatifi adına okunan basın metninin ardından eylemde katılımcı olarak yer alan Genç-Sen'in basın metni okundu. Ardından Eczacılık Fakültesi'nin önüne gidilerek 16 Mart'ın unutulmadığını gösterip saygı duruşuna geçildi, Beyazıt Marşı okundu. Marşın ardından kısa yürüyüş yapılarak eylem son buldu.

İstanbul YDG

Artvin

Sivas

YÖK kararlığının 27. yıldönümü Sivas'ta **YDG**, **DGH**, **Geleceğimizi İstiyoruz**, Öğrenci Kolektifleri'nin örgütlediği basın açıklaması ile protesto edildi. Eğitim-Sen'in de destek verdiği eylem **6 Kasım** günü **Cumhuriyet Üniversitesi Merkezi Kafeterya** önünde gerçekleşti. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı. Eylemden önce yerelde hazırlanan bildirimler dağıtıldı, afişleme çalışmaları yapıldı.

Ayrıca **11 Kasım** günü **Eğitim-Sen** ile ortak örgütlenen bir panel gerçekleşti. **Cumhuriyet Üniversitesi Kültür Merkezi'nde** gerçekleştirilen panele Prof. Dr. **Aziz Konukman**, İstanbul Milletvekili **Ufuk Uras** ve gençliği temsilen **YDG**'li bir arkadaşımız panelist olarak katıldı. Panel genel olarak dünyadaki ekonomik krize değinilerek başladı. Panele yaklaşık 1000 üniversite öğrencisi katıldı.

Sivas YDG

Malatya

YDG, **DGH**, **DÖDER**, Genç-Sen, **Emek Gençliği**, Eğitim-Sen ile ortaklaşarak YÖK'e karşı sesimizi yükseltmek için bir protesto düzenledik. 6 Kasım günü biraraya gelen kitle **Malatya Eğitim-Sen** önünden toplanarak PTT önüne kadar yürüdü. Yürüyüş sonunda bir basın açıklaması yaparak eylemi sonlandırdık. Geçen yıllara göre daha iyi bir katılımın olması bizim açımızdan olumluydu. Katılımın yoğun olması "güvenlik güçlerinin" de dikkatinden kaçmamıştı ve onlarca polis alana yığınak yapmıştı.

Malatya YDG

Artvin

1980 Cuntasının ürünü olan YÖK'ü protesto etmek amacıyla **YDG**, Gençlik Derneği ve **EMEP**'in örgütlediği bir panel düzenlendi. **8 Kasım'da** saat **13.00'te 78'liiler Lokali'nde** düzenlenen panele yaklaşık 80 kişi katıldı.

Sunumların ardından soru-cevap şeklinde devam eden panelin hemen sonrasında kitle ile birlikte **Halkevi Caddesi'nde** saat **15.00'te "YÖK'e hayır"** ve "**Eğitim haktır satılmaz-AÇÜ öğrencileri**" yazılı pankartlarının açıldığı basın açıklaması yapıldı. Sloganların atıldığı basın açıklamasına halktan da destek geldi.

Artvin YDG

Erzincan

'80 darbesinin ardından kurulan YÖK'ün amacı üniversitelerde **bilimsellik, demokrasi ve özgürlük** adına her şeyi ortadan kaldırmaktı. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de üniversitelerdeki devrimci ve demokrat öğretmen ve öğrenciler **potansiyel suçlu** olarak görülmekte ve baskı görmektedir.

Erzincan'da bu yıl YÖK'le ilgili 9 Kasım'da saat 11.00'de **Eğitim-Sen**'de **Erzincan YDG** olarak bir söyleşi düzenledik. Söyleşide ilk olarak YÖK'ün tarihi ve günümüzdeki misyonu üzerinde durduk, taleplerimizi sıraladık.

Sunumun ardından katılımcılar okulda yaşadıkları olayları, gördükleri muameleyi anlattılar. Liselerdeki baskılar, müfredatın içeriği, üniversitelerde yaşanan sorunlarla ilgili fikir alış veriş yapıldı. Bu sorunların örgütlülükle, bilinçlenmekle ve birlikte hareket etmekle aşılacağı vurgulanarak söyleşimiz son buldu.

9 Kasım eylemine maddi nedenlerle katılamasak da kuşlamalarla eylemin duyurusunu yaptık.

Erzincan YDG

Çanakkale

6 Kasım'da **Cumhuriyet Meydanı**'nda Genç-Sen adına yapılan basın açıklamasına destek verdik. Akşam ise Belediye Sosyal Tesisleri'nde "Öğrenciler YÖK'ü tartışıyor" adlı panel **YDG**, **YDG-M**, **DGH**, **EMEP**, **Öğrenci Kolektifleri**'nin katılımıyla gerçekleştirildi. Panel yaklaşık 150 kişi katıldı. Panelistlerin konuşmalarının ardından gerçekleştirilen açık kürsüyle panel sona erdi.

Çanakkale YDG

Mersin

Mersin'de YÖK protestosu süreci, alınan toplantılarla 3 hafta öncesinden başlamıştı. Bizler son bir ay kala YÖK ile ilgili 2 çeşit bildiri (YÖK'ün genel teşhirine ve zorunlu Türkçe eğitime karşı anadilde eğitim hakkına ilişkin) ve afiş hazırladık, eylem haftasına kadar çalışmalarımızı örgütledik. Ancak üniversitede, genel olarak örgütlenmelerde olan dağınıklık, çalışmalara yansımaktaydı. Toplantılara boğulmamak gibi bir düşüncemiz vardı ancak hali hazırda alınan toplantılar da kısır tartışmalara boğulup sonuçsuz kalıyordu. Genel olarak bütün eylemleri destekleme gibi bir tavrımız olduğu için eylem birlikteliğini bozmamaya özen gösterdik ancak kesinlikle örgüt isimlerinin yer almamasını isteyen örgütlerle propaganda özgürlüğünü savunan örgütler ayrı eylem örgütledi.

5 Kasım günü yıllardır nitelikli bir eylem yapılmamış olan **Yenişehir Kampüsü**'nde **Genç-Sen**'in çağrısıyla bir eylem yapıldı. Eyleme **DSG**, **YDGM**, **DGH** ve **YDG** destek verdi. Eylemde çeşitli dövizler taşındı, Genç-Sen ve YDG pankart açtı. Kampüsün genel durumuna göre katılım oldukça iyiydi ve eylemin sorunsuz bitirilmesinden dolayı sonrasında genel izlenim oldukça iyiydi.

6 Kasım günü, yine birçok örgütün katıldığı ve destek verdiği eylemde genel hava ve öğrencilerden gelen tutum oldukça iyiydi. **Eylemde anadilde eğitim ve söz, yetki, karar özgürlüğüne vurgu yapıldı.** Ancak iletişimsizlikten kaynaklı aynı saatlerde Eğitim-Sen'in üniversite önünde yaptığı basın açıklamasına destek veremedik.

Genel olarak eylem birlikteliği bozulmuş olmasına rağmen, bu durum eylemlerin örgütlenmesinde belirleyici rol oynamamıştır. Eylemlerin örgütlenişinde birçok kez nitelsiz tartışmalara boğulmuş olsak da eylemlerin planladığımız bir biçimde sorunsuz geçmesi ve kitlenin eylemleri olumlu değerlendirmesi bizler için oldukça önemliydi.

Mersin Üniversitesi YDG

Ankara YDG, YÖK çalışmaları

Bu yıl 6 Kasım için Ankara'da bazı eksiklik ve olumsuzluklara rağmen, hem pratik faaliyeti örebilmenin, hem de YÖK'ün misyonunu, yapısını, 6 Kasım'da alanlarda olmanın, her daim YÖK'ü teşhir etmenin önemini, anlamını çok daha iyi kavradığımız bir süreç geçirdik.

Ankara YDG olarak dergimizde yayınlanan "6 Kasım Eylemi ve Yaklaşımımız" yazısına internet üzerinden ulaştığımız ilk andan itibaren YÖK çalışmalarını ciddiyle ve zaman kaybetmeden ele almanın gerekliliği konusunda hem fikirdik. Öncelikle bir toplantı aldık ve genel olarak YDG'nin 6 Kasım yaklaşımı üzerine bir tartışma yürüttük; bu bakışa paralel neler yapabileceğimizi ve buna ek olarak neler katabileceğimizi konuştuk. Okurları da kapsayacak şekilde bir eğitim çalışması yapma, dergiyi en yaygın biçimde dağıtma, değişik konuları olan bildirimler dağıtma, afiş bastırmanın maddi koşullarını zorlama, liselere de mutlaka farklı araçlarla gitme... gibi çalışmalar üzerine kararlar aldık. İlerleyen süreçte yeni fikirler de ortaya çıktı.

Öncelikle bize kaynak teşkil edebileceğini düşündüğümüz her dokümanı topladık. YDG'nin tüm arşivlerini taradık ve 6 Kasım sürecinde işimize yarayabilecek bölümleri ayırdık. YDG'nin eski sayılarının bazılarının kapaklarını değiştirip afiş yaptık ve zaman kaybetmeden çalışma yaptığımız okullarımıza astık. İlk hafta okullar özgünlüğünde yaşanan faşist baskılara, polis ve ÖGB terörüne ve bu baskılarda YÖK'ün rolüne değinen bir bildiri dağıttık. İkinci hafta emperyalizmin derinleşen kriziyle bağlantılı bir süreç olarak Bologna sürecini, paralı eğitimle gerçek-

leştirilmeye çalışılan geleceksizleştirme politikalarını anlatan bildirimleri dağıttık. Bu bildirimleri her fakülte özgünlüğünde farklılaştırmaya çalıştık. Örneğin Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi için **sözleşmeli öğretmenliği** öne çıkaran bildirimleri kullanırken, Hacettepe Beytepe Kampüsü Mühendislik Fakültesi için **yetkin mühendisliği** öne çıkaran bildirimleri kullandık.

Dergimiz elimize ulaşır ulaşmaz Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde stant çalışması başlattık. YÖK'ü, Bologna Süreci'ni, 6 Kasım'da alanlarda olmanın önemini insanlara anlatarak yaygın bir biçimde dergimizi dağıttık. Sonraki süreçte dergimizden yazıların ağırlıklı olduğu renkli duvar gazeteleri hazırladık.

İlerleyen günlerde kolluk kuvvetleri okuldaki ÖGB'ler aracılığı ile iyi bir yolda olduğumuzu bize bir kez daha gösterdi ve "çevre kirliliği" yaptığı gerekçesiyle afişimizi indirmek istedi. Fiziksel müdahale tehdidinde bulunan ÖGB'nin tavrı karşısında YDG'nin ve YDG'ye destek veren devrimci ve demokrat öğrencilerin kararlı tutumu sonucu o gün içinde ve diğer günlerde de afişe müdahale edilemedi. Olay sırasında kampüs kapısına sivil polislerin hemen toplanması, ÖGB'nin sivil polislerle olan diyalogu bizler için dikkat çekiciydi, ancak şaşırtıcı değildi.

Biri lise, biri üniversite öğrencisi iki arkadaşımızın daha derinlikli araştırma yaparak bizlere sunum yapmasını planladığımız eğitim çalışmamızı gerçekleştirdik. Bu çalışma sırasında YÖK'ün kurulduğundan beri süre gelen uygulamalarına ve varlığının sınıfsal temellerine, son dönemde artan uygulamalarına, paralı eğitim ve mesleki hak gaspları ile yaşadığımız saldırılara değindik. Dersim'li bir arkadaşımız anadilinde eğitim görmediği için çocuk yaşlarda yaşadıklarını anlattı. Türkçe konuşmadığı/ konuşmadığı için dayak yediklerini, Türkçe konuşmanın sistem tarafından özendirilmeye, bir lüks olarak gösterilmeye çalışıldığını anlattı. Meslek yüksekokulunda okuyan bir arkadaş da meslek lisesinde ve yüksek okulda yaşanan staj sömürsünden bahsetti ve öğrenci dışında birçok kişinin rant elde ettiğinden bahsetti. 6 Kasım'da alanlarda olmanın son süreçte daha da önemli olduğu belirtilerek ve Kızılay'da YÖK'ü teşhir ve 6 Kasım'da insanları alanlara çağırma amaçlı stant çalışması yapma kararı alınarak eğitim çalışması bitirildi.

25 Kasım Cumartesi günü aldığımız karar doğrultusunda Kızılay Konur Sokak'ta standımızı açtık. Masanın etrafında YÖK'ü teşhir eden bildirimimizi sesli ajitasyonlar yaparak yaygın bir şekilde dağıttık. Masamıza lise öğrencilerinden öğretim üyelerine kadar yoğun ilgi gösteren insanlar oldu. Akşam havanın kararmasına yakın bizim için eksiklikleri olsa da güzel bir çalışma olan stant çalışmamız son buldu.

Liselerde biraz eksik kalmış olsak da özellikle yoksul, emekçi kesimin ağırlıklı olarak yaşadığı mahallelerdeki liselerin etrafına ve bu mahallerdeki işlek yerlere, büyük ozalit afişler yaptık. Afişlerimizde “**Halk gençli-**

ğini YÖK’e karşı geleceğini fethetmeye çağırıyoruz”, “Emperyalist politikalara karşı YÖK’e hayır!”, “**ÖSS kaldırılın yaşasın demokratik halk liseleri mücadelemiz!**” şiarlarına yer verdik.

6 Kasım’a yaklaştığımız süreçte Cebeci Kampüsü’nde bir sergi açmaya karar verdik. Bahçede YDG’nin YÖK’e ilişkin eski kapaklarını, 6 Kasım eylemliliklerinin ve YDG’nin diğer başka eylemlerinin renkli fotoğraf çıktılarını ve afişlerimizi kullanarak sergimizi açtık. Aralara YÖK’e ilişkin bakış açımızı ortaya koyan ve alanlara çağrı yapan renkli dövizler de astık. Sergimize ilginin yoğun olduğunu ve beğeni topladığını gördük.

Genel olarak baktığımızda Ankara YDG açısından hem öğrendiğimiz hem de öğrettiğimiz bir kitle faaliyeti süreci geçirdik. Çalışmaları kolektife yaymada ve çalışmanın liseli ayağını örmede eksikliklerimiz olsa da çok önemli ve güzel deneyimler yaşadık.

Ankara YDG

ODTÜ, devrimi yazmaya devam ediyor...

10 Ekim 2008 günü ODTÜ’de devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin düzenlediği bir şenlik gerçekleştirildi.

10 Ekim 2008 günü ODTÜ’de devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin düzenlediği bir şenlik gerçekleştirildi.

Şenlik öncesi öğrenciler ’68’den bu yana silinmeyen **devrim** yazısını bir kez daha yazdılar; coşkulu bir biçimde gerçekleşen bu etkinlikten sonra öğrenciler kampüs içinde kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Akşam gerçekleştirilen şenlik saat 18.00’de **ODTÜ Mezunları Derneği Vişnelik Amfi**’de başladı. **Kızılırmak, Yaşar Kurt ve Ezginin Günlüğü**’nün sahne aldığı şenlikte ODTÜ öğrencileri konuşmalar yaptı ve bir de sinevizyon gösterildi. Sinevizyonda ’68 gençlik hareketine, devrimci önderlere ve ağırlıklı olarak da ODTÜ’nün devrimci geleneğine vurgu yapıldı. Şenliğe Ankara Üniversite-

si’nde direniş gerçekleştiren işçiler ve Ankara Üniversitesi öğrencileri de katılarak coşkuyu artırdılar.

Şenlikte ayrıca birçok devrimci ve demokrat kurum da yayın masaları açtılar. Bizler de Ankara YDG olarak yoğun bir yayın tanıtımı ve dağıtımı gerçekleştirdik.

Şenliğin ilk başından itibaren “üniversite şenliklerinde de sistemin bizlere tüketim kültürünü dayattığı ve bunun en önemli ayağının da içki tüketimi olduğu, buna dikkat edilerek içki içilmemesi gerektiği” vurgulandı. Ancak öğrencilerin bir bölümü içki tüketmekten geri durmadılar. Özellikle gecenin ilerleyen saatlerinde çok alkol tüketiminin etkisiyle şenliğin içeriğine yakışmayan görüntüler de yaşandı.

Ankara YDG

Kâr, insandan önce gelirse!

SSGSS ile sağlığı, neo-liberal yasalarıyla da eğitimi ticarileştiren sistem, oluşturduğu sadaka kültürüyle, Türkiye'yi "sosyal devlet" haline getirdiğini iddia etmektedir. Ancak Kasım ayı başında Milli Eğitim Bakanlığı'nın TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüştüğü "2009 Bütçesi" raporu şimdiye kadar üzerinde sıkça durduğumuz paralı eğitim konusundaki uygulamalarını daha arsız bir şekilde sürdüreceğini ilan ederek kendi kendini yalanlıyor.

MEB'in raporunda ilk sırayı; büyük patronların bile "memleket meselesi" olarak değerlendirdiği ve kendi çıkarı için yedeklendirdiği/yedeklendireceği kalifiye elemanlar yetiştiren meslek ve teknik liselerin katsayı sorunu alıyor. Bu sorunu 2009 senesinde ortadan kaldırıp bu okullara ilgiyi arttırarak buradaki yarışı teşvik etmeyi planlayan MEB, ayrıca bu okullarda çok yönlü bir eğitimin öğrencilere sunulacağını iddia ediyor.

Meslek liselerinin hemen hemen kuruluş yaşıyla eşit süredir ortada olan bu sorun, her seferinde dile gelmiş ancak hiçbir zaman çözülememiştir. Bunun da; eğitim sisteminin çürümüşlüğünden tutun da komprador burjuvazinin bu okullarda kısa ve orta vadeli ihtiyaçlarını karşılama amacı güttüğünden sadece bu süreçlerde bu sorunu gündeme getirmesi gibi onlarca sebebi vardır. Sonuç olarak yine bu sorun çözüme kavuşturulmayacak ancak meslek liselerindeki öğrencilerin emekleri daha fazla peşkeş çekilecek.

Diğer bir değişiklik, uzun zamandır sözü edilen zorunlu eğitimin 12 yıla çıkarılmasının tasarılmasıdır. Okumanın ve okutmanın giderek kemerlerimizi sıktığı bu dönemlerde eğitimin 12 yıla çıkarılması elbette ki toplumun entellektüel gelişimini sağlamak ya da "baskıcı" ailelerin çocuklarını devlet zoruyla o "bilgi" yuvasında daha uzun seneler boyu eğitmek değildir. **Sistem, gelecek nesilleri kendi idolojisiyle daha uzun seneler zehirlemek ve bunu daha kalıcı hale getirmek istemektedir.** Bu, işin siyasi yönü. Bir de bu durumun ekonomik yönü var ki sömürücülerin ne kadar azgınlaştığını göstermektedir.

Raporda zorunlu eğitimin 12 yıla çıkarılması öngörülürken dersanelerin de kaldırılması hedefleniyor. Ancak

bu kaldırma; devletin yasaklaması değil dersanelerinin özel okula dönüşmelerini destekleme şeklinde yapılmak isteniyor. Kısaca özel sektöre peşkeş çekilen eğitim sistemi daha fazla kâr aşkıyla yanmaktadır. Bu da bizim emekçi ailelerimizin ceplerinde büyük bir yangın, talan anlamına geliyor. Hem zorla okuyacaksın hem zorla soylulacaksın!

Diğer bir madde ise üniversiteye giriş sınavı ile ilgili. Üniversiteye girişin de liseye girerken olduğu gibi basamak basamak sınavlar ve ders ortalamalarıyla olması sağlanacak. Hani Türkiye'nin her yanında aynı nitelikte **-daha doğrusu aynı niteliksizlikte-** bir eğitim veriliyor, her öğrenci eşit bir öğretimden geçiriliyor, bu yüzden de aynı sınavlar yapılacak hem de defalarca ve hepimizin ilgisi, yeteneği aynı doğrultuda, ders ortalamalarımızın bize getirdiği puanlar da cabası olacak! Daha ilkokula başlarken eşitsizliğin tavana vurduğu bir sistemde neyin çabası bu?

YÖK ile ilgili de bir madde yer almakta bu raporda. Müjde! Üniversiteler artık özerk olacak-mış-! Üniversitelerde mali ve idari bir özerk yönetim oluşturularak YÖK bu konulardan tasfiye edilecek, yalnızca koordinasyon ve planlamadan sorumlu bir yapı haline getirilecek. Üniversiteler de yerel özelliklerine uygun bir biçimde uzmanlaşacak ve kendi aralarında oluşacak olan rekabet devlet tarafından desteklenecek! Açıkçası YÖK Başkanı Özcan'ın sene başında söylediği "**üniversitede Amerikan modeli**" yaşama geçirilmeye çalışıyor.*

Bütün bunlar bizi doğrudan ilgilendiren ve yakıcılığını tüm emekçilerin duyacağı soygunların ilanıdır. Okullarımızı serbest piyasa koşullarında değerlendirmekten başka birşey düşünmeyen ve zevkten ağızlarının suyu akan bu sömürü düzenine, "**Eh! Ne yapalım, parası olan okusun o zaman**" diyenlere karşı bir duruş sergilememiz gerekmektedir. Sömürünün keskinleştiği, 15 yaşındaki çocukların liselerinden alınıp karakollarda işkence gördüğü, kârdan başka gözü hiçbir şeyi görmeyenlerin okulların dahi elektriğini kesebildiği bu dönemde esas olan örgütlenmenin ve biraraya gelebilmenin gücünü anlamak ve anlatabilmektir.

*Radikal, 11.09.2008

İş kazaları son bulsun!

Merhaba

Ben bir lise öğrencisiyim. Babam tersane işçisi. Tersanede kuralsız, yasadışı ve güvenlik tedbirlerinin alınmamasından dolayı babamın sabah evden çıktıktan sonra “**akşam eve dönebilecek mi**” diye endişeleniyorum.

Babam tersanede birkaç kez iş kazası geçirdi. Geçirdiği kazalardan birisini anlatayım size. Babamın normal iş bitiş saati beştir. Saat beşten sonra mesaiye kalabiliyorlar. Babam da akşam mesaiye kalmıştı. Tersanelerde akşamki çalışmalarda iyi bir ışıklandırma olmadığından ve babamın çalıştığı ortam da karanlık olduğu için açık olan menhol kapağını görmemiş ve düşmüştü. Düşme sonucunda bacağında morarmalar olmuş ve on dikiş atılmıştı.

Bu, benim babamın geçirdiği bir kazaydı. Ben size en iyisi bir işçinin çocuğu olarak tersanede yaşanan haksızlıkları anlatayım. Tersanelerde çalışma yaşamı taşeron sisteminden oluştuğu için hiçbir işçi tersane sahibiyle muhatap değildir. İşçiler taşeronların emrinde çalışmaktadır. Taşeron işçiyi istediği gibi çıkarabiliyor. Tersane sahibi taşerona işçi sayısı için malzemeleri ve sigorta masraflarını veriyor ama taşeron bu paranın tamamını vermiyor, işçilerin sigortalarını yatırmıyor. **Örneğin 1500 YTL maaş alan bir işçinin sigortası asgari ücret üzerinden gösteriliyor.**

Bir de işçiler yevmiye usulü çalıştıkları için geçimini sağlamak için haftanın yedi günü işe gitmek zorunda kalıyorlar ve doğru dürüst bayram tatili bile yapamıyorlar. Taşeron işçinin maliyetini düşük ödemek için Kürt işçiler getiriyor. Bu işçiler tersane hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadıklarından dolayı işten çıkarılıyor, çok zor durumda kalıyorlar, bekar evi denilen evlerde ellişer kişilik odalarda kalıyorlar ve mahalledeki ülkücü gençlerden dayak yiyorlar. Bu işçiler deneyimsiz oldukları için iş kazaları kaçınılmaz oluyor.

Tersanede son bir yılda ölen işçiler nedeniyle bir yılda iki defa grev yapıldı. Bu grevler hâla amacına ulaşmadı, hâla işçiler ölmekte. Taşeronların işçileri işten çıkarmakla tehdit etmesi nedeniyle işçilerin grevlere katılımı yetersiz oldu. Sonunda tersane işçilerinin ölümü meclisin gündemine girdi. Bunun ardından Bakan Faruk Çelik Tuzla Tersaneler Bölgesine geldi. Açıklamasında tersaneler bölgesini helikopterle yukarıdan izlediğini, işçilerin ölümünün yer darlığından olduğunu söyledi. Bunun da payı var işçi ölümlerinde ama işçilerin ölümünü sadece buna bağlamak mümkün olamaz. Bakanlıktan teftiş için gelen mü-

fettişlerin önceden hangi tersaneye geleceği biliniyor ve önlemlerini alıyorken sonra yanı düzene geçiliyor.

Haberlerde herkes duymuştur bazı tersaneler para cezası ve bir süre kapatma cezası almıştı. Bizler tersanelerin kapatılmasına karşıyız. Biz sadece işçi ve emekçilerin işsiz kalmamasını, emeklerinin karşılığını almalarını ve artık işçi ölümlerinin sonunun gelmesini istiyoruz.

Tuzla'dan Liseli YDG okuru

Çözüm mücadelede...

Tuzlalı liseliler olarak okullarımızdaki sorunlarımızdan bahsetmek istiyoruz. Okullarımızdaki başlıca sorunlardan biri de her sene toplanan paralar. Bunlar spor, resim, İngilizce kitapları, eşofman, okul aidatları için toplanan paralardır. Sözde devlet kitapları ücretsiz vermekte, fakat kitapların içerdiği bilgi yeterli olmamakta ve hocalar bizleri yardımcı kitap almaya zorlamaktadır. Keza İngilizce kitapları da devlet tarafından verilmemektedir, verilse bile yeterli değildir.

Bunca toplanan paradan ayrı bağış adı altında zorla toplanan 20 YTL'lik aidat paraları da toplanmaktadır. Paralar verilmediği takdirde okul idaresi öğrencileri okul önünde rencide edebilmekte ve odalarına çağırıp baskı uygulamaktadır.

Okullarımızdaki sorunlar para toplanmasıyla sınırlı değildir. Okullarımızda ülkücü çetelerin, dinci cemaatlerin faaliyetleri de sürmekte ve kendi düşüncesini açıklayan arkadaşlarımıza da şiddet uygulanmaktadır. Okul idarecileri de bu iki grup arasında paylaşılmaktadır.

Bu sorunlara ve olumsuzluklara karşı çözümün mücadeleden ve YDG saflarında örgütlenmekten geçtiğinin bilincindeyiz.

Tuzla Liseli YDG

KMO, ZMO ve GMO'dan ortak basın açıklaması

Gıda Mühendisleri Odası (GMO), Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) ve Kimya Mühendisleri Odası (KMO) **18 Kasım Cumartesi** günü **Taksim**'de, Dünya Gıda Günü nedeniyle "**Gıda Güvencesi ve Güvenliği sağlanamıyor**" başlıklı bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Her insanın her zaman sürekli, yeterli, güvenli ve kültürel gıdaya veya gıda üretmek için gerekli araçlara sahip olma hakkına vurgu yaparak başlayan açıklamada; kuraklık, açlık, tarımdaki yanlış sulama teknikleri ve yarattığı tahribat, gıda sektöründeki politikalar ve oyunlar gibi konulara dikkat çekildi. Dünyada üretilen tarım ürünlerinin tüm insanlığının hatta gelecek nesillerin dahi ihtiyacını karşılayacak düzeyde olmasına rağmen yoksul ülkelerin alım gücünün olmamasından kaynaklı dünyada 926 milyon aç insanın bulunduğu dile getirildi. Açıklamada, "Tek işi yatırım yapmak ve para kazanmak olan bu spekülâtörler, sosyal etkileri göz önünde bulundurmayarak ve gıda sektörü üzerinde ciddi oyunlar oynayarak dünyada açlığın ve yoksulluğun artmasına, milyonlarca insanın ölmesine neden olmaktadır. Zengin ülkelerde de fakir ülkelerde de olumsuzluklar, öncelikle fakirleri etkilemektedir. Bankaları kurtarmak için milyonlarca dolar

harcayan Avrupa ve Amerika, günde 10 bin çocuğun açlıktan ölmesine seyirci kalmaktadır" denildi.

Ayrıca nüfusunun % 15.4'ünün açlık sınırının altında yaşadığı ülkemizde IMF ve Dünya Bankası politikalarıyla üretimden koparılan insanlara, Sosyal Yardımlaşma Fonları ve Belediyeler aracılığıyla yardımlar yapılarak bu insanların bağımlı hale getirildiğinin teşhiri yapılarak ayakta durabilecekleri bir yaşam reva görülmeyen bu insanların "açlıkla terbiye edildiği" dile getirildi. Tüm bunların yanı sıra açıklamada, pek çok ülkede yasak olan genetiği bozulmuş ürünlerin ülkemize kontrolsüz girişi ve tüketimi, gıda güvenliği için kontrol ve denetimlerin yetersizliği, içinde sağlığa zararlı maddeler bulunduran ve başta bebek maması olmak üzere pek çok gıda ürününde kullanılan süt tozunun kullanılmasıyla ilgili önlem alınmaması gibi konulara vurdu yapıldı. Açıklama üç meslek odasının gıda güvencesi ve gıda güvenliğiyle ilgili bu yanlış politikalara karşı başarı sağlanıncaya kadar mücadelesini sürdüreceğini ifade etmesi ile sonlandırıldı.

İTÜ'den bir YDG'li

YÖK'e hayır!

9 Kasım Pazar günü saat 15.00'te Ankara'da Genç-Sen'in örgütleyicisi olduğu ve biz YDG'lilerin katıldığı YÖK karşıtı eylem gerçekleştirildi.

Eylemde "**Eğitim satılık değildir! YÖK'e hayır!**", "Emperyalist yasalara karşı YÖK'e hayır!", "**Ticarethane değil bilim yuvaları istiyoruz**", "Mafe perwerdehiya zimane dayike naye astengkirin!" yazılı pankartlarımız ve yaklaşık 150 kişilik bir kortejle yer aldık.

Eylemde "**Savaşa değil, eğitime bütçe!**", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "**Emperyalist yasalar geri çekilsin!**", "Diplomalı işsiz olmayacağız!", "**Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde!**" sloganları coşkuyla atıldı.

Eylem güzergahı eylemden bir gün önceki Genç-Sen Kurulunda tartışmalara yol açarak Kolej-Sakarya hattı oldu. Polis ilk etapta kitleyi dağıtmak istese de öğrencilerin ısrarı üzerine yol açıldı. Yol boyunca halk gerek alkışlarıyla gerek korna çalarak eyleme destek verdi.

Sakarya Caddesi'ne gelindiğinde Genç-Sen adına ba-

sın metni okundu, ardından eyleme destek veren Eğitim-Sen Genel Başkanı **Zübeyde Kılıç Öztürk** ve Emekli-Sen Genel Başkanı **Veli Beysülen** konuşma yaptılar. Emekli-Sen Genel Başkanı Genç-Sen'e açılan kapatma davası sürecini yaşamış bir sendika olarak mücadelede ortak olduğunu ifade etti. Ardından eylem halay ve horonlarla son buldu.

İstanbul'dan Bir YDG'li

Hacettepe öğrencileri ulaşım hakkını istiyor...

Öğrencileri -her sene dershaneye döktüğü onca paralar karşılığında ağır ders yükü ve en yakın arkadaşı ile bile bir yarış atı gibi yarıştırlarak bin bir türlü zorluklarla- kazandıkları üniversitelerde henüz kapıdan adım attıklarında masa başlarında rektörlerden, öğretim üyelerinden çok bir tüccar gibi duran kişiler beklemektedir. Halk gençliğinin ve emekçi ailelerin çocuklarının her sene bu tüccarlara verdikleri, daha doğrusu bu tüccarların zorla aldıkları har(a)ç paraları, kayıt paraları, fotokopi paraları yetmezmiş gibi halk gençliği topluma ve olaylara karşı ilgisiz, duyarsız bırakılmaya zorlanmaktadır. En küçük demokratik istemlerinde bile sivil faşistler, ÖGB'ler, Jandarma dipçikleri devreye sokulmaktadır.

Öğrencilerin söz, yetki, karar, örgütlenme hakkının üstüne egemenlerce çizik atıldığı, bu hakların tanınmadığı gözler önündedir. Egemenlerin toplumun geleceği olarak dillerden düşürmediği halk gençliğine uyguladığı ikiyüzlü, riyakâr politika ortadadır. Halk gençliğinin ellerinden alınan onlarca para yetmiyor gibi; sağlıklı bir ulaşım, fakültelerin içinde olması gereken (rektörlerin ve patronların daha fazla para kazanmak için kapattığı, alternatif olarak yerine kafeteryalar koyduğu) kantinleri kullanma, bilimsel ve nitelikli bir eğitim hakkı da öğrencilerden esirgeniyor. Bunun altında egemenlerin **“Öğrenci müşteridir, parasını alalım ama hiçbir şey vermeyelim. Bir şey verdiğimizde onlar daha çok şey ister”** mantığı yatıyor.

Hacettepe Üniversitesi'nde de diğer üniversitelerde olduğu gibi yeni dönemde öğrencilerin düşündükleri, beklemedikleri hiçbir şey gerçekleşmedi. Öğrenciler okula ilk adım attıklarından itibaren verdikleri har(a)ç paraları, kayıt paraları, fotokopi paraları yetmezmiş gibi bir de büyük bir sorun olan ulaşım sorunuyla karşı karşıya bırakılmaktalar. Beytepe'nin şehir dışında olduğu düşünülürse en politikaya duyarsız insanın bile bu soruna önereceği çareler bellidir. Otobüs ve servis sayılarının artması vs. Ancak yıllardır bu ulaşım sorunu var ve her sene tekrar tekrar dile getirilmekte öğrenciler tarafından. Fakat yönetim bu soruna bir çare bulmayı bırakalım çözüm için bir adım bile atmamaktadır ki zaten bu onun varlık koşuludur. Öğrenciler uzun süre gelmeyen, geldiğinde ise kamyona karpuz yükler gibi yüklenen sonu gelmez otobüs ve servis kuyruklarında beklemeye ve her

geçen gün *“sağlı-sollu biraz daha ilerleyelim, arkada bir kişilik yer var, bir adım daha ileri”* gibi konuşmalara maruz bırakılmaktadır. Bir de üstüne otobüs zamları, pahalı ulaşım eklenince bu durum işkence olmakta ve çekilmez hale gelmektedir.

Biz de yönetimin aymazlıklarına karşı Beytepe öğrencileri olarak **24 Ekim Cuma** günü ulaşım sorununa çare bulunması ve ulaşım hakkımızın engellenemeyece-

ğini dile getirmek için kampüs içinde **HÜÖD (Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Derneği)** olarak bir yürüyüş düzenledik. Saat 12.30'da Yabancı Diller Yüksek Okulu'nda toplanarak Edebiyat Fakültesi'ne yürüdük ve oradaki kitleyi de kortejimize katarak Rektörlüğün önüne geldik. Güzergâh üzerindeki otobüs duraklarından geçerken sesimizi yükselttik ve otobüs sıralarında bekleyen halk gençliğini saflara çağırdık. Yürüyüş sırasında **“Ulaşım çilesine son!”**, **“Ulaşım hakkımız engellenemez”**, **“Tüccar rektör Beytepe'den defol!”**, **“Müşteri değil öğrenciyiz”** sloganları atıldı. Rektörlüğün önünde 15 dakikalık oturma eylemi ardından iki temsilciyi rektörle görüşmeye göndererek eylemimizi sonlandırdık.

Ankara YDG her türlü ilerici ve demokratik hak mücadelesine destek olduğu gibi HÜÖD'ün ulaşım için düzenlediği bu eyleme de destek verdi. Biz **“Eşit ve özgür gelecek, ellerimizde yükselecek”** şiarıyla halk gençliğini geleceğini ellerine almaya çağırıyoruz.

Hacettepe'den bir YDG'li

GENÇ-SEN Kurultayı ve yaklaşımımız üzerine

6 Kasım sürecini geride bıraktığımız bu dönemin en önemli gündemlerinden biri de şüphesiz Genç-Sen'in olağan kurultayı idi. Merkezi anlamda Genç-Sen'e dair yaklaşımımıza dergimizin geçen sayılarında yer vermiştik. Bu yöndeki temel eleştirilerimizin halen varlığını koruduğunu belirterek bu yazının konusunun kurultay değerlendirmesi ve Genç-Sen içerisindeki faaliyetimiz olduğunu belirtelim.

Öncelikle şunu belirtmekte fayda görüyoruz: **nite-**

likli bir politik ve pratik faaliyetin örülemediği bir sürecin sonunda yapılan bir kurultay da elbette ki olumlu olmayacaktır. Diğer bir ifadeyle kurultayın nasıl geçtiğine/geçeceği bakmak için yerellerdeki bir yıllık faaliyetin göz önüne alınması önemlidir. Öğrenci gençliğin ilerici kesimlerinin gündemine giren, birçok farklı anlayışla değerlendirilen, tartışılan ve kamuoyunun da önemli oranda takip ettiği Genç-Sen, Kurucu Genel Kurulu dahil, ardı sıra **geçirmiş olduğu bir yıllık faaliyeti boyunca esas olarak dar örgütsel çıkarların kitle faaliyetinin, öğrenci gençliğin ana gündemlerinin önüne geçtiği bir yolculuk izlemiştir.** Bu nedenle YDG olarak ana yönelim-

leri itibariyle olumlu geçebilecek bir kurultay beklentisi içerisinde değildik. Belirttiğimiz gibi biz bu belirlemeye esas olarak yerel faaliyetlerin kurultaya yansımaları sonucundan yola çıkarak ulaştık. Bu durumun bir yönüdür.

Öte yandan merkezi bir kurultayın olumlu geçmesine hizmet edecek bir anlayışla ele alınması çok önemli bir yerde durmaktadır. Nitekim bu da gerçekleşmemiştir. Bu şekildeki bir ele alış yaşanan tüm olumsuzluklardan arınmanın temel noktalarını gidermeye hizmet edecektir...

Kurultayın örgütleniş süreci

Yukarıda değindiğimiz gibi kurultay öncesi faaliyet ve kurultayın örgütlenmesini hedef alan süreç bütünsel olarak kurultayın başarılı geçmesine hizmet edecek bir anlayışla ele alınmamıştır. Kurultay öncesi son Temsilciler Meclisi'nde alınan kararların yerel birimlerce yeterince anlaşılıp tartışılmasının önü açılmamış ve onlarca muğlaklıkla kurultay örülmeye çalışılmıştır. Birçok üniversite ve il bazında MYK'nın hazırlanmış olduğu taslaklar tartışılmamış hatta birçok üniversite de ÜK'lar (**Üniversite Kurultayı**) bile yapılamamıştır. Farklı kişi ya da üniversite meclisleri tarafından hazırlanan önergeler yerelerde yeterince, hatta çoğu yerelde hiç tartışılmadan kurultay örülme süreci ele alınmıştır.

Yukarıdaki liste uzatılabilir. Öte yandan kurultayın örgütleniş sürecinin başarısız geçmesinde tüm Genç-Sen'lilerin ortak bir sorumluluğu vardır. Sorun esas olarak bir tartışmalar bütünü, kendini kitlelere açma sorumluluğunun Genç-Sen bünyesinde hissedilememesi sorundur. Hem Temsilciler Meclisi'nin, hem MYK'nın hem de ÜM'lerin (Üniversite Meclisi) böylesi bir tartışma yönelimini oluşturmaktan objektif olarak uzak durmaları daha nitelikli bir kurultayın örgütlenmesinin önüne geçmiş-

tir. Yine yukarıda kısaca değindiğimiz ve aşağıda biraz detaylandıracağımız gibi, böylesi bir tartışma kültürü anlayışının olmayışının da etkisiyle **dar örgütsel çıkarılara bir bütün Genç-Sen faaliyeti heba edilebilmektedir.**

Kurultay sürecinin bütünsel olarak değerlendirilmesi bu nedenle önemli bir yerde durmaktadır. Çıkarılacak derslerin samimi ve objektif bir şemanın içerisine yerleştirilmesi için bu gereklidir. Türkiye devrimci gençlik mücadelesinin önemli parçalarının örgütlenme sürecine katkı sunduğu bu sendikal örgütlenmenin alanlarda yaşadığı onca sıkıntının giderilmesi elbette bir vade ve anlayış meselesidir. Fakat tüm bu sıkıntıların olduğu gibi kurultaya taşınarak çözülebileceği ve böylesi bir kurultayın başarılı geçmesi beklentisi gerçekçi değildir. Bu nedenle onca politik ve pratik gündemin yerelerde doğru düzgün tartışılmadan kurultaya taşınması hem kurultayın başarılı geçmesinin önünde engel oluş-

Kurultayın örgütleniş sürecinin başarısız geçmesinde tüm Genç-Sen'li-lerin ortak bir sorumluluğu vardır. Sorun esas olarak bir tartışmalar bütününün, kendini kitlelere açma sorumluluğunun Genç-Sen bünyesinde hissedilememe sorunudur.

turmuştur, hem de birçok tartışmanın yeni polemik mecralarına taşınmasına neden olmuştur. **Özetle Genç-Sen'in kurultayda çoğunluk kararıyla (bu elbette çok önemlidir) alacağı veya almış olduğu kararların içselleştirilmesi, tartışmaların belli bir doygunluğa ulaşmasını gerektirmektedir ama bu olmamıştır.** Ve daha kendini var etme mücadelesi yürüten böyle bir örgütün yaşadığı onca sıkıntıyı, onca önemli gündemi önemli oranda bir günlük bir tartışmayla sonuçlandırmak istemesi anlaşılır bulunmalıdır. Bu durumda ise, bir bütün olarak tüm Genç-Sen'lilerin bu örgütün faaliyetini içselleştirmesi beklentisi de gerçekten uzakta kalmaktadır. Bu tabloyu Genç-Sen'in öğrenciler nezdinde bir çekim merkezi haline gelememesinin önemli nedenleri arasında saymaya kadar da götürmek mümkündür...

İyi Niyete Dayalı Değerlendirmeler Ve Kötü Sonuçlar!

Temel noktalarıyla bir kurultay öncesi yerel çalışmalarda kurultay hazırlıklarının önemine değindik. Genç-Sen'in somut durumu düşünüldüğünde bu daha önemli bir hal almaktadır. Bahsettiğimiz çerçevelerde bir faaliyetin örülemeyişinin sonucu olarak kurultay üniversiteler bazında bir hazırlıkla örgütlenmekten ziyade devrimci ve demokrat gençlik örgütlerinin örgütsel hazırlığının esasa oturduğu bir şekilde örülmüştür.

Elbette bu da olmalıdır. Her devrimci gençlik örgütü ya da farklı nitelikteki örgütler faaliyetini yürüttükleri kitle örgütlerine dair merkezi politikalar belirlemeli, bunu tartışmalıdır. **Fakat bu durumun bahsedilen kitle örgütünde yerellerden merkeze doğru örülecek bir faaliyetin önüne geçmemesi sağlanmalıdır.** Ne yazık ki gerçekleşen kurultay da bu nedenle

dar örgütsel çıkarların hesaplaşma alanı haline gelmiştir.

Bu konuyu doğrulayan bir diğer meseleyse divan seçimi noktasında hem tüzükte yer almayan hem de Temsilciler Meclisinde karar altına alınmayan bir yöntemin uygulanmasıydı. Bizim açımızdan seçilen divanın salonun genel iradesinin onayıyla seçilmiş olması yeterlidir. Ve divanın meşruluğu noktasında bir kaygımız bu noktadan sonra söz konusu değildir. Fakat kurultayın örgütlenişinin sendikanın kolektif bütününün iradesini harekete geçirecek bir şekilde ele alınmaması bu konuda da şeffaf olmayan yöntemlerin açığa çıkmasına neden olmaktadır. Divanın konulara hâkim olması, olabildiğince objektif davranması ve tüm bunlardan kaynaklı önceden belli başlı kişilerin belirlenip hazırlanmalarının sağlanması da olumlu bir yöntem olarak sunulabilir. So-

run divanın önceden kitlenin iradesi ve bilgisi dâhilinde olmayan “farklı” yöntemlerle belirlenmiş olmasındadır. Bu sorunun giderilmesi için Kurultay Divanı, Temsilciler Meclisi’nde belirlenebilir ya da bu konuda MYK veya herhangi birkaç ÜM de görevlendirilebilirdi. Fakat kurultay sendikalı öğrencilerin iradesinden daha çok tekrara düşmek pahasına belirttiğimiz haliyle içinde varlık gösteren örgütlerin hazırlığının esasına oturduğu bir şekilde ele alındığından ötürü böylesi tablolar meydana çıkmaktadır...

Öne çıkan tabloda örgütlenen kurultaya dair beklentimizin çerçevesini çizmeye çalıştık. Bu duruma bir de kurultayın başlama saatinin gecikmesi, tartışılacak konularda esas-tali ayrımının iyi bir şekilde yapılamayışı da eklenince kurultay gününün verimliliği meselesi daha net anlaşılacaktır. Burada bir dipnot açılması gerekirse; Kurucu Genel Kurul’da da öne çıkan bu sorunların giderilmesi için azami çabanın sarf edilmediği ortadadır. Fakat elbette bu konudaki pratiklerden kaynaklı deneyimsizlik de göz önüne alınmalı, gelişecek böylesi yeni pratiklerde aynı sorunlarda tekrara düşmenin önü alınmalıdır.

Kurultaya geçerse ilk gündem olan “Geçmiş sürecin değerlendirmesi”nde ana hatlarıyla ve tamamen samimi yönleriyle Genç-Sen’in geçmiş bir yıllık faaliyetinin olumlu-olumsuz sonuçları, nedenleriyle beraber değerlendirilmiştir. Alanlarda aynı hataların tekrar edilmemesi noktasında neredeyse bütün konuşmacılar ortak vurgularda bulunmuştur. **Değerlendirmelerde öne çıkan esas vurgu, sendikanın yerelerde yürüttüğü faaliyette birçok yönüyle esas olmayan, sığ tartışma konularının kitle faaliyetinin önüne geçtiği gerçekliği oldu.** Farklı anlayışlarla sendikayı ele alan birçok konuşmacının esas olarak iyi niyet ifadelerine dayanan böylesi ortak bir değerlendirmede bulunmuş olmaları önemlidir. Bu ortak vurgu; yerelerde çeşitli sığ tartışmaların kitle faaliyetinin önüne geçtiği ve bunun aşılmasına dair öneriler şeklindeydi. Sendikanın bir yıllık faaliyetinin bu şekilde ele alınmış olması önemlidir. Ortak kaygısı sendikanın daha iyi bir düzlemde kendini var etmesini savunan böylesi bir anlayış ne yazık ki kurultayın ana gündemlerinin tartışılmasında kendini göstermemiştir. Salondaki ilk gündemin yarattığı olumlu hava tartışmalarla beraber kurultay boyunca yerini yakışsız pratiklere, kavgalara, küfürlere ve esas olarak da “**benim söylediğim doğru, senin söylediğin yanlış**” eğilimlerine bırakmıştır...

Kurultaya damgasını vuran apolitiklik!

Birkaç somut pratik üzerinden bu konuyu açmaya

çalışacağız fakat öncesinde özellikle şu birkaç konuya vurguda bulunmak bizim açımızdan önemlidir:

Devrimci bir gençlik örgütü olarak YDG her söylediğinin doğru olduğu ve her politik yöneliminin mutlak surette izlenmesi gereken tek yön olduğunu savunmamaktadır. Devrimci gençlik mücadelesinin içinde yer aldığı durum düşünülduğünde bu durum anlaşılır olacaktır. Esas anlayışımız dışımızdaki devrimci gençlik örgütlerinden de olabildiğince daha ileri boyutta öğrenmek ve dostlarımızı anlamaya çalışmaktır. **Bu, savunduğumuz politikaların doğruluğundan duyduğumuz kuşkudan kaynaklı değil, esas olarak öğrenmeye olan ihtiyacımızın farkında olmamızdan kaynaklanmaktadır.** Problem, devrimci örgütlerin birbirlerinin gündemlerinde ne olduğunu, gelişen her sürecin farklı örgütlerce nasıl karşılandığını anlamaya çalışması ve bu temelde bir eleştiri-özeleştirme yöntemiyle politik sorunlara bakışını derinleştirme ihtiyacıyla alakalıdır. Devrimci gençlik hareketinin politik birikiminin ilerletilmesi, tartışma kültürünün zenginleştirilmesi adına böylesi bir yönelimin doğruluğundan kuşku duymamaktayız. Bu, hem neyi nasıl ele almamız gerektiğine, hem de neyi niçin yapmamamız gerektiğine dair bizlere onlarca veri sunmaktadır. Ve devrimci-muhafif gençlik hareketinin bu süreçte, tarihsel mirasının bu olumlu yönünden en fazla yararlanması gerektiğini belirtirsek herhalde çok abartmış sayılmayız. Bu kısa değiniyle beraber konumuza geri dönmeye çalışalım.

Devrimci gençlik hareketinin ve yine farklı niteliklerdeki gençlik örgütlerinin önemli bileşenlerinin içinde faaliyet yürüttükleri Genç-Sen kurultayında yukarıda değindiğimiz meselede hiç de olumlu bir tablo çizilmemiştir. Gençlik örgütlerinin politik niteliği doğal olarak onların içinde yer aldıkları ya da faaliyetçilerinin yer aldığı kitle örgütlerinde kendini bütün yönleriyle ortaya çıkarır. **Genç-Sen üyesi olan YDG’lileri dışında tutmadan gönül rahatlığıyla belirtebiliriz ki; kurultaydaki tartışmaların ele alınış şekli, izlenen yöntemler noktasında salon bir bütün olarak sınıfta kalmıştır.** Burada teker teker örgütlü bireylerin ya da bazı örgütlerin pratik duruşlarıyla olumlu bir yerde durduklarını iddia etmelerinin kendi tasarrufları olduğunu ve böylesi “istisnaların” öze çok yansımadığını belirtelim.

Öğrenci sorunları üzerinden politik yönelimlerin oluşturulmaya çalışıldığı ve kendini örgütlenme süreci içerisinde olan Genç-Sen’in iddia edilen misyonunu oynadığını kurultay üzerinden olumlu değerlendirmek mümkün değildir.

Politik bir ortamın ne derece apolitik bir hal aldığına dair birkaç örnekle bu konuyu daha net açmaya çalışa-

lim. Liselilere dair birkaç önerenin birden sunulduğu bir gündem maddesinde önergeler arasındaki fark divan tarafından tam olarak şu şekilde sunuldu: “Birinci önerge liselilere dair politik bir hat oluşturmamız gerektiğini savunuyor. İkinci önergeyse tam tersine politik bir hat oluşturmamamız gerektiğini savunuyor”. Bu açıklamadan sonra divan oylamaya ikinci önergeden başlayarak geçti. Oradaki ibarelerle ifade edersek “arkadaşlar liselere dair politik bir yönelim oluşturmamamız gerektiğini savunan önergeyi onaylayanlar...”.

Elbette salondaki politik ortam düşünüldüğünde bu durumda hangi önerenin onaylanacağı ortadadır. Nitekim ilk etapta salonda sadece birkaç el havaya kalkmıştır. Sonrasında divanın “bu öneri MYK’nın” şeklindeki ifade değişikliğinin ardından salonun neredeyse % 80’i “fikrini değiştirerek” önergeyi oylamıştır. Durumu netleştirmek açısından liselilere dair YDG’li bir arkadaşımızın sunduğu bir önerge, sözü geçen “politik önerge” bizce daha kapsayıcı görüldüğünden onaylanmış ve arkadaşı-

mızın sunduğu önerge geri çekilmiştir. **Burada sorun tam olarak yukarıda belirtmeye çalıştığımız birbirinden karşılıklı öğrenme kültürünün olmayışından kaynaklanmaktadır.**

Salondaki bireylerin niteliğinin birbirinden farklı oluştundan kaynaklı elbette herkesin aynı oranda tartışmalara aktif katılacağı, fikir yürüteceği beklentisi içerisinde değiliz. Fakat yukarıdaki örnekte somutlamaya çalıştığımız gibi kürsüde ne okunduğuna odaklanan değil, önerinin nereden geldiğine dair geliştirilen bir tutum hem Genç-Sen adına hem de devrimci gençlik hareketi adına hiç de güzel bir görüntü çizmemektedir.

Birbirine yönelik tahammülsüzlük, divana yürümelere, karşılıklı küfürleşmeler ve kavga etme çabaları sanırız çizmeye çalıştığımız apolitik tablo adına yeterli veriler

sunacaktır. Sorun devrimci gençlik hareketinin bu kurultayda yer alan bileşenlerinin hem Genç-Sen adına hem de gençlik hareketi adına bu olumsuz tabloyu bu yaklaşımla parçalayamayacakları gerçeğini dillendirebilme cesaretinde yatmaktadır. Bu meseleye dair özelleştirel bir tutum içerisinde olmak bu nedenle bizce önemlidir.

“Anti-Demokratikliğin ‘Panzehiri’ Anti-Demokratiklik!”

Kurultayda bir başka dikkat çekici meseleyse yukarıda bizim de nedenleriyle beraber değinmeye çalıştığımız çeşitli olumsuzlukların (divan seçimi, karşılıklı dinleme-kültürü, öncesinde doygun tartışmaların geliştirilmemesi) giderilmesine dair geliştirilen pratik tutumun olumsuzluğu. Konuyu açıklamadan önce şunu belirtmekte fayda görüyoruz:

Bir kitle örgütünün tamamen herhangi bir anlayışın istediği rotaya evrilmemesi olağandır. Bir kitle örgütünün faaliyet yürütmek için her kesimin koyduğu kıstaslar farklı farklıdır. **Bizler için kitlelerin olduğu her yer faaliyet alanıdır. Hangi kitle örgütüne ne derece yoğunlaşacağımız konusunda önceliklerimiz değişse de, kitle örgütleri içerisinde yürüttüğümüz faaliyet anlayış olarak tüm kitle örgütlerinde aynıdır.** Bize uygun gelmeyen bir yönelim içerisinde olması, politikamızın uygulanmayışı bizim için faaliyet yürütme kıstası değildir/olmamalıdır.

Bu yönüyle Genç-Sen Kurultayı değerlendirildiğinde kitle örgütlerine dair farklı anlayışların sahiplerinin bu örgütü var etmeye çalıştığı ortadadır. Anlayış sahiplerinin izleyecekleri doğru yönelim, öğrencilerin sunulacak politikaları benimseme iradesiyle ve sendika içerisinde geliştirilecek pratik tutumlarla zaman içerisinde değişecektir. Fakat çoğu zaman politikamız veya atacağımız adımlar pratikte kendini tanıtlamayabilir. İşte tam bu noktada olabildiğince öğrenmeye dönük ve sabırlı, uzun soluklu bir faaliyet örme çabası önemli bir yerde durmaktadır. Eğer yanlış gördüğümüz politik ve pratik yönelimler mevcutsa bunların giderilme yöntemi de doğru olmak zorundadır. Aksi durumda geliştireceğimiz pratikler, Genç-Sen için yukarıda belirttiğimiz olumsuzlukları gidermeye dönük yapıcı bir tutum olmayacaktır.

Kurultaydan çeşitli örneklerle yukarıda anlatmaya çalıştığımız noktaları açmaya çalışalım;

Tüzük tartışmalarının yaşandığı bölümde tüzüğün bazı noktalarının faaliyetin önünü tıkadığı, bazı noktalarının demokratik olmayan yönelimlere neden olacağı gerekçeyle tartışılması ve değiştirilmesine ilişkin önergeler

sunuldu. Bunların yanında tümünden tüzüğün “mantığının yanlışlığına” vurgu yapan ve yeni bir tüzüğün oluşturulması gerekliliğini tartışmaya sunan bir önerge sunuldu. Kurultayda böylesi tartışmaların yapılmasının gerekliliği üzerinde durmayacağız. Fakat bu tartışmaların yapılaş biçimi ise birçok yönden yürütülen tartışmaların niteliğini karartmaya hizmet etmiştir. Sorun, böylesi yanlışlıklara nasıl müdahale edileceği noktasında düğümlenmektedir. “Kurultay, divan vb. anti-demokratik” söyleminin ardından divana yürüyerek ‘anti-demokratik’ yöntemlerle söz almak, “konuşma hakkımız engelleniyor” deyip kürsüde uzun uzun konuşmalar yapmak, yüksek sesle bağırıp-çağırarak, parmak sallamak vb. çıkışlar da demokratik değildir. Eğer böylesi eksikliklerden bahsediliyorsa bunların düzeltilmesi yöntemi olabildiğince önemli bir yerde durmaktadır. Sorun böyle şeylerin var olup olmaması değildir. **Esas olarak tespitite bulunulan sıkıntılara ilişkin geliştirilen pratiğin kendisinin de anti-demokratikliğidir.** Ve bu durum objektif olarak bir tutarsızlık doğurmaktadır.

Biz bu meselede de diğer tüm konularda olduğu gibi yine karşılıklı öğrenme kültürünün olmayışının, başkalarının politik öngörülerine ilişkin duyulan tahammülsüzlüğün vb. birçok nedenden kaynaklandığını düşünmekteyiz. Özetle anti-demokratik uygulamalar da bu anlayıştan beslenmektedir, bunları kırmaya odaklanan anlayış sahiplerinin uyguladıkları yöntemin kendisi de...

Özetlersek:

Merkezi bu kurultayın başarısızlığı yerellerdeki bir yıllık faaliyette aranmalıdır ve **Genç-Sen, geliştireceği yeni pratiklere hayat verirken özellikle yerel faaliyetin ayaklarını oluşturmayı esasa alan bir yöntem içerisindedir olmalıdır.**

Tartışmaların merkezinde dar örgütsel çıkarlar yatmaktadır ve bu durum nitelikli bir kitle faaliyetinin yürütülmesinin önündeki en büyük engeldir. Yerel ya da merkezi tartışmalarda esasa alınan şey, çeşitli görüş ve önerilerin içeriği değil nereden nasıl geldiğidir ki bu devrimci gençlik hareketi adına çok olumsuz bir durumdur.

Ve son olarak, Genç-Sen’de açığa çıkan sorunların çözüm metodu mevcut sorunların biçimine bürünmemelidir. Bu durum yüzünü öğrenci gençliğe dönen, öğrenci gençliğin ana sorunlarını temel dayanağı yapan, birimlerdeki faaliyeti tartışmalara boğmaktan öte pratiğe odaklanan ve öğrenci gençliğin geniş kesimlerinin kendilerini birebir ifade edebileceği bir demokratik ortamın yaratılabildiği bir faaliyetin örülemeyişinin önündeki en büyük engeldir.

Öğrenci gençliğin kitle örgütlerine yoğunlaşalım

Son dönemlerde dergimizin birçok sayfasında defalarca kez tekrar edildiği gibi, öğrenci gençliğe dönük saldırılar, ekonomik kriz, devletin baskı ve faşist terörünün artması vb. birçok nedenden kaynaklı emekçi saflarda olacağı gibi öğrenci gençlik içerisinde de belli başlı kırpıdamaların olacağını, kendiliğinden hareketin yükseleceğini öngörüyoruz.

Bologna Süreci gibi neo-liberal projelerle beraber öğrenci gençliğe dönük merkezileşen saldırı yasaları emperyalizmin kriziyle birleştiğinde öğrencilerin daha katmerli saldırılarla karşı karşıya kalacakları da tartışmasız bir gerçekliktir. Tüm bunlar karşısındaki görevimiz, anti-emperyalist mücadeleye daha sıkı sarılmaktır. Peki, bu nasıl mümkündür? YDG’nin politikalarının kitlelerle bütünleştirilmesi üzerinden gerçekleşecek bu süreç öğrencilerin içinde yer aldıkları kitle örgütlerini bizler açısından daha önemli hale getirmektedir.

Genç-Sen konusundaki yaklaşımımız da bu bakış açısıyla değerlendirilmelidir. Yukarıda değindiğimiz gibi kitle örgütlerinin önemi artmışken ve öğrencilerin örgütsüzlüğü ciddi bir sorunken Genç-Sen’i reddetmemiz için hiçbir geçerli sebep yoktur. **Meslek odalarının ve sendikaların gençlik birimlerindeki, kulüplerdeki ve gençliğin yer aldığı diğer kitle örgütlerindeki çalışmalarımızla aynı nitelikte ve ortak özellikler gösteren Genç-Sen çalışması da bizim kitlelere ulaşacağımız ve bağımsız öğrenci özörgütlülüklerinin oluşması için emek vereceğimiz bir alandır.** Kurultay ve geçmiş pratikler üzerinden değerlendirdiğimiz sendikanın olumsuz pratik hattının yanı sıra YDG’lilerin de baştan beri bu konudaki yaklaşımımızın netliğine rağmen çok olumlu bir faaliyet içerisinde oldukları görülmelidir. Genç-Sen içinde eleştirdiğimiz eksikliklere bizlerin düşmemesi önemliyken tüm kitle örgütlerinde olduğu gibi Genç-Sen’e de emek vermek önemlidir. Kitlelerin güvenini kazanan, doğru bir kitle çizgisine hayat vermenin önünü ancak doğru bir pratik hattı hayata geçirmekle açabiliriz.

Öğrenci kulüp ve toplulukları, dernekler vb. kısacası gençliğin olduğu her yerde gücümüz oranında bulunmalı, tüm yerel politikalarımızı incelerken bu konuya gereken ağırlığı vermeliyiz. Kitlelerle bağlarımızı güçlendirmek için, onlara sorunların esas sahiplerini göstermek ve politikalarımızı öğrenci gençlikle buluşturmak için tüm gücümüzle örgütleyelim/örgütlenelim...

Genç-Sen'in çalışma tarzı üzerine*

Genç-Sen bugünkü gerçekliği itibarıyla kimi yerelerde örgütsüz/bağımsız bireylerden, kimi yerelerde ise siyasi örgütlerin birliği olarak işlemektedir. Elbette sendikal örgütlenmenin gerekliliği olarak içerisinde belli siyasi yapılara mensup kişiler de yer alacaktır. Ancak çalışma hattının siyasi örgütlerin birliği (çatışması) haline gelmesi örgütlenmenin niteliği gereği doğru değildir. Öyle ki bugünkü tablo itibarıyla bunun olumsuzlukları yaşanmakta; belli siyasi farklılaşmalardan kaynaklı içeride bolca tartışan, çatışmalardan kaynaklı çalışma sergileyemeyen, kitlelere kapalı, onların sorunlarından habersiz bir hat izlemektedir. Belli talepler doğrultusunda gelen öğrencilerin ise yaşanan bu sıkıntılar nedeniyle sendikadan uzaklaşması şaşırtıcı değildir. Örgüt, kendi içinde çatışan ve kitleyle bağ kurmayan bir çalışma hattını izlemeye devam ettiği sürece elbette uzun soluklu ve kitlelerin sahiplendiği bir örgütlenme olmayacaktır. Genç-Sen bunun farkına varmalı ve tüm bunlara karşı mücadele yürütmelidir.

Genç-Sen'in Kurucu Genel Kurulundan bu yana geçen yaklaşık bir yıl gözetildiğinde öğrencilerin sendikası olma hedefinden çok uzakta olduğu aşikardır. Bunun nedenlerini sorguladığımızda dar grupçu anlayışların önemli bir yer tuttuğunu görmekteyiz. Sendikanın kendi içindeki kutuplaşmalar içine kapanıklığı arttırmakta ve öğrenciler arasındaki bağı daha çok zayıflatmakta, sendika üyelerinin kendi içinde bir çekişme yaşamalarına neden olmaktadır. Öğrenci ve gençlik sendikası olan Genç-Sen'in bir siyaset platformu olmadığı unutulmamalıdır. Üstelik bu tarz yaklaşımlar arayış içerisinde olan ve sendikayı yeni tanımakta olan öğrenciler üzerinde yanlış izlenimlere yol açmaktadır.

Bizler sendikayı doğru biçimlendirmek ve gerçekten öğrencilerin öz örgütlülüğü haline getirmekle yükümlü olmalıyız. Oysaki şu anki gerçekliğe bakıldığında Genç-

Sen'in bir öz örgütlülük olmaktan çok uzak olduğu ortadadır. Üstelik bugüne dek gerçekleşen etkinlik ve toplantılarda, temsilciler meclislerinde Genç-Sen'in çalışma tarzındaki sorunların ve kitle çizgisi konusunda tartışmalarından kaçınılması aynı yanlış anlayışlara daha da sapsanmamıza neden olmuştur. Hem şubelerdeki çalışmalarda hem de merkezi çalışmalarda çoğu kez geri tartışmalara boğularak esasımızı kaçırdık. Bu tartışmaların doğal bir sonucu olarak da değil geniş öğrenci kitlesini kendi üye kitemizi bile örgütlemeyi başarmadık. Hem şubelerde yapılan çalışmalar sonucunda hem de üniversiteler sosyal forumu sonucunda kendi kitemizi bile aktif olarak çalışmalara katmadığımızı görmüş olduk. Tüm bunlar Genç-Sen'i iletişim tarzımızın bir ürünüdür. (...)

Liselilerin örgütlenmesi

Örgütlü mücadeleye en çok ihtiyaç duyulan alanlardan biri de hiç şüphesiz liselerdir. Resmi ve sivil unsurlarca baskı altında tutulan liselilerin en meşru haklarından biri olan örgütlenme hakları ellerinden alınmaktadır. Fakat biz Genç-Sen'liler olarak liselilerin kendi yaşam alanlarında söz-yetki-karar hakları adına mücadele etmenin gerekliliğinin bilincindeyiz. Çünkü öğrencilere dönük yapılan saldırılardan liseliler de nasibini almakta ve her yanını çeviren çember daha da daraltılmaya çalışılmaktadır.

1. ÖSS: Sistemin ÖSS'yi büyük bir sermaye aracı olarak gördüğünü sınav paralarından ve bu sınavlar aracılığıyla öğrencileri dershanelere bağlayıp verdikleri 3 kuruş paranın 4 kuruşunu sermayenin cebine geri sokabilme çabalarını kuşkusuz farkındayız.

2. Liselerin 4 yıla çıkması: Eğitime hiçbir nitelik katmadan, sadece süreyi uzatmak öğrencilerin çıkarları için değildir. Aksine her sene sonunda yapılacak olan sınavlarla öğrenciler her sene dershanelere tonlarca para akıtacak ve veliler alamadıkları kemerlerini daha çok sıkılamak zorunda kalacaktır.

3. Eğitimin Niteliksizliği: Ezberci, anti-bilimsel,

anti-demokratik bir eğitimin verildiği, şovenist, faşist propagandaların yapıldığı, anadilde eğitimin adının dahi anılmadığı liselerde söz-yetki sahibi olma ve demokratik bir lise talebi kendini tüm yakıcılığıyla hissettirmektedir.

4. Toplanan Paralar: Liselerde parasız kitap dağıtan fakat kayıt parası, spor parası, karne parası, diploma parası gibi paraları “bağış” adı altında toplamakta ve bu paraların nerelere harcandığının hesabı da verilmemektedir.

5. Özel Liseler: Devletin desteğini alan özel liselerin ve kolejlerin artması ve o okullarda verilen nitelikli eğitim ve sosyal imkânların fazlalığı, parası olmayan yoksul öğrencileri saf dışı bırakmaktadır.

6. Uyuşturucu ve Yozlaşma: Uyuşturucu bağımlılığının ilköğretime kadar düşmesi sistemin çarkına taşınan suyun seviyesini yükseltmektedir. Uyuşturucu satanların sistem tarafından yönlendirildiğini biliyoruz.

7. Öğretmenlerin hayat şartlarının gittikçe düşmesi, alamadıkları kadro, sözleşmeli oldukları için sürekli işten çıkarılma korkusu ve bunların yanında aldıkları düşük ücret derslerin verimliliklerini düşürmekte ve niteliksiz eğitimi körüklemektedir.

Genç-Sen, tüm bunlara karşı liselerde de örgütlenme özgürlüğü ve lisedeki kararlara öğrencilerin dâhil edilmesi, okuldaki her icraat hakkında hesabın verilmesi, öğrencilerin isteklerinin düzenli bir şekilde iletebilmesinin yollarının açılmasını talep etmelidir.

Bu politik hat doğrultusunda liselerde Genç-Sen faaliyeti etkin bir şekilde başlatılmalı, üyeliklerinin üniversitelerden doğru değil, kendi alanlarındaki sendikal mekanizmaları doğrultusunda sendika içerisinde de söz-yetki-karar hakları tanınmalıdır. Genç-Sen liselilerin, temsilciler meclisine temsilci gönderme ve genel kurulda belirlenen katılım kriterleri doğrultusunda (delege usulü ya da tüm üyelerin katılımıyla gerçekleşmesi) politikaların belirlenmesi sürecine dahil olmaları imkanlarını sağlar.

Anadilde eğitim üzerine

Ülkemiz diliyle, diniyle, mezhebiyle, kültürüyle birçok farklılıkları içerisinde barındırmaktadır. Genç-Sen, bu farklılıkları yıllarca görmezden gelen, asimile eden anlayışa karşı çıkmalıdır. Özellikle eğitim alanında tüm bu farklılıklar gözetilerek anadilde eğitim adına mücadele yürütmelidir.

Ancak geçen dönem içerisinde “anadilde eğitim adına mücadele eder” ifadesi, sendikanın aleyhine olabilir gerekçesiyle kimi yerelerde “tüzükten çıkartalım, pratikte bunun adına faaliyet yürütürüz” şeklindeki geri, tasfiyeci yaklaşımlarla karşılaşmış, temel olarak bu anlayıştan çok da bağımsız bir pratik izlememiş, anadilde eğitim adına neredeyse hiçbir çalışma yapılmamıştır. Ancak ülkemizde anadilde eğitim yakıcı bir sorun olarak karşımızda durmakta ve Genç-Sen bunun adına bütünlüklü bir mücadele yürütmelidir. Bunun yanında yukarıda da vurguladığımız din ve mezhep farklılıklarının korunması adına mücadele etmeli, zorunlu din derslerinin kaldırılması talebinde bulunmalıdır.

Temsilcilerin ÜYK'dan seçilmesi gerekliliği

Geçtiğimiz dönemde MYK ve Şubeler arasında tartışmalara sebep olan şube temsilcilerinin ÜYK'dan seçilmesi örgütün niteliği gereği doğru bir yöntem değildir. Örgütün merkezi tarzda kurulması ve tecrübelerinin yetersiz olması örgütsel mekanizmaların işleminde sıkıntılar yaratmaktadır. Örgütün niteliğinin güçlenmesi adına örgütsel mekanizmaların kurulması ve işlerliğinin kazandırılması önemlidir. Ancak temsilcilerin şube genel toplantısında, üyelerin genelinden seçilmesi gerekmektedir.

Savaşa karşı ifadesi

Amaçlar ve ilkeler metninde yer alan “Savaşların, öğrencilerin ve genel olarak toplumun yararına olmadığına farkında olan Genç-Sen, tüm dünyada halkların barış ve kardeşlik içerisinde yaşamasını engelleyecek her türlü girişim ve emperyalizmin karşısındadır” ifadesi ile Genç-Sen'in her türlü savaşa karşı olduğu algısı çıkartılıyor. Ancak geçmişten bu yana emperyalist politikardan dolayı birçok ülke işgallere uğramış, emperyalist paylaşım savaşları yapılmış, her türlü hakkı görmezden gelinen ezilen uluslara karşı savaşlar yürütülmüştür. Tüm bunlara karşı halkların yürüttüğü mücadeleye karşı çıkmak doğru bir yaklaşım elbette değildir. Genç-Sen yalnızca emperyalist savaşlara ve halk yığınlarının çıkarlarına karşı olan savaşlara karşı çalışma yürütmelidir.

*Bu yazı Genç-Sen Genel Kuruluna sunulmuştur.

Örgütün niteliğinin güçlenmesi adına örgütsel mekanizmaların kurulması ve işlerliğinin kazandırılması önemlidir.

Eğitimin ticarileşmesine karşı çıkalım*

Avrupa Birliği ülkeleri, izledikleri neo-liberal politikaların etkisiyle yüksek öğrenim alanında da sermayenin değişen ihtiyaç ve koşullarına göre yeniden düzenlemelere gitmekte ve bunu Bologna Süreci adı altında sürdürmektedirler. Yükseköğrenimin yeniden tanımlanmasını içeren bu süreçte Avrupa'daki öğrenci ve halk hareketinin uzun mücadeleler sonucunda elde ettiği eğitim ve mesleki haklar birer birer gasp edilmekte ve Anglo-Amerikan eğitim modeli dayatılmaktadır. Bu doğrultuda ilk ciddi adım **Mayıs 1998**'de Fransa, Almanya, İtalya ve İngiltere'nin biraraya gelerek amacı tek bir Avrupa Yükseköğretim Alanını oluşturmak olan **Sorbon Dekla-**

Yeni YÖK stratejisi, eğitimi toplumsal değil bireysel bir hak olarak tanımlamaktadır. Yani eğitim görmek isteyeninin bunun bedelini ödemesi gerektiği vurgulanmaktadır. Böylece eğitimin paralı olması yolunda son engeller de kaldırılmak istenmektedir.

Bu süreç kapsamında öğrencilerin sağlık hizmeti de özelleştirilmektedir. Medikolar tasfiye edilmekte, rahatsızlanan öğrencilere özel hastane yolu görülmektedir. Zaten yıllardır barınma sorunu yaşayan bizleri göz ardı eden, yeterli ve yaşanabilir bir yurt imkânı sunmayan, bizleri özel yurtlara ve pahalı kiralık evlere mecbur bırakan sistem, sağlık hakkımızı da elimiz-

rasyonu'nun yayınlanmasıdır. Bir yıl sonra 1999'da da 29 Avrupa ülkesi İtalya'da biraraya gelerek Bologna Bildirisini yayımlayarak Bologna Sürecini başlatmıştır.

Türkiye ise 2001'de "Avrupa Birliği'ne" uyum adı altında yapılan müzakereler çerçevesinde bu sürece dâhil olmuştur. **Bu sürece dahil olunması bazı reformların yapılmasını dayatmış ve bu reformlar ekonomik-siyasi açıdan zorlu günler geçiren emperyalist güçlerin ve onun işbirlikçilerinin derdine derman olarak düşünülmüştür.** Hem eğitim sürecine ilişkin hem de mezuniyet sonrası hak gasplarına ilişkin olan bu reformlar biz öğrencilerin çıkarlarına zıt bir içeriğe sahiptir.

Bologna Süreci çerçevesinde her ülke kendi gerçekliğine uygun stratejiler belirleyerek 2010 yılına kadar Avrupa çapında belirlenen hedeflere ulaşmayı planlamaktadır. **Bu stratejilerin getirdiği hak gaspları ise Avrupa çapında öğrenci hareketlerinin son yıllarda yükselmesini beraberinde getirmiştir.** Ülkemizde ise bu sürece hayat vererek üniversiteleri yeniden biçimlendirme görevini üstlenen YÖK, YÖK Stratejisini hazırlayarak sürece uyum sağlamaya çalışmaktadır.

den alarak bizlere mücadeleden başka bir yol bırakmaktadır.

Müfredatlar hazırlanırken işveren örgütleri adı altında eğitimle doğrudan bağı olmayan sermayenin doğrudan müdahalesi planlanırken öğrencilere hiçbir söz hakkı tanınmamaktadır.

Bu süreç içinde diplomalardan unvanlar da kaldırılmış ve mezuniyetin ardından unvan elde edebilmek için uzun yıllar staj ve sonu gelmez sınavlar dayatılmaktadır.

Neo-liberal politikaları hayata geçirmek amaçlı yapılan saldırılar sadece eğitimin ticarileşmesi sonucu doğurmamakta, aynı zamanda mezuniyet sonrasını da kapsamaktadır.

Mühendislik dallarını bekleyen **Yetkin Mühendislik** yasası ile mezuniyetten sonra öğrencilerin mühendis olma hakları ellerinde alınmakta, yıllarca stajyer olarak çalışmaları, çeşitli özel kurslara katılmaları ve girecekleri sınavlar sonrasında alacakları puanlara göre mühendislik unvanı almaları planlanmaktadır.

Yine "güvenceli" bir iş olarak gösterilen öğretmenliğin güvenceleri kaldırılmaktadır. Öğrenciler "ücretli öğretmenlik" adı altında sömürülmekte; düşük ücretle,

kadrosuz ve güvencesiz olarak çalışmaya mecbur bırakılmaktadır. Çünkü bu haksız yarış içinde bir iş sahibi olabilmek için ücretli öğretmenliği kabul etmekten başka seçimleri kalmamaktadır.

KPSS'ye girip kadrolu öğretmen olabilmek için 4 yıllık bir fakülte mezunu olmak gerekiyor. Fakat ücretli öğretmen olabilmek için 4 veya 2 yıllık bir fakülte bitirmek yeterli. Hatta üniversite öğrencisi olmak veya emekli öğretmen olmak bile yeterli. Tüm bunlar "rakiplerin" artmasına neden olmaktadır. Böylece çalışma koşullarını beğenmeyip ses çıkartanların yerine yenisi çok kolay gelebilmekte ve egemenler bunu da bir "tehdit" unsuru olarak kullanabilmektedirler. (...)

Sistemin, biz öğrenciler üzerinden yarattığı sektörün her geçen gün büyüdüğünü görmekteyiz. ÖSS / OKS-KPSS / DGS / KPDS / YDS / ÜDS hazırlık dershaneleri, bilgisayar/yabancı dil/mesleki yeterlilik kursları ile cebimizdeki parayı son kuruşuna kadar almakta, parası olmayanı da kendisine borçlandırmaktadırlar.

Son yıllarda bu uygulamalar yaygınlaşırken bilimden, bilimsel araştırmadan, kültürel ve sportif etkinliklerden giderek mahrum bırakılmamızla; bizleri birbirimize yabancılaştıran, asosyalleştiren ve bireycilleştiren, birbirimizin rakibi olarak göstermeye çalışan bu sistemin tüm uygulamaları karşısında net bir duruş sergilemeliyiz. Geleceğimize yönelen her türlü saldırıya ancak birlik olabilirsek karşı durabiliriz.

Genç-Sen; eşit, parasız, bilimsel, demokratik ve yönetiminde söz sahibi olduğumuz eğitim kurumları istemelidir.

Genç-Sen; harç paralarının belirlenmesinde, üniversite mali bütçesinin nasıl planlandığında, nasıl harcama yaptığı konusunda, müfredatın içeriğinin belirlenmesinde, derslerle ilgili zorunlu uygulamalarda, keyfi alınan kayıt paralarında, planlanan akademik takvimde ve daha sayabileceğimiz birçok konuda öğrencilerin söz ve karar hakkını istemelidir.

Genç-Sen; mezuniyetin ardından sendikası, kadrolu, iş güvenceli, insanca yaşama yeten bir maaşa sahip çalışma yaşamı talep etmelidir.

Genç-Sen; seçimlerde mutlaka oy kullanmamız gerektiğini belirtenlere, üniversitelerde de söz sahibi olabilmek talebini iletmelidir.

Genç-Sen; YÖK'ün üniversiteler üzerinde hakim pozisyonunu kullanarak, sırasıyla "2004 YÖK yasa tasarısı", "2006 Haziran- Türkiye'nin Yüksek Öğrenim Stratejisi" olarak hazırladığı çalışmaların bütününe gıdasını Bologna Süreci'nden aldığını bilmeli, bu süreci "Bologna Süre-

ci" olarak adlandırmalı ve buna karşı mücadele yürütmelidir.

Genç-Sen; "katkı payı" için alınan harç ücretinin altı katı kadar artırılmasına dönük belirleme, üniversitelerde "kalite" vurgusu, "girişimci üniversite", özel üniversitelerin genel payda aldığı dilimin % 7'lerden % 17'lere çıkarılması önerisi gibi uygulamalara karşı mücadele yürütmelidir.

Genç-Sen; eğitim alanının giderek ticari bir hizmet alanı olarak görülmesine, piyasa şartlarına göre işletilmesine, sektörelleştirilmesine karşı mücadele yürütmelidir, tüm bunların sonucu olarak da "hizmet alan", "kullanıcı" ya da "müşteri" konumuna düşürülen öğrencilere bunun teşhirini yapmalıdır.

Genç-sen; üniversitelerde Hayat Boyu Öğrenme adı altında kursların açılmasının, unvanların kaldırılmasının sonucu olarak, daha sonrasında yetkinlik kazanımlarının aslında işsizliği, ucuz işgücü pazarını genişleteceğini ve bundan etkilenecek olanların bizzat sınava girecek yeni mezun olanların olacağını bilmeli ve öğrencileri örgütlemeye bunu da bir araç olarak kullanmalıdır. **Çünkü pahalı bir eğitim olan Hayat Boyu Öğrenme kursla-**

rı ile eğitimin giderek eliteleştirilmesi, bireyselleştirilmesi, parası olanın bu imkanlardan yararlanacak olması, bundan yararlanamayacak olan yüz binlerce öğrenci için kötü yaşam koşullarına hazırlanması anlamına gelmektedir.

Genç-Sen; yüksek öğrenim pazarına karşı; bilimsel (teorik ve pratik), özerk-demokratik (akademik ve bilimsel özgürlük, tam ortaklık), parasız (parası olan için değil herkes için) eğitim talebini dillendirmelidir.

*Bu yazı Genç-Sen Genel Kurulu'na sunulmuştur.

Dicle'den ses var... Ne kadar çok saldırı, o kadar güçlü direniş!

Egemenlerin halka yönelik saldırıları ve hak gaspları her geçen gün artmakta, daha da kapsamlı bir hale gelmektedir. Tabii üniversiteler de bu saldırılardan "nasibini" almaktadır. Dönüp geriye baktığımızda üniversitelerin toplumsal muhalefetteki duruşlarını açık bir şekilde görmekteyiz.

'68 öğrenci hareketi bize çok net bir şekilde öğrencilerin toplumsal muhalefete bütünleşmesinin sistem açısından ne kadar endişe verici olduğunu göstermiştir. **Bu nedenle '80 cuntası açısından ilk görevlerden biri üniversitelerin denetim altında tutulmasıydı. Sistemin bu ihtiyacı sonucu YÖK kurulmuştur.**

Bu süreçte halk gençliğinin üniversitelerde okuma fırsatı adım adım geliştirilen projelerle gasp edilmeye başlanmıştır. Tek tiplendirmeye ve sindirmeye yönelik kapsamlı saldırılar gerçekleşmiş, bu saldırıların karşısında duran devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin eğitim öğretim hakkı ise ellerinden alınmıştır. YÖK tarafından tek tiplendirmeye yönelik bir takım zorunlu dersler müfredata konulmuştur.

Gerçekleştirilen tüm saldırılar dipten gelen dalgayı önleme çabasından başka bir şey değildir. Sisteme karşı yapılan her eylem ise bu saldırılar karşısında verilen mücadelenin sinmeyeceğini göstermektedir.

Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği'nin (DÜÖDER) "Anadilde Eğitim Hakkı" talebiyle gerçekleştirdiği okul boykotuna binlerce öğrencinin katılımı ve derslerin yapılmaması nedeniyle devlet oldukça rahatsız olmuş olacak ki, boykot sonrası 70 arkadaşımızı gözaltına aldı. Gözaltılar daha sonraki günlerde de devam etti. Yaklaşık 20 öğrenci eğitim ve öğretim hakkını engellemek,

örgüt propagandası yapmak ve örgüt üyesi olmak iddiasıyla tutuklandı.

Faşizmin Kürt ulusuna ve Kürtçe'ye tahammülsüzlüğü yine ortaya çıkıyordu. Gerçekleştirilen tutuklamalara inat Kürtçe ve Kürtçe'nin önemine ilişkin iki forum düzenlendi.

6 Kasım günü **Fen-Edebiyat Fakültesi**'nden Rektörlüğe doğru YÖK karşıtı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Katılımın diğer yürüyüşlere kıyasla düşük olması öğrencilerin polis baskısından kaynaklı çekindiğinin göstergesi oldu.

Aslında devletin yaptığı bu saldırılar T. Kürdistanı'nın çeşitli illerinden gelen öğrencilere hiç de yabancı değildir. Amed'in sıcaklığını Dicle Üniversitesi de bağrında hissettiğinden devletin üniversiteye bakışı ve uygulamaları daha baskıcı oluyor. Özellikle henüz üniversiteye yeni gelmiş öğrencilerin gözaltına alınması ve baskıların bu arkadaşlarımıza yoğunlaşması bize yıldırma ve yalnızlaştırma çabasını gösteriyor.

Ancak biz karşıımızdaki gücün ne kadar sistemli saldırdığını biliyoruz ve bunun bilincindeyiz. **Daha örgütlü olmamız ve örgütlülüğümüzü genişletmemiz gerekiyor.** Kitleye bakış açımız hayati önem taşıyor. Biz biliyoruz ki haklar örgütlenmiş bir kitle tarafından kazanılabilir.

Açıktır ki saldırı şiddetlendikçe direniş hattı da güçlenecektir.

Amed YDG

AKP protesto edildi

Kars'ta 15 Kasım tarihinde **KESK** ve **DİSK** tarafından AKP'nin son dönemki politikalarını kınayan bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklaması, öncesinde çalışması yapıldığı için kitlesel geçmiştir. Bu yıl üniversitemizde ilk kez vize sınavlarının hafta sonunda da yapılmaya başlanmasından dolayı katılımımız sınırlı kaldı.

Basın açıklaması sırasında doğalgaz zamları, kriz gibi özellikle sıcak gündemlere dahil bilgiler sunuldu. Ayrıca basın metninde Hakkari'de Eğitim-Sen üyelerine yönelik sürgünün de proteste edildiği bildirildi.

Kars'tan bir YDG'li

Dengê Ciwane

Ulusal sorunun çözümü için mücadele, emperyalizme karşı mücadeleden bağımsız değildir

İçinde buldukları krizin daha başlangıç aşamasında halk kitlelerine karşı nasıl saldırgan bir tutum içerisinde olacağına sinyallerini veren R. Tayyip Erdoğan'ın T. Kürdistanı'na gerçekleştirmiş olduğu gezilerde Kürt halkının direnişiyle karşılaşması, yok sayılmaya çalışılan Kürt sorunu konusunda verilen en güzel cevaplardan birisi olmuştur. Oremar ve Bezele baskınlarından sonra ciddi sarsıntılar yaşayan ve prestij kaybeden TC devleti, prestijini yeniden kazanmak için Kürt halkı ve toplumun ilerici, devrimci kesimi üzerindeki baskılarını artırmaya başlamıştır. Özellikle Bezele baskınından sonra başlatılan milliyetçi histeri ile Kürt halkı linç kültürü ile karşı karşıya bırakılmıştır. Batı illerinde yaşayan Kürt halkı çeşitli gerekçeler gösterilerek linç edilmeye çalışılmakta, çalışmak için buralara gelen mevsimlik işçilere barınmadan tatalım da çalışma koşullarına kadar insanlık dışı muameleler uygulanmaktadır.

Ulusal hareketin artık bittiğini söyleyen, şehirlerde kitle desteğinin kalmadığından bahsederek psikolojik savaşta üstünlük sağlamaya çalışan egemen sistem, askeri alanda gerilla karşısında aldığı yenilgilerin şokunu atlatamadan A. Öcalan'a yapılan işkence sonrası gerçekleşen serhıldanlarda da aynı şoku yaşamıştır. Ulusal hareketin şehirlerde kitle desteğinin kalmadığına yönelik yapılan tespitin yanlış olduğunu Erdoğan'ın Amed, Dersim, Van, Hakkari gezilerinde esnafın neredeyse yüzde yüze varan kepenk kapatma protestosunda görmekteyiz. Esnafın kepenk kapatmasının tehdit ile gerçekleştiğini, bu yüzden bu kepenk kapatmaların gerçeği yansıtmadığını söyleyen Erdoğan, kendisine yakınlığı ile bilinen BİM marketlerinin de kapalı olmasını ve günlerce T. Kürdistanı'nın her yerine yayılan çatışmaları açıklayamamaktadır. "Düşünmezsen Kürt sorunu yoktur" yaklaşımına sahip olan Erdoğan, bu seferde "bakmazsan bu olayların olduğunu görmezsin" anlayışını benimsemektedir.

Gerçekleşen serhıldanlar sonrası kolluk güçlerinin başlatmış olduğu gözaltı furçası ve tutuklamalar baskının boyutunun ileriki dönemlerde daha da artırılacağını göstermektedir. Anadilde eğitim talebiyle Dicle Üniversitesi'nde gerçekleştirilen yürüyüş ve boykot sonrasında, birçok öğrencinin gözaltına alınması, evlerinin basılması ve birçoğunun da tutuklanması, değil Kürt sorunun çözümü için çaba sarf etmek, en doğal hak olan anadilde eğitimin bile düşünülemeyeceğini göstermektedir. Avrupa Birli-

ği ile uyum çerçevesinde Kürt sorunun demokratik yollardan çözülmeye başlandığından, kültürel hakların tanındığından bahsedilirken, bu uygulamalar bize hem AB'nin hem de TC'nin gerçek niyetini göstermektedir.

Dağlarda gerillanın vermiş olduğu mücadele, şehirlerde militanların, üniversitelerde öğrencilerin vermiş olduğu mücadele ile T. Kürdistanı'nda Kürt halkının ciddi ve güçlü bir direnişi söz konusudur. Bu yer yer günlerce süren oturma eylemleri şeklinde, yer yer günlerce süren serhıldanlar şeklinde, yer yer üniversite boykotları şeklinde gerçekleşmektedir.

Yaşadığı krizin reçetesi olarak Terörle Mücadele Yüksek Kurulu'nun ortaya koyduğu "terörle daha etkin mücadele konsepti"yle içerisinde bulunduğu krizi çözmek için ezilen halk kesimlerine daha çok saldırmada bulan sistem, bunu Kürt halkı üzerinde ciddi bir şekilde uygulamaya çalışmaktadır.

Bir yanda verilen ulusal mücadele bir yanda ekonomik krizle de derinleşen yoksulluk ve artan sınıfsal çelişkiler. Kürt halkı açısından kafa karışıklığı yaratan bu durum karşısında bizim Kürt halkını örgütlemek için doğru politikaları bulmamız gerekmektedir. Doğru politikadan bahsederken, sorunları sıralamaktan bahsetmiyoruz. Kastımız ne yapacağımızı iyi bilmemiz gerektirir. Hedefimiz sorunun bütün olduğunun görülebilmedir. **Savaşa dayalı ekonomik sistemlerin kriz dönemlerinde savaş naralarını artırdıklarını, emperyalist paylaşım savaşlarında, Vietnam'da, Somali'de, Afganistan'da, Irak'ta görmekteyiz.** Bu örnekleri daha da artırabiliriz. Kriz dönemlerinde halk kitlelerine daha azgınca saldıran sistem, bu dönemde de saldırılarına başlamıştır. Yapılan zamlar, işler çıkartmalar, paranın değer kaybetmesi, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi... Bunları daha da arttırabiliriz. Bu yönüyle baktığımızda ulusal sorununun da sınıfsal sorunlardan etkilenmemesi düşünülemez. Çünkü sistem kriz döneminde kendisinden olmayan herkesi daha fazla ezmeye çalışacaktır.

Bizim yapmamız gereken ise Kürt halkını bu gerçeklik etrafında örgütlemektir. Bunu yaparken de ulusal hareketi cepheden karşımıza almak yerine, birlikte mücadele hatlarını örebilmemizin pratiklerini sergilemeliyiz. **Bunu da ulusal hareket ile sınıfsal hareketi karşı karşıya getirmeden, sorunun bir bütün olduğunu gösterip, birlikte hareket etmek gerekliliğini göstermemizle sağlayacağız.**

Erdoğan'ın icraatları ve çıkarsamalar

Erdoğan'ın son bir iki aydır yaptıkları/söyledikleri son süreci olabildiğince etkilemiştir. Yazı boyunca tartışmak istediğimiz Erdoğan'ın Amed ziyaretinden itibaren ki sürecidir.

Bahsi geçen süre zarfında Erdoğan, bölgede birçok ili ziyaret etmiş ve her gittiği yerde protestolarla karşılaşmış, esnaf kepenk kapatmış, gün boyu süren çatışmalar yaşanmıştı. Önce Amed, sonra Dersim, Van ve son olarak da Hakkari...

Genel tablo böyle iken, bu genel tabloyu nasıl algıladığımız önemlidir. Erdoğan'ın bölge ziyaretlerinin böyle geçeceği tahmin edilemeyecek bir durum olarak değerlendirilmemelidir. Amed'e gelişinde yaşadığı fiyaskoyla beraber ziyaretlerini sürdürmesi ve ziyaret ettiği illerin (özellikle) bölgede ulusal hareketin en güçlü olduğu illerin olması tesadüf olmasa gerek.

Faşizm, politika geliştirirken devletin bekasını tehdit eden toplumsal muhalefetin dinamiklerine dikkat etmektedir.

Geliştirilen şovenizmin iktidarın önümüzdeki döneme ilişkin hedefleriyle ilgili olabileceğinin üzerinde durmak gerekiyor. Bu hedef ya da çıkar, AKP'nin iki dönemdir iktidarda olma gerçekliğinden bağımsız değildir.

Ülkemizde faşizmin sürekliliği, ezilenler açısından da sürekli bir hoşnutsuzluğu doğurmaktadır. Bu hoşnutsuzluk, egemenlerin temsilcilerinin zamanla "eskimesine" ya da ezilenler gözünde teşhir oluşuna neden olmaktadır. İki dönemdir iktidarda olan AKP son kozlarını oynamaktadır. Ve bu kozlarını da 2009 yerel seçimlerine yatırım yaparak değerlendirmektedir. 2009 yerel seçimlerine ilişkin politikalarını belirlerken, şu dönem, T. Kürdistanı'ndan alabildiği oyların daha fazlasını alamayacağı ortadadır. Bu gerçekliği göz önünde bulundura-

Faşizm, politika geliştirirken devletin bekasını tehdit eden toplumsal muhalefetin dinamiklerine dikkat etmektedir.

rak, bölgede belli bir kaybı göze alarak, Batı illerine oynamaktadır.

Pratiğiyle her zamanki gibi açıktan bir inkara girişen Erdoğan, bunu sözleriyle de dile getirmektedir. "Biz ne dedik? Tek millet dedik, tek bayrak dedik, tek vatan dedik. Buna karşı çıktılar. Buna karşı çıkanın Türkiye'de yeri yok. Buyursun istediği yere gitsin." (Hakkari-2008) Bu sözler bize, bir zamanlar (M. Kemal' in kadrolarından) Adalet Bakanlığı yapan **M. Esat Bozkurt**'un Türk olmayan dışındaki milliyetlere ait haklardan bahsederken söylediği sözleri anımsatır. "Köle olma hakkı ve hizmetçi olma hakkı..."

Erdoğan'ın yaptığı bu açıklamanın dönemsel olarak milliyetçiliği daha da derinleştirmeye yönelik olduğunu, çok uzağa gitmeden sadece birkaç sene önceki Kürt ulusal sorunu ile ilgili söylemlerine bakarak anlayabiliriz. "Gerçek milliyetçilik, milleti seviyorum demekle olmaz... Ya sev, ya terk et. Bu kullanılır mı? Ne demek bu? 'Seviyorum' öyleyse burada kal, 'sevmiyorum' o zaman terk et. Buraların sahibi sen misin?... Milliyetçilik adına bu tür ifadeler kullanılamaz." (Etiyopya yolculuğu sırasında, Ocak-2007)

Milliyetçiliği körükleme adına yapılan icraatlara devam edelim. İstanbul'da yapılan bir eylemde yaşanan "pompalı tüfek" vakasında Erdoğan'ın açıklamaları yazı boyunca bahsettiğimiz yönelime paralel niteliktedir. "Ben özellikle vatandaşlarıma sabır tavsiye ediyorum. Ama bu sabır nereye kadar olacak, onun endişesi içindeyim." Görüldüğü üzere bu açıklama açık bir kışkırtma içermektedir.

Tüm söylemler aynı amaca hizmet etmektedir: Türk milliyetçiliğini körükleyerek, egemen sınıflar nezdinde bir nebze de olsa kendi ömrünü uzatmak.

Bu saldırılara karşılık faaliyet yürütürken, bir bütün devletin teşhirini yapmakla beraber AKP'nin politikalarının teşhirini yürütmek gerekliliği önemli bir yerde durmaktadır. Yaklaşan yerel seçimlere ilişkin faaliyet yürütürken, bu yönlü ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmenin etkili olacağı kanaatindeyiz.

Amed'den bir YDG'li

Ya sev, ya sağlıksız kal!!!

Kürt Ulusal Hareketi önderi A. Öcalan'a yönelik fiziki şiddet uygulanmasından sonra birçok ilde serhıldanlara dönüşen eylemler yapıldı. Öcalan şahsında uygulanan aslında Kürt halkına yönelen bu saldırı hareketi sokaklarda günlerce süren çatışmalarla kınandı. Bezele baskınıyla gerilladan alınan darbe, Kürt halkının gösterdiği dirençle daha etkili bir hale geldi.

Bununla birlikte burjuva medya ve siyasetçileri "eylemlerde çocuklar kullanılıyor", "çocuklar parayla kandırılıyor" söylemleriyle karalama kampanyaları başlattı. **İmha ve inkar siyasetini sonuna kadar devam ettiren egemenler, demokratik tepkisini geliştiren halk yığınlarını son derece sert saldırılarla karşılamış ve buna karşı direnen halka ekonomik ve sosyal yaptırımlar uygulamayı gündemine almıştır.** En açık örneklerinden birisi de Adana Valisi **İlhan Atış**'tir. Gelişen eylemler sonrası vali; eyleme katılanlar ve aileleri hakkında işlem başlatacağını, 1 yıla kadar hapis cezası verilebileceğini, para cezası kesileceğini ve en önemlisi de kömür yardımları ve yeşil kartların iptal edilebileceği açıklamasında bulunarak halkı tehdit etmiştir. Bununla yetinmeyip kendisine göre bir yoksulluk tanımlaması yaparak, göç ederek bölgeye yerleşmiş Kürt ailelerinin yoksul olmadığını ve yardımları başka amaçla kullanıldığını iddia ediyor.

Herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna bağlı olmayanların sağlık giderlerinin karşılanmasını sağlayan yeşil kartın ve ailelere yapılan yardımların halkın eğitim, barınma, sağlık gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak sorumluluğu bulunan Valilik tarafından geri alınması tehdidi apaçık yoksulluk cenderesi altında bulunan **halkı açlıkla terbiye etmek istemektir.**

Sosyal bir hak olan sağlığı tehdit unsuru olarak kullanılan ve bu hakkı sadaka gibi gören Vali kendi anayasasını çiğneyerek işi keyfine göre verdiği cezayla hallediyor. Herkesin vergileriyle yaptığı hizmetleri ceza amaçlı kullanarak, hiçbir kanuna dayanmayan ve maaşlı devlet görevlilerinin kişisel inisiyatifi (keyfi) ile dilediği kişiye verip vermeme özgürlüğü yoktur. Bu yardımların yapılma koşulları arasında gösterilere katılıp katılmama koşulu var mı?

Bir kamu görevlisi niteliği taşıyan, bu nedenle halka

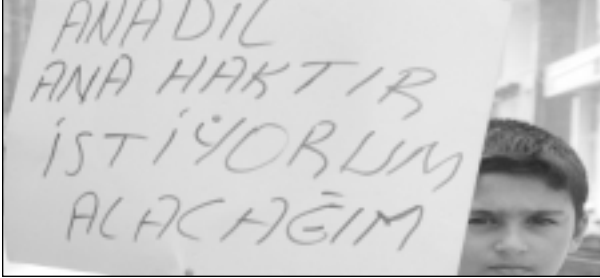
karşı ayrımsız davranması ve herkesin eşit-nitelikli bir sağlık hizmetine kavuşması yönünde çalışmalar yürütmesi beklenen Valinin bu düşüncesi ile yeşil karta ihtiyaç duyacak kadar yoksul olan ailelerin sağlık hakkının engellenmesi "çağdaş devlet" anlayışıyla ne kadar bağdaşmaktadır? Polisin tespit edip fişleyerek "sosyal devlet" olmanın bir gereği olan "güçsüz yurttaşların tedavi giderlerinin karşılanması" görevi bu gerekçelerle yerine getirilmemesi cezaların şahsiliği prensibi ve devletin görevleriyle çelişir.

Öncelikle şunu görmek gerekiyor ki egemenler eylemler karşısında öyle zavallılaşmıştır ki, yeşil kart ve yardımları iptal edecek kadar saldırganlaşmaktadır. **Bir halkı yoksullaştırma ve böylesi bir tehditte bulunma sadece siyasal değil ahlaki olarak da bir çöküşü ifade etmektedir.** Bununla birlikte Adana Valisinin bu söylemleri devlet politikası olan imha ve inkar politikasının bir ürünüdür. Bu politika "**Ya sev ya terk et**" politikasıyla aynıdır.

Unutulmaması gereken bir şey de vardır ki; bu tür gösteriler dünyanın her yerinde olur. Türkiye'de ise 7'sinden 70'ine herkesin sokaklarda can pahasına mücadele etmesi Türkiye'deki durumun vehameti ve vahşiliği ile ilgilidir.

Bir YDG'li

“EM ZÎMÂNE XWE DÎXWÂZÎN*, ZÎMANÊ ME RUMETA MEYÊ !**”

Ülkemiz coğrafyası birden fazla uluslu bir yapıya sahiptir. Fakat Türkiye’de tek ulus egemenliği mevcuttur. Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler (Laz, Çerkez, Ermeni vb) yok sayılmış ve Türk egemenliği dayatılmıştır. Günümüze kadar Türk egemen sınıfları çeşitli katliamlar, soykırımlar, kültürel, sosyal dejenerasyonlar gerçekleştirerek diğer ulus ve azınlık milliyetleri fiziki bir soykırım ve kültürel, sosyal bir soykırımla imha etmeye çalışmaktadır. Günümüzde kültürel saldırılara karşı verilen mücadelenin ilki Kürt ulusunun mücadelesi olmaktadır. Şu an anadilde eğitim savunulurken ilk talep olarak Kürt dilinden bahsedilmektedir. Bunun başlıca nedeni; ülkemizde Kürtçe’nin bir ulus dili olmasıdır. **Kürt ulusunun kendini ifade edebilecek, yaşamlarını devam ettirebilecek topraklarında hiçbir şekilde tanınmaması, süreklileşmiş bir saldırı çemberinde bulunmasından dolayıdır.** Bununla beraber her Kürt çocuğun eğitim için başladıkları okul kendisinin karalanmasıyla beraber başka bir dil eğitiminin baskısı altında yaşamını devam ettirmesidir.

Bu sorun her alanda gündemleştirmemiz gereken bir sorundur. **Fakat özellikle liselerde ve üniversitelerde daha yoğun olarak gündemleşmesi ve bu yönlü ele alınması gerekmektedir.** Kürt dili okullarda talep edilirken bilinçli ya da bilinçsiz olarak milliyetçiliğin etkileri göz ardı edilmeyerek talep edilmeli ve bu zeminde tartışma yürütülmelidir.

Kürtçe’nin eğitim kurumlarında ek dil olarak görülmemesi en az Türkçe kadar hakkının verilmesi gerekmektedir. Sonuç itibarıyla sadece Kürtçe’nin seçme dil olmasını savunursak “meşrulaşmış bir Türk milliyetçiliği” yapmış oluruz.

Demokrasi anlayışının savunucularıyız ve olayları bu boyutta ele almak en doğrusu olacaktır. Kürtçe eğitim söz konusuysa bir Kürt öğrenciye Türkçe eğitimin zorunluluğunu (demokrasi çerçevesinde) dayatmak anlamsız-

dır. İstedığımız şey ikisinin (Kürtçe ve Türkçe) zorunluluğu değil demokratik hakların esaslılığı olmalıdır.

Türkiye Cumhuriyeti’nin anadile yaklaşımına değinecek olursak ; “Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nda 20 Kasım 1989’da kabul edilen Çocuk Hakları Sözleşmesi’ni Türkiye 1990 yılında bazı maddelerine çekince koyarak imzalıyor. Çekince koyduğu maddelerdeki (17. 29, 30.. Md.) hükümlerin en önemlileri ise şunlar: “Kitle iletişim araçlarını, azınlık grubu veya bir yerli ahaliye mensup çocukların dil gereksinimlerine özel önem göstermeleri konusunda teşvik edilmesi” (17. madde (d) bendi)

Eğitimin “çocuğun ana-babasına, kültürel kimliğine, dil ve değerlerine, çocuğun yaşadığı veya geldiği menşe ülkenin ulusal değerlerine ve kendisinininkinden farklı uygarlıklara saygısının geliştirilmesi.” (29. madde (c) bendi)

“Soya, dine ya da dile dayalı azınlıkların ya da yerli halkların var olduğu devletlerde, böyle bir azınlığa mensup olan ya da yerli halktan olan çocuk, ait olduğu azınlık topluluğunun diğer üyeleri ile birlikte kendi kültüründen yararlanır. Kendi dine inanma ve uygulama ve kendi dilini kullanma hakkından yoksun bırakılamaz.”(30. madde), (Çocuk ve anadilde eğitim hakkı – Hatice Akdoğan)

“Türkçe dışında hiçbir şekilde ülke topraklarında bir dili kabullenmemek ve Türk dili dışında diğer dilleri anımsatacak ya da diğer dillere benzeyen kavramlara izin vermemektedir. Örneğin ; “**Vulpes Vulpes Kurdistanicus**” olan bir tilki ile “**Ovis Armeni**” olan bir koyun türünün isimleri, “**Kurdistanicus**” ve “**Armenia**” sözcükleri ihtiva ediyor diye Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından değiştirildi. Bu durumda olan önceki hayvan isimlerinin değiştirilmesi için ise çalışmaların sürdürüldüğü belirtilmektedir. Yine aynı dönemde, birçok kitap ve müzik eseri yasaklandı.” (Berlin, 26. 04. 2005 -Institutê Zivan û Kulturê Kırmanci (Zaza) e.V. -Yönetim Kurulu)

Türkiye Cumhuriyeti’nin düştüğü bu durum ve anadile yönelik yaptığı bu saldırılar elbette ki karşılıksız kalmamış, ulusal hareketin, devrimcilerin verdiği mücadele ile dönem dönem anadilde eğitim talebi yoğunluk kazanmaktadır. Özellikle son dönem eylemler (yazı tahtaları üzerinde Kürtçe eğitim verilerek yapılan eylemler, üniversitelerde derslerin boykot edilmesi vb) artmaktadır. Bizlerin de bu eylemler içerisinde yer almamız oldukça önemlidir.

* Dilimizi istiyoruz!

** Dilimiz onurumuzdur!

Mersin’den bir YDG’li

Ne Maraş'taki Alevi-Sünni çatışmasıydı ne de Altınova'daki Kürt-Türk kavgasıdır!

TC'nin Kürt ulusuna yönelik zulüm, baskılar bitmek bilmiyor. Bölgede yaptığı işkenceler, boşalttığı köyler, yıktığı ocaklar, katlettiği insanlar, yaktığı ormanlar... Türkiye içerisinde başvurduğu bunca eziyet, bunca faşist saldırılar yetmezmiş gibi "sınırötesi operasyonlar, tezkere" diyerek yaptıkları, TC'ye yöneltilecek her türlü muhalefeti meşru kılıyor hatta sessiz kalanları tarihin ilerleyen sayfalarında acımasızca mahkum edeceğini ilan ediyor.

TC'nin son günlerde artırdığı şiddet; kendini Kürt ulusunun en doğal hakkı olan "anadilde eğitim" talebini

dile getiren eylemlerde, Kürt ulusunun Öcalan'a yönelik yapılan ve TC'nin içinde bulunduğu çıkmazı, çaresizliği gösteren fiziki işkenceye yönelik geliştirilen basın açıklamaları, oturma eylemleri gibi karşı koyuşlarda kendini acımasızca hissettirmektedir. İstanbul'da yapılacak basın açıklaması öncesi Valiyle Emniyet Müdürünün ortak bir konuşma yapıp "**buna tüm gücümüzle engel olma-ya çalışacağız**" demeleri ve ertesi gün tüm kolluk kuvvetleri ile saldırımları, bölgenin çeşitli illerinde, Mersin'de yapılan eylemlerde onlarca insanı yaralamaları ve hatta katletmeleri bunun kanıtıdır.

Son günlerde artan şovenist saldırıları daha da artırmak ve kendi faşist pislliğini herkese bulaştırmak için yine bilindik bir oyunu sergiliyorlar: **Linç**. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta tezgahlanan, Alevi-Sünni çatışması adı al-

tında kitlelerin bilincini bulandırarak devrimci ve demokrat insanları katleden zihniyet, bu kez Kürt-Türk çatışması yaratmaya çalışarak buradaki kandan beslenmeye devam etmektedir.

Ekonomik krizin kendini iyiden iyiye hissettirdiği bu dönemde şovenist dalgaların çoğalması manidardır. Yaptığı ve yapacağı soygunları örtmek, iktidarını pekiştirip oyunlarına devam etmek amacı güden sistem; şimdiye kadar kan dökmekten çekinmemiştir, bundan sonra da çekinmeyecektir.

Bölge illerinde PKK'ye yönelik kirli savaşında şiddetin dozunu iyice arttıran ve büyük kayıplar veren sistem, bundan yararlanarak Kürt ve Türklerin birarada bulunduğu birçok yerde bu oyunu sahneletmeye çalışıyor. Balıkesir'in Altınova ilçesinde yapılmaya çalışılan da buydu, Adana'daki emekçi halkın zihnini bulandıran da...

Altınova'da bir kişinin bayram günü aralarında husumet olduğu öne sürülen iki kişiye arabasıyla çarpıp ölümlerine neden olması ve bu kişinin bir Kürt olması oyunun sahnelenmesi için sistemin eline geçen bir koz oldu adeta. Normalde burjuva basının en fazla 3. sayfa haberi olarak yayınlamak kadar duyarlı olabileceği bu haber bir anda tüm ülkede manşet haber olarak yayınlandı ve televizyonlarda uzun uzun yer aldı. Bu duruma neden olansa; bölgede yer alan veya özellikle gönderilen ülkücü bir grubun kazayı yapan kişinin Kürt olmasını kullanarak bölgede yarattığı terörizmdi. Sokağa dökülen sivil faşistler ve şovenist dalganın etkisi altında kalan halk bölgede bulunan Kürtlerin evlerine, işyerlerine saldırarak sistemin oyununa geldiler.

Bölgedeki "güvenlikten" sorumlu emniyet güçleri ise can ve mal güvenliği olmayan Kürtlere sadece kenardan bakmakla yetinmiş ya da kendi güvenliğini sağlamaya çalışan Kürtlere karşı kullanmıştır güçlerini.

Daha bu olayın tartışmaları devam ederken, Adana'da da aynı düzen kurularak bölgede yaşayan Kürtler linç girişimine maruz bırakılmıştır. Bir gencin motosikletini çaldığı kişiyi öldürmesiyle başlayan gerginlik gencin Kürt olduğu öğrenilince ya da bilinçli olarak yayılınca bölgede yaşayan tüm Kürtlere yönelik linç tehditinin başgöstermesine neden oldu. Altınova'daki gibi insanlar sokağa dökülür ve Kürtlere saldırır.

CHP'li Baykal'ın geçenlerde yaptığı açıklama, hiçbir sistem partisinin Kürtlere tahammül edemediğini ve hiçbirinin diğerinden farklı olmadığını gayet açık bir biçimde ele veriyor.

“Sendikalar 1 Mayıs’ı kutlamak için İstanbul’da demokratik bir girişim planladılar. (Taksim’de) 1 Mayıs’ta meşru kutlama yapmak isteyenleri, binalarına, odalarına kadar takip edeceksiniz, göz yaşartıcı bombalar atacaksınız, yolda yakaladığınız, kızları, kadınları yerlere yatırıp sırtına tekmeyle tokatla vuracaksanız, devletin otoritesini sağlıyoruz diyeceksiniz. Devletin otoritesini Diyarbakır’da niye sağlayamıyorsunuz?” ve “Diyarbakır’da ses çıkarılmadı. Peki, dün ne oldu Diyarbakır’da? Polisimizi, o manzara karşısında perişan bir şekilde görürken vicdanınız sızlıyor mu? Benim sızlıyor” diyen Baykal’ın 1 Mayıs’ı meşru bulmasına mı şaşırırım yoksa Diyarbakır’da yaşanan TC’nin terörist saldırılarını, işkencelerini yetersiz bulmasını mı tartışalım?

nu, askerin elinde daha fazla “terörist” cesedi olmaması ne kadar da vicdan sızlatıcı değil mi Baykal! Bu sözler tamamen kan içici bir zihniyetin, tahammülsüzlüğün eseri. CHP’nin “demokrat” olduğunu iddia edenlere karşı bundan daha anlamlı bir cevap varsa o da yine Baykal’dan gelen ve kendini MHP ile aynı kefeye koyduğu sözleridir. Bizim için ikisinin bir farkı yok zaten!

TMMOB ve Türk-İş’in Bezele baskınından sonra yaptığı ve Kürtlere yönelik tahammülsüzlüklerini ve düşmanlıklarını adeta haykırdıkları basın açıklamaları da bu dönemde tarafımızın neresi olduğunu bize gösteriyor. **İbrahim yoldaşın Kürt ulusuyla ilgili yaptığı belirlemeler ışığında bu dönemde tarafımızı ezilenden yana belirlemeli ve Kürt ulusunu yalnız bırakmamalıyız.**

Linç edilen, katledilen, yok sayılan, asimile edilen yalnızca Kürt halkı değildir; ona karşı sessiz kalan insanlığımız da nasibini almakta bu baskılardan. En azından de-

1 Mayıs’ta gıki çıkmayan Baykal şimdi bunu konu edinecek kaybettiği oyları geri toplamaya ve kendini demokrat (!) aynı zamanda vatanına düşkün olarak lanse etmeye çalışıyor. Ancak açıktır ki Kürt ulusunu saymamak ve milliyetçilik yapmak şovenistliktir, demokrasinin karşısında olmak demektir. Zaten konuşmasının devamında “polislerle” ilgili üzüntüsünü dile getirirken kendini ele veriyor. Bir kişi 1 Mayıs’ta hem polislerin yanında hem de polislerin azgınca saldırdığı devrimcilerin, demokratların yanında yer alamaz.

Polisin Diyarbakır’da perişan durumda olması Baykal’ın yüreğini sızlatıyormuş! Yazık; polisin copunda daha fazla kan, Kürtlerin vücudunda daha fazla polis kurşu-

mokrasie inanıyorsak sessiz kalmanın tarafsızlık değil, sistemin yanında olmak demek olduğunu bilmemiz gerek. İnancımız, mücadelemiz bizim tarafımızı tartışma götürmez bir şekilde belirlemiştir.

Biliyoruz ki dökülen kan, artan şovenizm sistemin kitlelere karşı takındığı bir örtüdür. **Birilerinin cebi daha da şişkinleşecek, açıktan yapılan soygunlar, yolsuzluklar örtülecek diye faşist sistemin daha fazla can almasına göz yumamayız.** Şu bir gerçek ki; sistemin yaptığı oyunlar saltanatlarını pekiştirse de, aldığı her can sarayına inen bir darbedir. Ve o sarayı yıkmak da bize düşmektedir!

İstanbul’dan bir YDG’li

KOLEKTİFİN SESİ

Açık mektup

Son süreçte yaşanan 6 Kasım tartışmaları her ne kadar hareket noktamız olsa da bu mektup daha genel bir dönemi kapsamaktadır. Böyle bir yazı, dergi yazısı olmanın dışında esasta yüz yüze tartışılması gereken bir konu olsa da farklı kaygılar bizi böylesi bir çabadan uzak tuttu. Bu mektubun amacı devrimci saflarda gözlemlediğimiz dağınıklığa, duyarsızlığa ve bazı anlamsızlıklara karşı “ne yapıyoruz?” sorusunu sorarak, en azından ilişkilerimizde bir düzenlemeye gitmektir.

Aynı heyecanları birlikte yaşadığımız, kaygılarımızın ve ödediğimiz bedellerin bizi aynı saflarda buluşturduğu devrimci dostlarımıza;

Son süreçte yaşanan 6 Kasım tartışmaları her ne kadar hareket noktamız olsa da bu mektup daha genel bir dönemi kapsamaktadır. Böyle bir yazı, dergi yazısı olmanın dışında esasta yüz yüze tartışılması gereken bir konu olsa da farklı kaygılar bizi böylesi bir çabadan uzak tuttu. Bu mektubun amacı devrimci saflarda gözlemlediğimiz dağınıklığa, duyarsızlığa ve bazı anlamsızlıklara karşı “ne yapıyoruz?” sorusunu sorarak, en azından ilişkilerimizde bir düzenlemeye gitmektir.

İçinden geçilen sürecin, mücadele açısından sürdürülebilirlik kapsamında oldukça zor şartları karşımıza çıkarıldığını biliyoruz. Sistemin zor aygıtının yanı sıra ve esasta ideolojik kapsamda karşı karşıya kaldığımız saldırılar, bel-

ki de bir benzerinin yaşanmadığı yeni bir süreci karşımıza çıkarıyor.

Genel anlamda tasfiyeciliğin etkin olduğu, kitlelere ve devrime olan güvenin ve inancın zayıfladığı bu dönemde daha ilginç olan bir gerçeklik ise kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin ve ilgisinin artış gösteriyor olmasına rağmen devrimci güçlerin “zayıf” olması durumudur. Bu gündem eşliğinde tartışmaya başladığımızda eksikliklerimizin neler olduğu zaten ortaya çıkmaktadır ancak bu dönem, mevcut tartışmalar da düşünüldüğünde sorunların sadece “hareketsizlikle” açıklanmayacak kadar komplike bir hal aldığını da kanıtlamaktadır.

Bir örgüt ya da birey açısından kendisini yalnızca geçmiş süreçle kıyaslayarak değerlendirme alışkanlığı, doğru bir yöntem değildir. “Geçen seneye göre daha başarılı olmak” olumlu bir durum gibi görünse de esas olan geçmi-

şe göre değil hedeflere göre değerlendirmelerde bulunmaktadır. Şimdi yapacağımız değerlendirme üzgünüz ki geçmişe yönelik bir değerlendirme olacaktır. Bunun nedeni, zaten birçok dost örgütün neyi amaçladığını bilemememizdir. Bu dostlarımız, kendi amaçları kapsamında politikalarını “başarılı”, ilişkilerini ve yaklaşımlarını da “olağan, yapıcı” bulabilirler ancak ne kendimiz açısından ne de dostlarımız açısından biz bu değerlendirmeyi yapamıyoruz.

Devrimciler, halka yönelik saldırılara karşı durmak, harekete geçmek ve kitleleri seferber etmek amacıyla siyaset sahnesinde bulunurlar. Biz gençlik örgütleri kapsamında da bu durum, genel olarak aynı kapsamın yanı sıra özelde gençliğe yönelik saldırılarda özelleşen bir konudur. Yakın tarihte YÖK Yasa Tasarısına karşı güçlerimizi birleştirerek verdiğimiz mücadele, her ne kadar kendi içerisinde eksiklikler barındırsa da olumlu bir mücadeleydi. Biz bugün de merkezi 6 Kasım eylemlerini ve 13 Mart sürecini olumlu karşı duruş süreçleri olarak anıyoruz. Yine yakın tarihte NATO zirvesine karşı gösterilen direniş, ortak iş yapma kültürü konusunda hem umut veren hem de güncel konulara devrimcilerin önem verdiğini gösteren olumlu bir örnektir. **Ancak son dönemde bu olumluluğun yerini kayıtsızlığın ve genel anlamda yasak savma anlayışının aldığını düşünmekteyiz.** Sadece Türkiye’de değil, Avrupa’nın birçok ülkesinde de eş zamanlı ve birbirine yakın biçimlerle uygulanmaya konulan yasalarla eğitim sürecinde gerçekleştirilen kapsamlı saldırılara karşı duyarsızlığı ve SSGSS sürecinin oldukça genel protestolarla (hem de katılımın devrimciler açısından oldukça kısıtlı olduğu) geçiştirilmesini anlamakta zorlanıyoruz.

Kendi örgütsel yapımızda onlarca sorun yaşayabiliriz ancak bu sürece ilişkin neredeyse hiçbir şey yapmamanın gerekçesi böyle bir açıklama olabilir mi? Örneğin geçen sene Bologna Süreci olarak adlandırılan yükseköğretim alanını kapsamlı olarak ilgilendiren saldırı dalgasına karşı bu konuya “YDG’nin gündemi” denilerek mi yaklaşıldığını gerçekten merak ediyoruz. Bu süreç kapsamında bir iki dost örgüt dışında kimsenin ses çıkarmamasını garip ediyoruz. Elbette ki bu konuda kendimizi de övecek değiliz. Gerek niceliksel gerekse de niteliksel gücümüz bahsi geçen konuda istediğimizi yapmamıza engel olmaktadır. Yaptıklarımızın sınırlı olduğunun da farkındayız ancak bunu görmezden gelmediğimiz gibi bahsi geçen saldırıya sessiz kalmayı da doğru bulmuyoruz.

Yine emekçilerin uzun bir süreden bu yana görece kalabalık ve öfkeli bir şekilde karşı çıktığı SSGSS yasasına karşı “yeterli” düzeyde iş yaptığımızı hangimiz iddia ede-

biliriz. Geleneksel bilgilerimiz örgütlerin, kitlelerin ilerisinde sürdüğü sapmalarla kitlelerin gerisinde kaldığı ve bu süreçte yönlendirilen hale geldiği iki sapmayı bize öğretmişken bugün bahsi geçen SSGSS örneğinde de olduğu gibi kitlelerin harekete geçtiği ancak devrimcilerin tepkisiz kaldığı “yeni” bir sapmayla karşı karşıya olduğumuzu düşünüyoruz. Bugün birçok Avrupa ülkesinde kitlesel tepkilerle karşılanan eğitim sürecine ilişkin yasa ve uygulamalar da aynı minvalde değerlendirmeyi hak etmektedir. Geçtiğimiz senelerde mühendislik öğrencilerinin TMMOB’a bağlı gençlik örgütlerinde Yetkin Mühendislik uygulamasına karşı yürüttüğü mücadelede devrimcilerin çok da etkin olduğu söylenebilir mi?

Sorun yumağı ve diyalogsuzluk örneği olarak 6 Kasım 2008 süreci

Sorunlarımız maalesef sadece politika belirleme ve harekete geçme konularıyla da sınırlı değil, geleneksel süreçlere de artık böyle yaklaşıldığını üzülerken izliyoruz. Geride bıraktığımız 6 Kasım süreci boyunca birçok alanda devrimci dostlarımızın “teknik” ve genel çağrı kapsamındaki çalışmalarından dahi uzak kalmasına şaşıracağımızı itiraf etmeliyiz. Sıklıkla devrimci dostlarımızdan duyduğumuz “6 Kasım süreci nasıl geçerse o sene de öyle geçer” belirlemesine artık kimse inanmıyor mu? Beklediğimiz, kitlelerle etkin bir temas ve bu kapsamda bir kitle çalışması değil, bu çalışma tarzı uzun zamandır zaten uygulanmıyor ancak genel çağrılara dahi başvurulmadığı bir 6 Kasım sürecini geride bıraktığımızın sanırız herkes farkındadır.

Öncelikle 6 Kasım sürecinde geçmiş yılların getirdiği yıpranmadan kaynaklı olduğunu düşündüğümüz toplantı isteksizliğinin kısa sürede salt toplantı yapma hastalığına dönüştüğünü gördük. Bazı somut tartışmaları ve söylemleri buraya da aktararak cevap bulmaya çalışacağız.

1. İstanbul’da, bir gençlik örgütünün 6 Kasım eylemine Genç-Sen pankart açtığı için katılmaması ve farklı bir eylem yapması. (Yanlış bilgi edinmediyse İstanbul’da çeşitli grup ve biçimlerde 8 ayrı 6 Kasım eylemi gerçekleştirilmiş.)

2. Ülkenin birçok yerinde örgütümüzün adını kullanarak 6 Kasım’a katılmamızın engellenmesi.

3. Sırf meşru olduğumuzu düşünerek YDG pankartıyla 6 Kasım eylemlerine katılacağımızı söylediğimiz ve bunda ısrar ettiğimiz için “imza fetişistliği” ile suçlanmamız.

4. Tasfiyeci bir anlayış olarak değerlendirdiğimiz için arkasında yürümeyeceğimizi belirttiğimiz “... öğrencile-

ri” pankartlarıyla alana çıkmanın farklı eylem ayrımı haline getirilmesi.

5. Bir alanda büyük bir dikkatle herkesi kapsaması için uğraştığımız ortak sinevizyonun altında çalan şarkılar nedeniyle “niyetli olmakla” suçlanmamız/eleştirilmemiz. (Merak edenler için söyleyelim Grup Yorum’un Gündoğdu marşı. Ayrıca Kutup Yıldızı’nın “Dünyayı İstiyoruz” şarkısının da “rock şarkısı” olduğu için aynı sinevizyondan çıkarıldığını belirtelim.)

6. Bir alanda ortak yürütülen bir çalışmanın yanı sıra kendi çalışmamızı da yürüttüğümüz için uyarılmamız.

Bu örnekleri daha da arttırabiliriz. Ancak bu kadarını aktararak bazı sorular sormak istiyoruz:

1. maddede aktardığımız olayda bahsi geçen siyasi örgütün işine karışmak asla haddimiz olmamakla birlikte ortaklaşmanın gerekçesi olarak neden Genç-Sen’in gösterildiğini merak ediyoruz.

2. maddede aktardığımız ve yıllardır muhatap olduğumuz sorunda ise bugüne kadar bir türlü tatmin edici bir cevap alamadığımızı söylemek istiyoruz.

1. maddeyi değerlendirirken söylediğimiz gibi bahsi geçen örgütün aldığı karara karışma hakkımız asla olmaz. Ancak aynı şekilde 6 Kasım eylemlerinde de meşru bir gençlik örgütü olan YDG’nin pankart açmasına da kimsenin karışmasına izin vermek niyetinde değiliz. Pan-

kart açmamızı istemeyenler bizi meşru görmedikleri için bu kararı savunuyorlarsa açık bir şekilde düşüncelerini ifade etmeliler ki bizler de YDG olarak nasıl bir hareket tarzı izleyeceğimizi belirleyelim.

“Ortak olsun”, “güzel görünsün”, “kitleler korkar, katılmaz” gibi değerlendirmeleri hem “... öğrencileri” pankartının açılması savunulurken hem de pankart açmamıza izin verilmezken defalarca kez duyduk. Sistemin dahi yasaklamadığı ismimizle eylemlere katılma hakkımızın dostlarımız tarafından engellenmesini nasıl onaylayabiliriz?

Öncelikle YDG’nin, gençlik kitlelerini örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek amacıyla kurulduğunu tüm muhataplarımıza hatırlatmak isteriz. Bu nedenle ismimizi dönem dönem saklamak, gizlemek, ismimizden ve örgütümüzden kitlelerin korkacağını düşünmek, bu mücadeleye neden girdiğimizi ve neden YDG’li olduğumuzu da sorgulamamızı beraberinde getirecek davranışlardır. Bir adım daha ileri giderek ismimizi kullanmamıza engel olanlar da dahil muhatabımız olan tüm gençlik örgütlerinin meşru olduğunu ve kitlelerin bu örgütlerden korkmayacağını iddia ediyoruz. Yanı sıra kitlelerin korkması olgusu gerçek dahi olsa;

1. Bu konuya çözüm, aylarca beklemek sonra da eylem ve süreçlerde herhangi bir örgütlülüğe işaret etmeyen “... öğrencileri” pankartını açmak değildir.

2. Bu eğer böyleyse ve tersine çevrilmeyeceğini düşünüyorsanız üzgünüz ama varlığınızın bir anlamı kalmamıştır. Çünkü bu, kitleleri örgütleme perspektifinizi kaybettiğinizi de kanıtlayan bir anlayıştır.

Bazıları “hayır, bizim gerekçemiz bu değil” de diyebilir ancak biz bu gerekçeleri tam da bu şekilde ve hatta bazen de daha kabul edilemez biçimlerde yıllardır duyuyoruz.

“... öğrencileri” pankartı

Hazır bu konuya girmişken bir örgütlülüğe tekabül etmeyen ve açıkça kitleleri kandırma davranışı olan “... öğrencileri” pankartını da sorgulamak istiyoruz. Şunu baştan belirtelim ki bazıları bu pankartı açmak isterse “hayır açamazsınız” demeyiz. Başkalarının bize karıştığı gibi başkalarına karışma niyetinde değiliz. Bizce isteyen, istediği pankartla katılabilir. Eylemde bazılarının pankart açmasını istemeyenler varsa buna göre zaten kendi hattını da çizebilir.

Bu sene de birçok alanda benzeri olaylar yaşanmıştır. Ancak ortaklaşma kaygısı altında “pankartınızı açamazsınız” demek hem de örneğin bir alanda bu söylendikten

sonra farklı kitle örgütlerine kendi pankartlarıyla katılma hakkı vermek anlamlandıramadığımız bir anlayıştır.

Bu nedenle bazılarının "... öğrencileri" pankartıyla alanlara çıkmasından özel bir rahatsızlık duymuyoruz ancak devrimci dostlarımıza açık mektubumuzun, samimi kısmı gereğince sormak istiyoruz. Kitle inisiyatifini yansıtmayan bir gerçeklik içerisindeyken yani kitlelere rağmen bu pankartın açılması (arkasında atılan sloganları söylemiyoruz bile) kitleleri kandırmak değil midir? Elbette ki "... öğrencileri" diye bir oluşum kurulabilir. Bu oluşum sürekli bir çalışma da yürütebilir ve ilginç bir kitle örgütü olarak bu isimle eylemlerde ve diğer süreçlerde kendisini var edebilir. Ancak, örneğin "İstanbul üniversite öğrencileri" pankartı, isim gereği kapsadığı öğrencilerin ne kadarlık bir kısmının iradesidir, dahası ne kadarı bu sürecin karar alma mekanizmasına dahil edilmiştir? Edilmişse yani bu bir örgütlülüğe dönüşüyor ise programı, (ya da programatik görüşleri) ilkeleri, tüzüğü nasıldır? Bunlar yazılı olmak zorunda da değildir. Ancak siyaset sahnesinde aktif olarak mücadele eden bizler, YDG'liler olarak bunların yapılıp yapılmadığından haberdar değiliz.

Örgüt isimlerinden korkan kitleler, "... öğrencileri" pankartını görünce "bunlar örgütlü değil, belli ki bizim gibi öğrenciler, hadi gidip katılalım" diyeceklerse bile yani bazıları buna inanıyorsa bile o insanlara gerçeği nasıl açıklayacaksınız, nasıl örgütleyeceksiniz?

Tüm bu söylediklerimizden kitlelerin kendiliğinden mücadelesini küçümsediğimiz sonucu çıkmasın. Elbette ki YDG; anti-faşist, anti-emperyalist halk gençliğinin örgütü olarak 6 Kasım sürecine katılabilecek herkesi kapsamaktadır. **Ancak bizler, kitlelerin kendiliğinden mücadelesini de örgütleme-örgütlülüğe dönüştürme görevi ile karşı karşıyayız.** Eğer ki YDG ve benzeri örgütler 6 Kasım'ı örgütleme gereği duyuyorsa (ki bunda yanlış bir şey yok) örgütlerin bir araya gelerek oluşturduğu yapıya platform denilir. Platformlarda her örgütün örgüt olarak söz ve oy hakkı vardır. 6 Kasım toplantıları da bu anlayışla örgütleniyor zaten. Ancak örneğin 10 örgüt birleşerek eylem kararını "pankart açmayalım" şeklinde alırsa ya da daha da kötüsü "... öğrencileri pankartını açalım" kararını alırsa ve daha kötüsü bu pankartı açma kararına rağmen örgütsüz insanların karar alma mekanizmasına dahil olmasına engel olursa bunun adı açıkça kitleleri kandırmaktır. Belki bazıları, "kitleler de katılsın" diyebilirler. İşte bu nedenle kitlelerin katılımıyla gerçekleşen toplantılarda herkesin söz ve oy hakkı varken siyasetlerin toplantılarında her siyasetin (2 ya da 3 kişiyle katılan siyasetlerin de) bir oy hakkı vardır.

Bunların dışında 6 Kasım sürecine bir gençlik örgütü

olarak dahil olmamız normalken, kitlelerin akademik-demokratik temelli örgütlerle yani öz örgütlülüklerle bu eylemlere katılması da normaldir. Hatta bizler, bu katılımı teşvik ederiz, 6 Kasım ve benzeri süreçlerin öğrencilerin hepsini ilgilendiren sorunlar olduğunu açıklamaya çalışırız. Bazıları Genç-Sen'i, bazıları Öğrenci Derneklerini, bazıları da başka araçları öz örgütlülük olarak değerlendirebilirler. **Ama bunun bir örgütlülük olması gerekir.** Çalışma tarzı, asgari hedefleri, ilkeleri, hedef kitlesi olan, hedef kitlesine eşit söz ve karar hakkı veren örgütler olması gerekir. Bizler de bu örgütlerin çalışmasının ne kadar önemli olduğunu bildiğimizden kaynaklı, ekonomik-akademik-demokratik mücadelenin aracı olan bu örgütlerin kurulmasını ve çalışmasını benimseriz. Hatta onların daha genel bir politik hatta kavuşması için çalışırız. **Ama asla kitleleri örgütsüzlüğe teşvik etmeyiz. Bu anlayışı benimsemek, teşvik etmek, öncülüğünü yapmak tasfiyeciliğin bizzat kendisidir.**

Maddelerden birisinde geçen şarkıların dahi eleştiri konusu haline getirilmesine nasıl bir izah bulacağımızı bilmiyoruz. Şunu biliyoruz ki her siyasetin hassas olduğu konular vardır. YDG tarihinde de birlikte iş yaptığı kurumların bu hassasiyetlerine dikkat ederek ortak süreçlere dahil olmuştur. Bahsi geçen çalışma da bu hassasiyet değerlendirilerek yapılmış olsa da Gündoğdu marşı nedeniyle ya da "Dünyayı İstiyoruz Kırıntı Değil" şarkısı nedeniyle eleştirilmesi, tartışmaların nerelere kadar geldiğini göstermektedir. Dahası, bu konuda kendi propagandamızı yaptığımız gerekçesiyle "niyetli olmak"la suçlanmamıza söyleyecek söz bulamıyoruz. Tekrar okunduğunda bu paragrafın kara bir mizah örneğini düşünmemek mümkün mü?

Siyasetlerin hassasiyetine dikkat etmediğimiz yönlü bir eleştiri almış olsak da bu eleştiriyi kabul etmeyerek biz bir eleştiri yöneltmek istiyoruz. Bizim de hassasiyetlerimiz bilinmesine rağmen son dönemde ve özellikle 6 Kasım sürecinde ısrarla ve çeşitli araçlarda karşımıza çıkarılan Ergenekon meselesine değinmek istiyoruz. Devrimci bir gençlik örgütünün sistemin bütün pislikleri sanki Ergenekon operasyonu ile temizlenmiş gibi hareket etmesini anlayamadığımız gibi aylardır bu konuda sayfalarca yazı yazmış olmamıza rağmen ısrarla ortak bildiri-lerde ve basın açıklamalarında bu konuyu böyle ele almasını nasıl etik olarak değerlendirebiliriz?

Bu tavırları devrimci dostlarımızdan beklemiyoruz ve bu tavırlar gerekli görülüyorsa tartışmak istiyoruz. Daha onlarca sorun arasından seçerek aktardığımız bu sorunların devrimci kaygılarla yapılan uyarılar olarak değerlendirilmesini bekliyoruz.

Çözüm biziz

“Bana bir profesyonel devrimciler örgütü verin, dünyayı yerinden oynatayım”. Lenin’in bu sözü örgütlü olmanın ve örgütlülüğün gerekliliğinin en güzel ifadelerinden birisidir. Bir örgütün başarılı çalışmalar yürütmesi, başka şeylerin yanında çalışma tarzının ne kadar kolektif olduğuyula da alakalıdır. Bu doğru vurgu, bir örgüt olarak YDG için de geçerlidir.

Kolektif çalışmada geçmişe göre daha ilerideyiz. YDG komisyonlarının önemli bir kısmı düzenli olarak toplanmaktadır. Faaliyetimizi bu toplantılar üzerinden gerçekleştiriyoruz. Birçok sorunumuzu yine bu komisyonlarda tartışıp bir sonuca bağlıyoruz. Kolektif yapımız gelişmekte ve örgütsel iskeletimiz daha belirginleşmektedir. Daha yolun başında olduğumuzun farkındayız. Yapılacak birçok görev önümüzde durmaktadır.

Her ne kadar kolektif faaliyette düne nazaran daha ileride bulunsak da eksikliklerimiz -doğal olarak- mevcuttur. Faaliyetimizde yeni bir noktayı teşkil etmesi açısından da bu durum anlaşılırdır.

Karşılaştığımız sorunlar içerisinde daha katılımcı olmak, kolektifi daha iyi işletmek noktasında sorunlar yaşıyoruz. Komisyon toplantılarının düzenli alınması daha ileri bir noktayı teşkil etse de hâla faaliyete hem pratik olarak -ki son dönemde olumlu gelişmeler de vardır- hem de düşünsel olarak -özellikle düşünsel olarak- katılımımız yetersizdir.

Bu yetersizliğin önemli bir nedeni kendi misyonunu kavramama konusunda kendini gösteriyor. Hâla faaliyette gerek pratik olarak katılımda gerekse de düşünsel olarak katılımda edilgenliğimiz örgütümüzün büyük bir çoğunluğu için geçerlidir. Son 6 Kasım sürecinin de göstermiş olduğu gibi önemli faaliyet alanlarımızda genel bir toparlanma sağlanmıştır. Toplantılar daha fazla pratiğin ihtiyaçları üzerinden alınmıştır. Olumlu gelişmeleri daha da ileriye götürebilmek için faaliyete her yönüyle katılımımızı geliştirmemiz gerekmektedir.

Tutkuyla faaliyetlere katılmamız gerekir. Aynı tutkuyla sorunların üzerine eğilmek bizi daha da ileriye götürecektir. **Yaratıcı düşünmenin, pratik çözümler bulmanın, devrimci durumumuzu daha ileriye götürmenin yollarını bulmalıyız.** Bunu da hepimizin katılımıyla sağlayacağımız ortadadır.

Yaratıcı düşünmek ve devrimci müdahaleyi geliştirmek bugün için en önemli görevimizdir. Her birimiz, birer müzik öğretmenine nazaran birer müzisyen olmalıyız. Bu anlayışla hareket etmeliyiz.

Bunun önündeki en büyük engellerden birisi edilgenlik sorununu esasta çözememiş olmamızdır. Bu sorunu çözebilmek için daha fazla sorumluluk almak, hata yapmaktan korkmamak, cesaretle ileriye doğru adımlar atmak gerekmektedir.

Ancak bu noktada çalışmalarımızda dikkatimizi çeken olgulardan birisi ise faaliyette daha deneyimli arkadaşların gölgesinde kalmamızdır. Bu durum, bugün için, çalışmalarımızdaki önemli sorunlardan birisidir. Her sorunun çözümünü daha birikimli arkadaşlardan beklemek, onlardan müdahale gelene kadar yeterli müdahaleyi göstermemek, kolektif faaliyetimizin zayıf yanlarıdır.

Elbette birikimli arkadaşlarımızdan yararlanacağız. Sorunlarımızın çözümlerinde onların görüşlerine önem vereceğiz. Bu eşyanın doğası gereğidir. Ancak bununla, sorunlarımızın bir bütün çözümünü onlardan beklemek farklı şeylerdir.

Sorunu bu yönüyle yaşamamızın bir nedeni de şüphesiz bu yoldaşların sorunlara yaklaşım tarzındadır. **Ancak örgütümüzün sorunları hepimizi ilgilendirir.** En nihayetinde bu örgüt öne çıkan, deneyim kazanmış yoldaşlarımızın örgütü değildir. Örgüt hepimizindir, öyleyse sorunlara çözüm bulma, faaliyeti daha ileriye taşıma hepimizin görevidir. Kaldı ki, birikimli yoldaşlarımızın varlığı -ki hemen bütün alanlarımızda böylesi yol-

daşlar vardır- bizim için bir avantajdır. Önemli olan deneyimlerden doğru bir şekilde yararlanmaktır.

Bunu gerçekleştirebilmek için her YDG'linin toplantılara hazırlıklı gelmesi gerekir. **Sorunlara kafa yorulmuş, somut planlar çıkarılmış halde toplantılara gelinmesi, toplantıları daha canlı hale getirecektir. Somut alternatiflerin hazırlanması, birçok farklı çözüm tarzını ortaya çıkartacağı için yanlış yapma, hatalı davranma olasılığımız azalacaktır.** Somut öneriler üzerinden tartışmanın yürütülmesi, hangi çözümün öne alınacağı tartışmalarında birikimli arkadaşlardan daha verimli yararlanma olasılığını öne çıkartacaktır. Yoksa öteki türlü toplantılara hazırlıksız gelmek, somut öneriler düşünmemek, somut önerileri beklemek gibi alışkanlıklarımız devam ederse toplantılar cansızlaşacağı için çekiciliğini kaybedecek, alternatifli çözümler olmadığı için hata yapma olasılığı artacaktır.

Hem pratik olarak aktifleşmek hem de dünsel olarak aktifleşmek bizdeki yaratıcılığı artıracaktır. Yaratıcılık en nihayetinde bir düşünme eylemidir. Sorunlar üzerine yoğunlaşmadıkça gelişmeyecek bir özelliktir. Deyim yerindeyse hepimiz düşünmeyi öğrenmeliyiz.

Bununla birlikte faaliyetimizdeki verimliliği artırmak için örgütsel iletişimimizi artırmamız gerekmektedir. **Verimli bir faaliyette iletişimin sağlıklı olması**

önemlidir. İletişimi sağlıklı hale getirmek için politik ve sosyal paylaşımlarımızı arttırmalıyız. Düzenli toplantıların tartışıldığı toplantılar alınabileceği gibi lokal sorunlar, farklı gündemler üzerine de tartışmalar yürütmeliyiz. Gündemimizde sadece sorunlar olmamalı, hayatın farklı yönleri üzerine de tartışmayı geliştirmeliyiz. Bu tür tartışmalar bizlerin dünyaya bakış açımızı geliştireceğinden çok yararlı olacaktır. Ancak temel nokta bunları mümkün olduğunca kolektif yapmaktır. Bu tarz incelemeleri kişilerden çıkarıp, kolektife mal edebilmeliyiz. Elbette buradaki kolektifi illa herkesin katılımı olarak yorumlamamalıyız. Mümkün olan en geniş katılımı hedeflemek ve onların katılımıyla gerçekleştirmek esas olmalıdır aksi halde sıkıntılar yaşamamız olasıdır.

Kaldı ki bazı alanlarımızda faaliyetlerdeki aksamanın önemli bir nedeni ise en geniş kesimi çalışmaya katmak için beklemek olarak karşımıza çıkıyor. Faaliyete katılamayacakları beklemek gerçekçi bir yaklaşım değildir. O an için o faaliyete katılabilecek en geniş kesimi hedefleyip, katılmayanları başka çalışmalar veya farklı türdeki çalışmalara katmak hedeflenmelidir. Yoksa bekleyerek zaman kaybettiğimiz de bir gerçektir.

Her anlamda inisiyatifli olmalıyız. **En geniş kesimden kastımız, o faaliyeti gerçekleştirebilecek en geniş kesimin katılmasıdır.** Hedef sadece budur, daha fazlası değil.

Göçmen Genç

Enternasyonalizm en üst kimliğimizdir!

Anti-faşist, anti-kapitalist ve anti-emperyalist gençliğin üst kimliği **ENTERNASYONALİZM**dir. Buradaki bir netsizlik ve görecelilik gençliğin mücadelesini dolayısıyla örgütsel enerjisini boşa çıkarır. Kısıtlı olsa dahi, doğru hedefe kilitlenmiş bir enerji sonuç alacaktır.

Enternasyonalizmin zıttı nasyonalizmdir. Birisi işçi sınıfının enternasyonal kurtuluşu için mücadele eder, diğeri ise ulusal ve milliyetçilik adına işçi sınıfının mücadelesini amacından saptır. Avrupa'nın son 100 yılını incelediğimizde bu çerçevede birçok örnekle karşılaşırız: 2. Enternasyonal'in nasyonalizme düşüp işçi sınıfına ihanet etmesi, Almanya, İtalya ve İspanya'nın nasyonalizmle işçi sınıfının bilincini sulandırarak yıllarca enerjisini farklı yerlere kanalize etmesi vb.

Tabii ki enternasyonalizmin temel tutkalı ve varlık sebebi işçi sınıfıdır. İşçi kimliği enternasyonaldir. Afrika'daki günde 16 saat çalışan bir işçinin Asya'daki ya da Avrupa'daki işçiyile özünde bir farkı yoktur. İş koşulları ve sömürü oranı, üretim araçlarının gelişim derecesi ve üretim ilişkilerin durumuna göre değişir. Afrika'daki işçinin emeği hiç şüphesiz ki Avrupa'dakinden bir kaç defa fazladan sömürülmektedir, ancak bu onların işçi kimliğinden bir değişiklik yapmamaktadır. Sonuçta sömürü oranı değişik de olsa her ikisi de sömürülmektedir.

Aynı örnek patronlar için de geçerlidir. Asya, Avrupa ve Afrika'daki patronların ortak yanları işçi sınıfını sömürmektir. Bu örnekler makro (evrensel), meso (ulusal) ve mikro (lokal) düzeye indirgenerek çoğaltılabilir.¹

Dolayısıyla anti-faşist, anti-kapitalist ve anti-emperyalist gençliğin enternasyonal mücadelesinden bahsedilmesinin sebebi işçi kimliğinden gelmektedir. Genç olmamız ve halen "üretime katılmıyor olmamız" bunu değiştirmez. Ya da gençlik safında yer alan bütün gençliğin işçi kökeninden gelmemesi de yine bu gerçekliği değiştirmez. **İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesi gençliğin**

de kurtuluş mücadelesidir.

Buraya kadar ortaya konulan düşünceler aslında teorik olarak herkes tarafından kabul edilir. Temel sorun kafalardaki netsizlik ve pratiğe yansımalarıdır. Yani evrensel doğruları lokal alandaki çalışmalarımıza indirgemede yaşanan sıkıntılarda yatmaktadır, ki bu da evrensel doğruyu ne kadar kavradığımızı ve onu ne kadar sahiplendiğimizi göstermektedir.

Normal koşullarda aynı kimliği/kültürü taşıdığı insanlarla biraraya gelme, onlarla ortak hareket etmenin önünde bir engel olmaması gerekiyor. Hiç şüphesiz ki

dil faktörü ilk başta bir engel gibi görünür. (Bu faktör o ülkede doğmuş insanlar için geçerli değildir.) Ancak bu sorun istenildiğinde kısa bir zaman süreci içinde aşılır.

Avrupa'nın değişik ülkelerindeki YDG'nin duruşunu bu gerçeklik karşısında analiz ettiğimizde, olmamız gereken yerin çok uzaklarında olduğumuzu görmekteyiz. Son beş yılın YDG'sinde hiç bir dil engeli olmamasına rağmen, yaşadığımız ülkedeki değişik kökenlerden insanlarla beraber çalışma ve onlarla ortak hareket etme noktasında önemli sıkıntılarımızın olduğu aşikardır.

Bu durumun böyle olması iki faktörle açıklana bilinir:

1. Mücadelesini verdiğimiz vizyonumuz noktasında net olmamız ve bunu bilince çıkaramadığımız.

2. Birincisiyle bağlantılı olarak tutucu ve nasyonalist yanımızın ağır basmasıdır.

Bu noktada ILPS, IMA (Uluslararası Göçmenler Birliği) aracılığıyla ve bazı yerel alanlarda çok önemli adımlar atmaktayız. YDG'nin ana görevi bu adımların süreklileştirilmesi ve çoğaltılmasıdır. Bu görevi yerine getirmek için ilk adımlar zor olacaktır, zoru başarmak da vizyonumuzu kavramamızdan ve sahiplenmemizden geçmektedir.

¹ Makro, meso ve mikro: büyükten küçüğe doğru ele alma metodudur. Yukarıdaki parantezler kelime karşılığı değildir.

Enternasyonalizmin temel tutkalı ve varlık sebebi işçi sınıfıdır. İşçi kimliği enternasyonalidir.

YDG 3. Konferans taslağı

Geçmiş sürecin değerlendirilmesi

A) Örgütsel durumumuz:

İkinci konferansımızda görece uzun uzadıya değindiğimiz örgütsel durumumuzda, geride kalan bir sene süresince çeşitli gelişmelere paralel bazı değişikliklere gittiğimiz görülmektedir.

YDG'nin sağlıklı merkezileşmesi kararımız kapsamında zamana yaydığımız bu sorunu **esasta güçlenmiş ve sağlıklı işleyen birim-alan faaliyetleriyle** çözülebileceğini 2. Konferansta belirtmiştik.

Birimde kurumsallaşma konusunda henüz oldukça deneyimsiz olduğumuz açıkken, her şeyden fazla kendi pratik deneyimlerimizle bu sorunu aşmaya çalışmamız, politik durum kapsamında da belirteceğimiz tasfiyeciliğin etkileri gibi nedenlerle zorlandığımız, alan çalışmalarında çok da yaratıcı olmadığımız açıktır.

1. ve 2. Konferanslar arasında kendisini gereklilik olarak dayatan YDG toplantıları konusunda 2. Konferans sonrası daha da uzmanlaştığımızı, sıklıkla birbirini tekrar eden statik biçimleri pratik içerisinde değiştirdiğimizi ve birçok alanımızda asgari düzeyde de olsa YDG toplantılarını **pratiğe hizmet edecek şekle** çevirebildiğimizi söyleyebiliriz.

Bu süreçte, ihtiyaç ürünü olarak ortaya çıkan YDG toplantılarının kimi dönem verimsizleşmesi, statüko haline gelmesi, **daha doğrusu demokratik çalışmanın adeta tek biçimi haline getirilmesi**, bu konuda ya-

şadığımız temel sıkıntı olmuştur.

İşte bu sorun karşısında ihtiyaç ürünü olarak ortaya çıkan YDG toplantılarının verimliliştirilmesi için pratiğe dönük, alan politikalarına yoğunlaşmış biçimler gündeme girmiş, bazı alanlarımızda periyotlar seyrekleştirilmiş, toplantıların merkezileştirilmesinin zor olduğu alanlarda da toplantılar daha da birimleştirilmiştir.

Bu deneyimler ışığında hiçbir birimin dogma olmadığını, biçimlerin verimli ve demokratik bir çalışma için var olduğunu ve ihtiyaçlara göre değiştirilebileceğini bir kere daha görmüş olduk.

2. Konferansla birlikte farklı DKÖ'lerin daha fazla gündemimize girmiş olması, "Peki, YDG'yi nasıl örgütleyeceğiz?" sorusunu daha da fazla tartışılır kılmıştır. Örgütsel bileşimimizin DKÖ çalışmalarında deneyim kazanmasıyla ve her yoldaşımızın DKÖ çalışmalarına yoğunlaşmasıyla YDG çalışmasının hem daha kolay yürütüleceğini hem de komplike bir özellik kazanacağını iddia edebiliriz.

Daha öncesinde de sorulmuş olan "YDG çalışması mı esas öğrenci derneği çalışması mı esas?" sorularının önümüzdeki süreçte tekrar karşımıza çıkacağı açıktır. **Kendi özgül çalışmalarımızın yanı sıra YDG çalışmasının zaten kitleler ve kitle örgütleri içerisindeki çalışma olduğunu söyleyerek bu soruyu cevaplandırabiliriz.**

Çalışmalarımızda öne çıkan bazı sorunların önem sırasına göre dizilimi

Bu konu, örgütsel durum kapsamında işlenmekle birlikte aynı zamanda politik çalışmalarımızı da aynı düzeyde ilgilendirmektedir.

1. Politik niteliğin yetersizliği
2. Kitleler içerisinde örgütlenme sorunu
3. Dağınık çalışma tarzı

1. Politik Nitelik Sorunu:

Örgütümüzün politik sorununun çalışmalarımızı bir bütün engellediğini söylemek doğru değildir. **Son yıllarda kitlelerin gerçek gündemi olan, can alıcı politikaları belirlemede örgütümüzün bir sorunu yoktur.** Tali onlarca sorun, merkezi esas sorunlarla teorik belirleme bazında doğru şekilde birleştirilse de bu **politikaları uygulamada, gündemleştirmede, yerelleştirmede** oldukça önemli sıkıntılar yaşadığımız açıktır.

Doğal olarak bu durum politikliğimizle ilgilidir ve diğer iki sorunla ayrılmaz bir biçimde alakalıdır. Konunun esas olmamakla beraber alt başlık olarak şu sorunlara değinilebilir:

- Teorik eserlerin düzenli ve pratiğe hizmet edecek şekilde okunmaması
- Güncel gelişmelerin takip edilmemesi, güncel müdahalenin zayıflığı
- Politik algılarımızı ve düşünce sistematiğimizi geliştirecek tartışmaların, forumların yeterince yapılmaması ve bu konulara ilgisizlik
- Örgütsel konuların politik konulardan daha fazla tartışılması
- Gelişmelerin birbiriyle ilgisini kuramama, parçaya odaklanma

2. Kitleler İçerisinde Örgütlenme Sorunu:

Bu dönemde, bahsi geçen başlık içerisinde özellikle eksik kaldığımız konu, sistematik bir yaklaşım olan **“kitlelerden kitlelere”** formülasyonunu pratikte kullanmamızla ilgilidir.

Son dönemde vurgulanan **“konuşmadan önce ısrarla dinleme”**, **“kişilerin değil, kitlelerin görüşüne yoğunlaşma”**, **“kitlelerin görüşlerini sistemli olarak inceleme ve düşünmeden karar vermeme/konuşmama”**, **“kitleleri tanıma”** ve bu kapsamda gündemleşen **“halka hizmet et!”** şiarı hem

eksikliklerimizi hem çözümlerini ifade etmektedir.

Bunun yanı sıra 2. Konferans'ta karar altına aldığımız, her YDG'linin başka bir DKÖ'de örgütlenmesi kararına, önemli gelişmeler olsa da tam olarak uyabildiğimiz söylenemez. Yine DKÖ çalışmalarında bir seviyeye geldiğimiz alanlarda da YDG'yi örgütlenme konusunda sıkıntı yaşadığımız bu seneki pratiklerde görülmüştür. Bunun nedenleri şu başlıklar altında sıralayabiliriz:

- Kitleleri tanımama
- Kitleleri dinlememe
- Kitleleri dinlemeden politika oluşturma
- DKÖ çalışmalarına uzaklık
- Kitlelere güvensizlik
- YDG'ye ve politikalarına güvensizlik

3. Dağınık Çalışma Tarzı:

Politik duruşumuzun bir sonucu olarak ortaya çıkan çalışma tarzındaki hatalı yaklaşımlarımızı bu sene, önceki seneye oranla daha fazla hissettiğimiz söylenebilir. Çalışma tarzı kapsamında doğrudan politik niteliğimizle ilgili **“planlama”** sorununun esas olduğunu vurgulayalım.

Hedefi belli olmayan bir kişinin nereye nasıl gittiğinin bir önemi yoktur. **Bu nedenle dağınıklığımızın nedenini hedeflerimizi de belirlemeyi içeren bir planlamadan, bunu detaylandıran bir prosedürler (yöntemler) çalışmasından yoksunluğumuza bağlayabiliriz.** Her ne kadar içerisinde eksiklikler barındırsa da konferanslarımız, bir senelik genel planlamamıza işaret eden örneklerden birisi olarak verilebilir. Ancak alanlarımızda, örneğin 1 ay, 6 ay, 10 ay ya da 3 yıl sonra neyi hedeflediğimizi bilmediğimizi yani **kısa, orta ve uzun vadeli hedefler** belirlemediğimizi hepimiz biliyoruz. Bunun olmadığı bir çalışma tarzı, günü, haftayı en iyi ihtimalle de ayı planlayan; ancak bunu da üzerine durmadan yapan, esasta **kendiliğindenci** bir çalışma tarzıdır.

Asgari, kısa ve orta vadeli, 6 aylık, 1 yıllık örgütsel ve politik plan hazırlamak, bu planları gerektiğinde müdahaleye açık halde esnek tutmak gereklidir.

- **Zamanı, amacı, genel olarak araçları belirlenmiş,**
- **anlaşılır,**
- **bir örgütsel yapıya dönük,**
- **genel programa ve plana uygun,**
- **işbölümü ve kolektivizme dayalı,**

- periyodik olarak denetlenebilir,
- gerçekçi ve uygulanabilir planlar hazırlamak, her alanımızın gündeminde olmalıdır.

Çalışma tarzımızda bu konu kapsamında **esneklik ve denetlenebilirlik ilkelerini** de irdelemek gerekmektedir. **Gönüllülüğü esas alan ve hiyerarşik olmayan, demokratik merkezîyetçilik ilkesinin demokrasi kısmına ağırlık veren YDG, bu tarzıyla esnek bir örgütlenme olmakla birlikte, iş yapmamayı, sürekli bahane üretmeyi ve denetlenmekten kaçmayı asla benimseyemez** YDG'nin esnekliği çalışma tarzının gevşekliğini derinleştirmek için belirlenmemiştir ve hiçbir örgütte de gevşeklik, tembellik kutsanamaz. **YDG'nin esnekliği, gönüllü iş yapmama tavrına maddi bir müdahalede bulunmamasından kaynaklıdır.** Disiplin kapsamında değerlendirilmesi gereken bahanesiz iş yapmama, yalancılık, yozlaşma gibi konularında "nasıl olsa YDG esnek" anlayışıyla hareket edilemeyeceği açıktır. Çalışma tarzına da etki eden bu gibi sorunlarda alanlarımız gereken kararlarını vermektedir. Bunun dışında YDG'nin maddi yaptırımından çok manevi baskılarının olduğunu biliyoruz. (eleştiri, tavr alma vb.) Bu konularda bir senede yaşanan örnekler, hattımızın doğruluğunu göstermektedir.

Faaliyetçilerin **özdenetimi** ve **kolektif denetimi** de merkezi bir zorlamanın konusu olamaz. Olsa da bugün bazı alanlarımızda örnek olduğu gibi yoldaşlarımızın istemleriyle yaşama geçirilmelidir. Aylık harcamalarımız, pratik faaliyetlerimiz, ne okuduğumuz gibi konuları içeren yazılı denetim raporları,

Konferansımızın anti-emperyalizm vurgusunun yanı sıra örgütümüzün yaptığı çalışmalar neticesinde ve kitle hareketlenmelerinin niteliği değerlendirilerek başlatılan örgütlenme kampanyası, 2. ile 3. Konferanslarımız arasında belki de en fazla değerlendirilmesi gereken yönelim olmuştur.

1. Otokontrolün

2. Kolektif kontrolün ve doğal olarak şeffaf çalışmanın aracı haline getirilmiştir.

Bu başlık kapsamında son olarak mali sorunlarımıza yaklaşımlarımıza da değinmek gerekmektedir. 2. Konferans'ta karar altına aldığımız 20 YTL'lik aylık bağış kararını tam olarak uygulayamadığımız ortadadır. Alanlarımız sürekli olarak mali sorunlar yaşamakta ve dahası yayını da mali sorunlarla boğuşmaya devam etmektedir.

B) Politik Durum Değerlendirilmesi:

2007'nin sonunda gerçekleştirdiğimiz 2. Konferansımızdan bu yana geçen bir yıllık süreç, fazlasıyla incelenmeyi hak etmektedir. Ardi ardına yaşanan gelişmelere cevap olma noktasında eksikliklerimizin öne çıktığı bu süreçte de etkisi fazlasıyla hissedilen tasfiyeciliğin sonuçlarıyla boğuştuğumuz söylenebilir.

2. Konferansımızda önümüzdeki süreç tartışmalarında eğitimdeki emperyalist yasalardan yola çıkarak anti-emperyalizm vurgusunun öne çıkması gerektiğini belirtmiştik. **Daha önceki süreçlerle karşılaştığımızda kitlelere yönelik teşhir çalışmalarımızın ve onun öncelindeki anti-emperyalizm vurgularımızın yetersizliği bu süreçte dikkat çekilmesi gereken sorunlarımızın başında gelmiştir.** Konferansımızın anti-emperyalizm vurgusunun yanı sıra örgütümüzün yaptığı çalışmalar neticesinde ve kitle hareketlenmelerinin niteliği değerlendirilerek başlatılan **örgütlenme kampanyası, 2. ile 3. Konferanslarımız arasında belki de en fazla değerlendirilmesi gereken yönelim olmuştur.**

2007-2008 döneminde Ulusal Sorun konusunda da

önemli gelişmelerin yaşandığı, toplumsal hareketlenmenin bu çerçevede sınıflandığı açık bir gerçektir. Şovenist histerinin resmi ellerle yaygınlaştırılmaya çalışıldığını, savaşın önceki senelere nazaran daha fazla gündeme girdiğini, bu konuda ibretlik tavırların alındığını söyleyebiliriz.

Kitlelerin artan memnuniyetsizlikleri, kendiliğinden eylem ve örgütlenmelerin tekrar yaşanmaya başladığı, takvimsel süreçlere ilginin arttığı bu süreçte devrimci hareketin durgunluğu, iradesizliği, iddiasızlığı, çözümün ve alternatifi umut olarak kitlelerin kafasında belirginleşmesini engellemiştir.

Geliyorum diyen ekonomik krizin geçtiğimiz aylardan itibaren fazlasıyla etkisini hissettirdiği bu süreçte **alternatif arayışların** artacağını söylemek de yanlış olmayacaktır.

İşte genel hatlarıyla belirttiğimiz bu gelişmelere örgütümüzün nasıl tavır aldığı, eksik kaldığı noktaların neler olduğunu değerlendirmek, önümüzdeki süreci planlamak bize önemli katkılar sunacaktır.

ABD öncülüğünde emperyalistlerin Irak'ta ve Afganistan'da gerçekleştirdikleri işgaller, anti-emperyalist tepkinin dünya genelinde olduğu gibi, hem sosyo-ekonomik nedenlerle hem de coğrafi nedenlerle Türkiye'de de fazlasıyla artmasına vesile olmuştur. Bu dönemleri kapsayan anti-emperyalist yönelimlerimizin devamlılığı tartışmalı olsa da kazandığı başarıları bugün hepimiz biliyoruz. Emperyalizmin saldırılarının askeri içerikli olduğunda daha fazla hissedilmesi anlaşılır olsa da diğer yönlü saldırıların, özünde askeri saldırılarla aynı amaçları taşıması gerçekliği ekseninde, benzeri bir duyarlılığın sağlanması gerekmektedir. **Emperyalist patentli yasalarla kuşatıldığımız bu dönemde, kitlelerle birlikte belirgin bir tepki gösteremediğimiz açıktır.** Elbette ki bu durumun nesnel ve öznel nedenlerini birlikte değerlendirmek gerekmektedir.

Son iki senedir gündemimizde olan eğitimde emperyalist yasalar politikası, diğer devrimci ve ilerici öznelere gündemine girmediği için adeta sadece bizim kampanyamız, sadece bizim yönelimimiz olarak kalmıştır. Bunun dışında faaliyet yürüttüğümüz diğer DKÖ'lerde de bu yasalara karşı aktif çalışma yürütmeyi gündeme alamamış olmamız, yaşadığımız sıkıntıların başında gelmektedir.

Ülke genelinde kitlelerin kendiliğinden duyarlılığın parçalı ve sınırlı olması da bu politikanın etkisini kısıtlamıştır. Bunların yanı sıra örgütümüzün, kampanya başla-

dığı dönemde özellikle de üniversitelerin genelinde etkin bir politik özne durumunda olmaması, kampanyanın da özelde üniversiteli halk gençliğine ulaşmayı hedeflemesi kampanya ve sonrasında yönelimimizin geniş bir hareketlenme yaratmasına engel olmuştur.

Üniversitelerde kampanyanın başladığı dönemlerde var olan örgütlülük düzeyimiz sayıca az olmakla beraber, kitle çalışması konusunda da deneyimsizdi. Kampanyanın başladığı 2006 başlarına kadar örgütümüzün görece uzun bir süre kitlelere dönük politika oluşturma konusunda yetersiz kaldığını 2. Konferansımızda belirtmiştik. İşte bu sorun, halen tam olarak çözümleyemediğimiz ancak gelinen aşamada önemli gelişmeler de kaydettiğimiz bir konudur.

Aradan geçen neredeyse 2 sene sonunda üniversitelerde tekrar kendimizi var ettiğimiz, YDG dışında da çeşitli DKÖ'lerde çalışmaya başladığımız açık bir gerçektir. Ancak sorun, sadece kendimizi var etme sorunu değildir. Kampanyanın yoğunluklu olmasına yapılan atfa rağmen 2007 Kasım ayında gerçekleşen Ankara'daki merkezi eylem katılımın, örgütümüz tarafından yeterince sağlanamaması düşündürücü olmuştur. **Belirli bir düzey yakalandıktan sonra gündeme gelen örgütlenme kampanyası, hem bu soruna atıfta bulunan hem de kitlelerin ihtiyaçlarını gözeten bir kampanya olarak planlanmıştır.**

Ancak bu kampanyanın öncesinde 2. Konferansımız süresince YDG'nin nasıl çalışacağı konusunda yapılan tartışmalar ve fikir ayrılıklarıyla zenginleşen bir konferans geçirdiğimiz bilinmektedir. YDG toplantılarının nasıl olacağı, YDG'de disiplin, mali sorunlar, yayın anlayışımız, kadın sorununa bakışımız, diğer DKÖ'lerde çalışmanın gerekliliği gibi konularda yapılan tartışmalar ve bu tartışmaların 3. Konferansımıza gelirken bize sağladığı birikimler önemlidir.

Örgütümüzün çalışma ilkelerinin nasıl olacağını belirlemesi, kitle çalışmasındaki verimliliğimizi de etkileyen önemli bir konudur. İşte 2. Konferansımızla birlikte bu konuda önemli gelişmeler kaydettiğimizi rahatlıkla söyleyebiliriz. YDG'nin hedef kitesine ulaşma sorunu ve dahası YDG'de kararların nasıl alınacağı meselesinde yaşanan kafa karışıklıklarının bu süreçte önemli düzeyde giderildiğini söylersek abartmış olmayız. Elbette ki bu konuyu tam olarak çözümleyemediğimiz söylenemezse de bu sorunun zaten pratik ve politik deneyimimizin gelişmesine paralel olarak çözümleneceği açıktır.

2008 başında başlatılan örgütlenme kampanyası hangi ihtiyacın ürünüydü?

Emperyalist yasalara karşı yürüttüğümüz kampanya ve yönelim sürecinde, halk gençliğini harekete geçirme noktasında yaşadığımız sıkıntılardan bahsetmiştik. Bu süreçte benzeri bir yönelim içerisinde olan başka ülkelerde öğrenci, öğretim görevlisi ve yasalardan etkilenen işçilerin öz örgütlülükler nezdinde kitlesel bir biçimde

Kitlelerle, daha doğrusu geniş kitlelerle temasımızın dahi ne kadar kısıtlı olduğunu, en ilkel biçimleriyle bu anket çalışması esnasında fark ettik ve her alanımızda esasta çalışmasını yapacağımız araçları belirlemeye başladık.

gerçekleştirdikleri karşı duruşlar, Türkiye’de eksik olan en önemli konulardan birisinin ne olduğunu da bize gösterdi.

Esasta gençliğin mesleki ve özlük haklarına yönelik böylesine kapsamlı bir saldırı dalgasının adeta sessizlikle karşılanması şaşırtıcıydı. Biraz geriye gittiğimizde TMMOB’a bağlı gençlik komisyonlarının Yetkin Mühendislik uygulamasına karşı kitlesel bir karşı duruş sergilediğini, örgütsüz olmakla birlikte öğretmenlerin ve öğretmen adaylarının sözleşmeli öğretmenlik uygulamasına karşı çıktıklarını vb. görebiliriz. **Ancak bir bütün olarak eğitimde emperyalist yasalar gündeminin**

ele alınmadığını ve paket biçimde gerçekleşen saldırıların parçalarına, parçalı ve özde kendiliğinden sınırlar içinde karşı çıktığını gördük.

Uzun sessizlik sürecinin akabinde kendiliğinden gelen bu tepkiler asla küçümsenemeyecek nitelikte olmasına rağmen sürekliliğinin aynı coşkuda sağlanamaması ve alternatiflerin güçsüzlüğü düşündürücüydü. İşte bu kıpırdanış ve halk gençliğinin her alanda örgütsüzlüğünden dolayı susturulmuşluğuna karşı “**söz-yetki-karar hakkı ve örgütlenme özgürlüğü**” şiarlı kampanyamız oldukça önemli bir yerde duruyordu.

Amacımız, her alanda halk gençliğini kendisini ifade edeceği öz örgütlülüklerle ve diğer DKÖ'lere seferber etmenin, bu örgütleri, kendi alanlarında karar yetkisi olan örgütler haline getirmenin önemini vurgulamaktı. Ancak, önümüzde önemli bir sorun bulunuyordu. Bizler halk gençliğini örgütlenmeye çağırıyorduk ama bizzat bizlerin de yeterince örgütlü olduğunu söylemek zordu ve hala zor.

Kampanyanın henüz hazırlık aşamasında kitlelerin nabzını ölçmek için yaptığımız anket çalışması, merkezi araç kullanmada, yani bir örgüt olmadıkça sıkıntılar yaşadığımızı gösterdiği kadar, kitlelerin “kendilerini ifade etme” konusunda sorunlar yaşadığını ve tüm anti-propagandaya rağmen “örgütlenmekten” o kadar da korkmadıklarını naçizane anlatmaya yetti.

Kitlelerle, daha doğrusu geniş kitlelerle temasımızın dahi ne kadar kısıtlı olduğunu, en ilkel biçimleriyle bu anket çalışması esnasında fark ettik ve her alanımızda esasta çalışmasını yapacağımız araçları belirlemeye başladık.

Maalesef bu süreç, deneyimimizin ama özellikle politik deneyimimizin sandığımızdan daha az olduğunu bir kere daha bizlere gösterdi. Kampanyanın nedeni, amacı netleşmişken ve kitlelerin de bu yönlü bir talebinin olduğunu asgari anlamışken, oldukça garip nedenlerle bazı alanlarımızda araç, yani kitleleri yönlendireceğimiz örgüt bulmakta zorlanmamız işte bu deneyimsizliğimizi bizlere gösteriyordu. Bazı alanlarımızda bu kampanya başlayana dek YDG dışında bir kitle örgütünü gündemimize almadığımızı, bu örgütlerde çalışmadığımızı, bu nedenle de işe nereden başlayacağımızı bilemediğimizi “birden bire” fark ettik.

Evet, 2. Konferans sonrası YDG’nin nasıl çalışacağı konusunda asgari de olsa netleşmiştik. Ancak öğrenci derneği, Genç-Sen, TMMOB, Eğitim-Sen, işçi-köylü sendikaları ve dernekleri, semt dernekleri gibi örgütler

bizim, geçmişini saymazsak deneyimsiz olduğumuz, teori- de az-çok bilgimiz olsa da pratikte cahil kaldığımızı örgütlerdi.

Örneğin bir alanımızda bu bilgi eksikliğiyle beraber konuyu yeterince önemsememenin sonucu olarak, kampanyanın sonuna dek hiçbir şey yapmadığımızı üzülerek itiraf etmeliyiz. Her YDG toplantısında gündemleşmesine rağmen bahsi geçen alanımızda yeterince gücümüz, dahası kitlelerin yeterince ilgisi varken öğrenci derneği kuramamamız, eğitim fakültesinde varlığımıza ve bizzat Eğitim-Sen'den teklif gelmesine rağmen Eğitim-Sen'in gençlik örgütünü oluşturamamış olmamız yani kampanyayı koskoca bir sıfırla tamamlamamız ne demek istediğimizi anlatmaktadır.

Yine deneyimsizliğin bize zaman kaybettirdiği bir alanımızda çalışma yürüttüğümüz örgütlerden Genç-Sen'e mi, kulübe mi, bir başkasında Genç-Sen'e mi TMMOB'a mı öncelik vereceğimizi netleştiremememiz, kampanya süresince yaşadığımız sıkıntılardan bazılarıdır.

Örgütlenme kampanyasını bir kampanya gibi ele aldığımızı söylemek zor olsa da bize çok önemli deneyimler kattığını hiç birimiz inkâr edemeyiz. Evet, kafa karışıklıklarını yaşadık, ama bunun bazı nedenleri vardı ve bu nedenler, bahsi geçen örgütlerin düzgün çalışmaması, geri tartışmalar ekseninde boğulması ve zamanımızın verimsizliği gibi nedenlerdi. Örneğin öğrenci gençliğin öz örgütlülüğü olma iddiasıyla kurulan Genç-Sen'in siyasetler birlikteliği görünümü, taban inisiyatifini hiçe sayması ve dahası gençliğin özlük hakları için etkin bir çalışma yürütmemesi, bazı birimlerinde mantıklı önerilerimizin mantıksızca reddedilmesi can sıkıcıydı.

Tüm bu gerçeklere rağmen, doğru görüşlerin muhalefette kalabileceğini ve bizim usanmadan kitleleri örgütlememiz gerektiğini, onların özne olmasıyla bu sorunun önemli oranda giderilebileceğini, örgütlenme kampanyası sayesinde öğrendik.

Kampanya süresince her yönüyle olmasa da büyük oranda başarılı olduğumuz alanlar da oldu. Tüm politik derinlik eksikliğine rağmen **Mersin LÖB** ve **Musalla Kültür Dayanışma Derneği** pratikleri buna örnektir. Kitlelere temas etmenin yanı sıra onlarla birlikte hareket edebilme konusunda önemli deneyimler kazandığımız bu çalışmalarda, örgütlenme kampanyasının YDG ayağında sıkıntılar yaşadık ve MKDD'de çalışmamızın devamlılığını sağlayamadık. Bunun dışında bizim dışımızdaki politik öznelerin etkinliğini, doğrularını ve yanlışlarını, kitle ör-

gütlerine yaklaşımlarını görebildiğimiz bir bütün İstanbul Üniversiteler süreci, Ankara Cebeci süreci, Diyarbakır Dicle süreci, yeni olmakla beraber İzmir'de ve İstanbul'da tartışılan LÖB-Lise çalışması süreçlerinin öğreticiliğini reddetmemiz mümkün değildir.

2 sene öncesine göre kitleyi ve kitle örgütlerinin tartışıyor olmamızın yanı sıra beklemeksizin bu çalışmaların içinde, pratik içinde olmamızın da kendi gerçekliğimiz düşünüldüğünde başarı olduğunu söylemeliyiz. Bu süreci aynı sorunlarla karşıladığımız diğer devrimci ve ileri örgütlerle birlikte uzun bir süre kelimenin tam anlamıyla "durduğumuzu", "beklediğimizi" itiraf ederken artık harekete geçtiğimiz ve kitleleri yeniden gündemimize aldığımızı müjdeleyebiliriz.

Genç kadın çalışması ve YDG Kadın Buluşması

Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle fazlasıyla hissedilen kadın sorununun, YDG tarafından yeterince gündeme getirilmemiş olduğu yani yeterince önemsenmediği açıktır. Maalesef YDG'nin bu sorunu duyumsaması, genel belirlemeler ve ön bilgileri saymazsak daha fazla kadın yoldaşlarımızın çabalarıyla olmaktadır.

Geçtiğimiz sene, sürekliliği sağlanmamış olsa da bazı alanlarımızda kurulan Kadın Komisyonları, bu sorunu gündemleştirme, gündeme müdahale etme ve özgün örgütlenme amaçlarını hedeflese de farklı konuların öne çıkması neticesinde gündemden düşmüştür.

Oysa bu gündemden düşme anlayışı, söz konusu olan konularla kıyaslandığında doğru bir anlayış değildir. Sorunun neden önemli olduğunu burada anlatamamak da Mart ayında gerçekleştirilen Kadın Buluşmasının kazanımları reddedilemez. Bu konuda örgütümüzün deneyimsizlikleri bulursa da farklı coğrafyalardan ve kültürlerden gelen genç kadınların örgütlediği buluşmamız başarılı olmuştur.

Zaman sıkıntısı ve konu genişliği, "keşke biraz daha zamanımız olsa" söylemlerine neden olmuş olsa da, kadın buluşmasının, biriktirilmiş ve konuşulması gereken konuların ne kadar çok olduğunu gösterdiğini söyleyebiliriz.

Merkezi eğitim çalışması

Öncesinde var olan ancak eksikliği fazlasıyla bu süreçte hissedilen genel olarak politikaya, özelden mücadelemizin bilimsel dayanaklarına karşı ilgisizlik sorununa ilk

müdahale olması amacıyla örgütlediğimiz **Merkezi Eğitim Çalışması**, çalışmaya katılım, tartışmalar ve öğreticilik konularının yanı sıra kolektivizm konusunda da oldukça başarılıydı. Bilimsel Sosyalizm, Ekonomi-Politik, Felsefe ve Kitle örgütleri-Kitle çalışması ana başlıklarının yanı sıra gençlik ve emek mücadelesi, ulusal sorun ve gençlik tartışmalarının yapıldığı çalışma, bu konulara ilgili yoldaşların katılımıyla gerçekleşti.

“Genelde devrimci hareketin, özelde YDG’nin etkisi altında bulunduğu tasfiyecilik saldırısının güvensizliğe, tembelliğe, kitlelerden uzak kalmaya, araştırmaya ve uzaklığa sürüklediği bizler, sistemin saldırılarına karşı gücümüzü, mücadelemizin bilimselliğinden ve haklılığından alıyoruz!” diyebilmek için en temel konuları tartışarak işlememiz anlamlı bir yerde durmaktaydı.

Yaz çalışmaları

Merkezi eğitim çalışmasının sonrasında kitle çalışmasına isteksizliğin, yaz sürecinin de etkisiyle kendisini daha fazla hissettirdiği bir dönemde gerçekleştirdiğimiz **Munzur Festivaline katılım ve Mersin Yaz Çalış-**

masıyla hissedildiği bu bölgede, bölge halkına olan uzaklığımızın bir nebze de olsa giderilmiş olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Festival süresince kitle çalışmasına yoğunlaşmanın ve disiplinin en güzel örneklerini vermiş olmamız, çalışmadan morallerin yüksek dönülmesine de vesile olmuştur.

Festivalden hemen sonra düzenlenen ve özgünlükler düşünülerek planlanan Mersin Yaz Çalışmaları pratiği, dönemin özellikleri göz önünde bulundurulduğunda önemli deneyimlerin ve kavrayışların öğrenildiği bir çalışma olmuştur. Her ne kadar 2. Konferansımızın kararıyla merkezi bir çağrı yapılmış olsa da örgütümüzün nesnel gerçekliği, nicel açıdan çalışmaya yoğunlaşmamıza engel olmuştur. Katılımın sınırlı olduğu, hiçbir örgütün tabiri caizse hareket etmediği bir dönemde Mersin Yaz Çalışmaları, etkisi hissedilen tembelliğe, düzensizliğe, politikasızlığa karşı kazandığımız/kazandığımızı düşündüğümüz bir irade savaşı haline sürmüştür.

Havaların çok sıcak olması gibi bir etkeni de eklediğimizde kimi zaman düzenimiz bozulmuş olsa da kimi zaman çıkardığımız planı uygulamamış olsak da çalışma boyunca kitlelere güven, politikayı somutlama konularında

Örgütlenme kampanyası süresince kitlelere uzaklığımızın farkındalığıyla bu çalışmalara “halka hizmet et!” anlayışı ekseninde gidilmesi ve bu çalışmalardan elde ettiğimiz deneyimler oldukça değerli bir yerde durmaktadır.

ması pratikleri de incelenmeyi hak etmektedir.

Örgütlenme kampanyası süresince kitlelere uzaklığımızın farkındalığıyla bu çalışmalara **“halka hizmet et!”** anlayışı ekseninde gidilmesi ve bu çalışmalardan elde ettiğimiz deneyimler oldukça değerli bir yerde durmaktadır.

Yiğit, emekçi ve mücadelemizin destekçisi Dersim halkıyla buluşmamızın coşkusu, kitle çalışmasının çeşitli araçlarını verimlilikle kullanmamız, disiplinimiz çalışmanın nasıl verimli geçtiğini bizlere kanıtlamaktadır. Dost-düşman ayrışmasının netleştiği, savaş gerçekliğinin fazla-

sıkıntı yaşasak da bu sorunların üstesinden kolektif bir biçimde gelebildiğimiz ve çalışmayı sürdürme konusunda çabaladığımız gerçeği, “hangi irade savaşı” sorusuna cevaptır.

Mersin’de bir ay süresince gerçekleştirdiğimiz 4. Yaz Çalışmalarının geneli özelle birleştirme, hedefleri netleştirme, kitleleri dinleme konularında bize belki daha önceden de bildiğimiz, ama pratikte bu kadar net yaşadığımız bir deneyimi kazandırdığını rahatlıkla iddia edebiliriz.

Mersin’de Türkiye genelinin üzerinde bir oranda olduğunu bildiğimiz işsizlik sorunu, halkın etkisini son sü-

reçte fazlasıyla hissettiği ekonomik sorunlar, çalışma yapacağımız alan itibariyle ayrı bir yerde duran ulusal sorun ve alana özgü yıkım sorunu ve il genelinde o dönem ortaya çıkan orman yangını ile Mersin Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer santral gerçeği ilk elden bilginiz olan sorunlardı. Ancak bu sorunların nasıl işleneceğini, halkın bu sorunlara karşı tepkisini, beklentilerini net olarak bilmediğimizi düşünerek, kitleleri dinleme, onlardan öğrenme gündemiyle bir etüt çalışması yapma kararı alınmıştı.

Gerek bu etüt çalışması esnasında gerekse yoğunlaştığımız yıkım sorununda, önemli yetmezliklerimizin olduğunu pratikte gördüğümüz açıktır. Çalışmanın başında kısa, orta ve uzun vadeli planlarımızın olmamasından tu-

talım da "yıkımlara karşı alternatifimiz ne, ne yapmayı planlıyoruz?" sorularına net bir cevabımızın olmaması ve daha da ötesi alana indirgediğimizi sandığımız politik yönelimin aslında oldukça genel bir söylem olduğunu fark etmiş olmamız, bu konuda nasıl bir deneyim kazandığımızı da bizlere göstermektedir.

Şimdi tüm bu süreçleri değerlendirdiğimizde ve hem birbirine benzeyen hem de detayda farklılaşan alan çalışmalarıyla geride bıraktığımız 6 Kasım çalışmaları göz önünde bulundurulduğunda geçen seneye oranla farklı, daha doğrusu ileri bir noktada bulunduğumuz ortadadır.

Mersin yaz çalışmaları özelinde gördüğümüz ve zaten bildiğimiz tasfiyeciliğin saflarımızdaki etkisinin farkındayız. Kendine güven, kitlelere güven, örgüte güven konusunda tekrarlaya geldiğimiz sorunların belki de en fazla

bu süreçte hissedilmesi tesadüf değildir. Mücadeleden uzaklaşan arkadaşlarımızın kendine, kitlelere ve örgüte güven konularında yaşadığı sıkıntıları bu süreçte daha iyi anlayabiliriz. Yine bu süreçte kitle çalışmasından daha fazla "başka" şeylere zaman ayırdığımız reddedilmeyecek bir gerçektir. Tüm dünya ve ülke genelinde etkisi hissedilen tasfiyeciliğin önemli örneklerini kendi alan pratiklerimizde de gördüğümüz ve önümüzdeki süreçte de çözmek için daha fazla uğraşacağımız ortadadır.

Politikaya olan ilgimizin henüz hedeflediğimiz seviyede olmadığı açıktır. **Geride bıraktığımız bir senede bu konuda önemli mesafeler kat etmiş olsak da gelişen gündemlere cevap olmanın yanı sıra kendi gündemimizi yani halkın gerçek gündemini egemenlerin sahte gündemlerinin üzerine çıkarabildiğimizi söyleyemeyiz.**

Adeta bir fırtına gibi esen Ergenekon gündemi, başörtüsü, laiklik tartışmalarında kafası karıştırılmaya çalışılan milyonlara gerçeği göstermek, sadece bu konularda doğru belirlemeler yapılarak gerçekleştirilemez. Ergenekon davası nezdinde kontrgerillanın temizlendiği masalına karşı gerçeği kitlelere anlatabildiğimiz, bu gündemi, halkın gündemi ile parçalayabildiğimizi söyleyememek bir yana, asgari, yeterli bir çaba gösterdiğimizi de iddia edemeyiz.

Ulusal sorunun son dönemde bir "kutuplaşmaya" dönüştüğü açıktır. Özelde son senelerde şovenizmin, mil-

liyetçiliğin, imha saldırılarının artmasına karşı, programımız nezdinde etkin bir karşı duruş sergileyebildiğimizi söyleyemeyiz.

Kürt ulusuna yönelik bu saldırılarda pasif, beklemece bir siyaset izlemek ve inkârcılıkla şovenizm dalgaları arasında boğuşan halkımızı "kaderine" terk etmek doğru bir politik hat olarak görülemez.

Bu konuların yanı sıra daha onlarca irili ufaklı konuda son bir senede etkin ya da belirgin bir pratik-tepki verdiğimiz, bu konuları aynı zamanda örgütlenme aracı olarak kullanabildiğimiz söylenemez.

Tüm geçmiş dönem değerlendirmesi, önümüzdeki süreçte her şeyden fazla çalışma tarzımız konusunda nelere dikkat etmemiz gerektiğini bizlere göstermektedir.

YDG 3. Konferans taslağı

Önümüzdeki süreç ve yönelimimiz

1. Öğrenci Gençlik
2. Semt Çalışmaları
3. Genç Kadın
4. Bahar Süreci
5. Yaz Çalışmaları

I. ÖĞRENCİ GENÇLİK

A) Üniversiteli Gençlik

Bu alanda iki senedir politik gündemimiz olan emperyalist yasalar-Bologna Süreci anlayışımız devam etmelidir. Geçtiğimiz faaliyet dönemi bir kampanya olarak ele aldığımız gençliğin örgütlenmesi konusu da kampanya olarak olmasa da ana yönelim olarak işlenmelidir.

Uzun süredir tekrar ettiğimiz üzere bu politik gündem, farklı siyasi hareketlerin gündemine girmemekte-

dir. Salt bu nedenle emperyalist yasalar gündemini işlemek doğru bir karar değildir. **Üniversiteli halk gençliğinin mesleki haklarına ve geleceğine yönelik kapsamlı bir saldırı olan yasalara karşı sessiz kalmak ve bunu örgütlenme sürecinin ana parçası haline getirmemek kabul edilemez.** Bu konuda esas olan tek başımıza da olsak yapacağımız çalışmalardır. Aynı zamanda diğer örgütlerle bu konuyu tartışmak ve onlarla ortaklaşmaya çalışmak zorunda olduğumuz unutulmamalıdır.

Üniversitelerde bu sene daha iyi bir niceliğe ve niteliğe sahip olduğumuz açıktır. Bu nedenle üniversitelerde birim çalışmalarını oturtmak ve devamlılığını sağlamak, temel örgütsel hedefimizdir. Verimli, pratiğe dönük, kitlere açık toplantılarla ama sadece toplantılarla değil her şeyden fazla pratikle çalışmalarımıza yoğunlaşmalıyız.

Hiç de küçümsenmeyecek deneyimler edindiğimiz

Genç-Sen, kulüp, oda çalışmalarının yanı sıra üniversite çalışmalarında esasımız olan Öğrenci Derneği çalışmalarına ağırlık vermek zorundayız.

Anlayışımızın yayınımda da vurgulandığı Genç-Sen'in adeta bir siyasetler birlikteliği halinde işleminin yanı sıra beklemediğimiz kadar geri tartışmalar ekseninde dönmesi, bu örgüte yaklaşımımızda dikkat etmemiz gerektiğini göstermektedir. Şunu unutmamak gerekiyor ki etkin muhalefet ve kitle örgütlenmesi anlayışıyla yoğunlaştığımız/yoğunlaşacağımız Genç-Sen çalışmalarının çok verimsiz olduğu ve yinelenen müdahalelere rağmen düzeltilmediği alanlarda esasımızı bu örgüte vermek yanlış olacaktır.

Üniversite çalışmalarında Öğrenci Derneklerinin yeri, diğer tüm araçların üzerindedir. **Bu nedenle dernek çalışmaları, özgünlükleri saymazsak araç ve kitle örgütlenmesi bağlamında esas çalışmamız olmalıdır. Birinci olarak tabandan merkeze örgütlenme, ikinci olarak da kitle inisiyatifini temsil etme koşullarını sağlamayı, olmazsa olmaz sayarak dernek çalışmalarına yoğunlaşmalıyız.** Yakın dönemde dernek kurulmasının söz konusu olmadığı alanlarda da kurulması için gerekli çalışmaları farklı araçların yardımıyla sürdürmeliyiz.

6 Kasım süreci, YDG açısından genel olarak önceki senelere nazaran iyi bir kitle çalışması deneyimi olduğu kadar, dışımızdaki nedenlerle birçok alanda verimsiz siyasetler arası toplantılar süreci de olmuştur. Saatlerce süren bu toplantılardan mümkün olduğunca uzak durmak, toplantıların amacını sorgulamak önemli bir gereklilik haline gelmiştir. **Bizim açımızdan 6 Kasım gibi süreçler için örgütlenen toplantılar, kitle çalışmasını örgütlemek amacıyla alınan, pratiğe dönük, verimli ve kısa süreli toplantılar olmalıdır**

B) Liseli Gençlik

Lise çalışmalarında geçen sene edindiğimiz deneyimler oldukça önemlidir. Bu sene de daha fazla alanda yürüteceğimiz lise çalışmaları açısından ortak bir anlayış

oluşturmak gerekmektedir. Paralı eğitim karşıtı ana politik yönelim ekseninde son yıllarda daha da boyutlanan onlarca sorun bulunmaktadır. Üniversitelere giriş sınavları, zorunlu bağış ve aidatlar, gerici-faşist disiplin yönetmeliği, yozlaşma ve çeteleşme, anti-bilimsel eğitim, zorunlu polis denetimi, liselere kamera kurulması gibi daha da sayabileceğimiz sorunlara karşı liseli gençliğin büyük oranda örgütsüz olması, bu saldırıların daha da kolay uygulanmasını beraberinde getirmektedir.

Liseli halk gençliğinin öz örgütlülüğü olan LÖB'lerin birçok alanda olmadığını ve olduğu alanlarda da çok etkin olmadığını biliyoruz. Bunun kimi nedenleri, dışımızdaki etkenlerden kaynaklansa da LÖB'lerden uzak kalmak doğru bir anlayış değildir. Liseli halk gençliğinin inisiyatifini temsil eden ve doğal olarak onların özlük haklarına sahip çıkan LÖB'lerin içinde yanlış anlayışlarla etkin şekilde mücadele etmemiz gerekmektedir. Tüm yolların tıkandığı alanlarda ise kitlelerle birlikte LÖB'leri yeniden kurmalıyız.

Liselerde yönetimin tanıdığı Öğrenci Temsilciliği ve Öğrenci Meclisi gibi araçlara kitle inisiyatifini yansıtmada konusunda eksik kalması ve müdahale yollarının kısıtlı olması nedeniyle mesafeli yaklaşmamız gerekirken hem içinden geçtiğimiz

dönemin özellikleri (kitlelerin hareketlenmesi ve kendiliğinden tepkilerin artması) hem de LÖB'lerin temelini oluşturmak amacıyla ve hem de bu araçların aslında çok etkin olmadığını göstermek için çalışmalarına katılmayı gündemimize almalıyız.

Yaşanan gelişmelere paralel olarak ivmelenen liseli gençlik mücadelesinin bu sene de artış göstereceğini söyleyebiliriz. Alan özgünlükleri, "Paralı Eğitim" başlığı ekseninde değerlendirilerek, ivmelenen mücadele örgütlü hale getirilmelidir. Bunun dışında diğer liseli gençlik örgütleriyle bağlarımız canlı olmalı, geçtiğimiz senelerde rastladığımız, bu örgütlerdeki yanlış anlayışlara karşı da tavır almalı, bu örgütleri uyarmayı kendimize görev bilmeliyiz.

Lise çalışmalarında anda alternatifimizin ne

6 Kasım süreci, YDG açısından genel olarak önceki senelere nazaran iyi bir kitle çalışması deneyimi olduğu kadar, dışımızdaki nedenlerle birçok alanda verimsiz siyasetler arası toplantılar süreci de olmuştur.

olduğunu içeren çalışmalarımızın olmaması, önemli bir eksikliklerdir. Bu konuda lise çalışmalarındaki yoldaşlarımızın görev alarak ve uzmanların da yardımıyla çalışmalar yapması faydalı olacaktır.

2. SEMT ÇALIŞMALARI

Ülke genelinde belli alanlarda yürüttüğümüz semt çalışmalarının esasını işçi ve işsiz gençliği örgütlemek olarak belirlemeliyiz. Sürecin özgünlükleri nedeniyle bugün semt çalışmalarındaki yoldaşlarımız yetişkinlerle de bağ kuruyorlarsa da esasımızın gençlik çalışması olduğu

unutulmamalıdır.

İşsiz gençlik konusunda hedefimiz sadece nitelsiz veya teknik işgücü kapsamında işsiz kalan gençlik olmamalıdır. Geçmişten bu yana zaten önemli bir sorun olan ancak son yıllarda daha fazla hissedilen üniversite mezunu işsizler de örgütlenme hedefimiz içerisinde yer almaktadır. Özellikle atanma bekleyen öğretmen adaylarının niceliksel çokluğu ve tepkilerini daha fazla dile getirmeleri mutlaka dikkatimizi çekmelidir.

İşçi gençlik konusunda semt çalışmasındaki yoldaşlarımızın etkin bir plana ihtiyaçları bulunmaktadır.

1. Tamamı zaten işsiz faaliyetçilerle,
2. Ön etüt çalışması yapılmadan,

3. Çözüm araçları ve mücadele yöntemleri belirlenmeden başarılı bir işçi gençlik çalışması yürütmek mümkün değildir. Özellikle de işçi gençliğin örgütsüzlüğü, dağınıklığı ve kendisi gibi olmayanlara uzaklığı bilinen gerçeklerdir.

Genel olarak semt çalışmalarında önümüzdeki dönemde seçim gündeminin öne çıkacağı açıktır. Bunun dışında genel olarak kriz ve zamlar, yıkımlar, şovenizm konuları da gündemimizde olmalıdır. Özellikle kriz olgusunun semtlerde daha fazla gündem olacağı açıktır.

Mevcut durum, birçok hareketin kadın sorununa sadece genel olarak değindiğini ve salt protestocu bir anlayışla hareket ettiğini göstermektedir. Örgütümüz ise protestocu dahi olamamakta, bazı genel yazı ve haberler dışında bu konuya adeta sessiz kalmaktadır.

3. GENÇ KADIN

Geçtiğimiz sene örgütümüzün gündemine daha fazla giren kadın sorununa yönelik bazı çalışmalar yapmış olsak da bunun yeterli olduğunu söylemek bir yana devamlılığının sağlanmamış olması da düşündürücüdür. **Geçmiş süreç değerlendirmesinde de belirttiğimiz gibi ek olarak ülkenin sosyo-ekonomik yapısı dolayısıyla da daha önemli bir yerde duran kadın sorununa yönelik daha aktif bir çalışma yürütmek gerekmektedir.**

Mevcut durum, birçok hareketin kadın sorununa sadece genel olarak değindiğini ve salt protestocu bir anlayışla hareket ettiğini göstermektedir. Örgütümüz ise protestocu dahi olamamakta, bazı genel yazı ve haberler

dışında bu konuya adeta sessiz kalmaktadır.

Bu gerçekliğe rağmen geçtiğimiz faaliyet dönemi onlarca gündem ve kısıtlı zaman gerçeğiyle örgütlediğimiz Kadın Buluşmasının olumlu olduğunu belirtmiştik. Mutlaka ayrı bir gündem olarak ele alınması gereken kadın sorunu konusunda alternatiflerimizin neler olduğunu belirlemek, çerçevesini yıllar önce çizdiğimiz yaklaşımımızı genişletmek ve içeriğini doldurmak zorundayız. **Bugün, bazı alanlarımızda kurulu olan kadın komisyonları çalışmalarının yaygınlaştırılması ve işlevli hale getirilmesi, geçtiğimiz dönem gerçekleştirdiğimiz kadın buluşmalarının süreklileştirilmesi kısa vadede hedeflerimiz olmalıdır.**

Tüm bunların yanı sıra Pippa Bacca'nın öldürülmesi, Hüseyin Üzmez vakası, daha akıllarımızdan silinmeyen Güldünya ve bu sene de fazlasıyla yaşanan benzeri olaylardan birisinde öldürülen 19 yaşındaki Özlem Arslan, Gebze'de kadın tutsaklara yönelik saldırı ve göz altılarda taciz, tecavüz, işkenceye maruz kalan kadınların yaşadıklarına tepki verme konusunda yeterli düzeyde duyarlı olamadığımız açıktır.

Örgütümüzün kadın sorununa yaklaşımının daha olumluya gitmesiyle eşgüdümlü olarak, tepki verme reflekslerimizin de artması gerekmektedir. Çeşitli kadın örgütlerinin, diğer siyasetlerin ve bu örgütlerin yayınlarının takip edilmesi, kadın sorunu kapsamında özgün çalışmaların yapılması hedeflenmelidir.

4. BAHAR SÜRECİ

Emperyalist-kapitalist sistemin mali krizinin damgasını vurduğu 2008 yılı bitmek üzere. Gerek iktisatçıların belirlemeleri gerekse de sınıf mücadelesi tarihinin bilimsel analiz ve deneyimleri mevcut krizin 2009 yılında da artarak devam edeceğini göstermektedir. Çeşitli zaman ve yerlerde halkımızın kendiliğinden gösterdiği tepkilerin son dönemde artış gösterdiğini düşünerek, 2009 yılının bu anlamda daha da hareketli geçeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Görece uzun bir sessizlik döneminin akabinde özellikle SSGSS yasasına karşı emekçilerin kitlesel protestolar düzenlediği 2008 başından bu yana kendiliğinden hareketlenmede artış olduğunu vurguluyorduk. Maalesef bu tepkilere rağmen devrimcilerin bahsi geçen süreçte

ve sonrasında etkisiz kaldığını belirtmek gerekiyor.

Kendiliğinden içeriğiyle karşıt sınıfların arasındaki mücadelenin artacağı 2009 yılında hazırlıklı olmak (asgari de olsa) ve kitle çalışmasına yoğunlaşarak örgütsüz tepkileri örgütlü güce dönüştürmek ana görevimiz olacaktır. Yerel seçimlerle başlayan bahar sürecinde bu çerçevede planlarımızı hazırlayarak zorlu ve yoğun bir süreçte girmeliyiz.

Kendi eksikliklerimizi giderme kapsamında teorik-politik seviyemizi arttırmak ve beklemeciliğe, kendiliğindenciliğe, rehavete kapılmadan kitle çalışmasına yoğunlaşmalıyız.

Ülkede devam eden ulusal ve sınıfsal karakterli savaşa egemenlerin acımasızca yaklaştığını, tüm teknik donanımının yanı sıra uluslararası savaş kurallarının dışında uygulamalara da başvurduğunu biliyoruz. 2009 yılında bu gerçeğin daha fazla gündem olacağını tahmin etmek zor değildir.

Yine, kitlelerin artan memnuniyetsizliğine karşı açıktan ve saklanmadan arttırılan baskının, işkencenin, katliamların damgasını vurduğu bu sürecin devam edeceği de açıktır. Kendi sürekliliğini sağlamak için, bunalımları döneminde rahatsızlığını ifade eden herkesi düşmanı olarak gören sisteme karşı halk gençliğinin nefes alabileceği, kendisini ifade edebileceği ve haklı mücadelesini verebileceği en önemli örgütlerden birisi olan YDG'yi ısrarla adres olarak göstermeliyiz.

Bunların yanı sıra uluslararası plandaki etkinliğimizi arttırmak, 3. Konferansımızın hedefi olmalıdır. Bileşeni olduğumuz ILPS'nin çalışmalarına katılımımız, hazırlığımız ve bu konudaki yetkinliğimiz oldukça yetersizdir. ILPS bünyesinde çalışmalarımızı organize etmek ve yetkinleşmek için bir Gençlik Komisyonu kurmak, daha önce de tartıştığımız bu konuda adım atmak, 2009 hedeflerimiz arasında olmalıdır.

Tüm önümüzdeki süreç yönelimi kapsamında özetle,

4. Konferansımıza Kadar

1. Üniversite çalışmaları kapsamında, tüm yoldaşlarımız DKÖ çalışmalarına katılmalı, çalıştıkları örgütleri kitleselleştirmeli, öğrenci gençliğin özlük hakları mücadelesine, bu örgütler aracılığıyla katılmalıdır.

2. Üniversite çalışmalarında YDG'nin politik hattı,

2008 Mersin yaz çalışmasından...

mesleki ve özlük haklara yönelik saldırı kapsamındaki emperyalist yasalar-Bologna Süreci'ne karşı örgütlenme gündemidir.

3. Lise çalışmaları kapsamında, tüm yoldaşlarımız ilk etapta olabirlik kapsamında öncelik sırasına göre kendi liselerinde ve sonrasında il-ilçe genelinde LÖB kurma, LÖB'leri bu tarzda etkinleştirme göreviyle karşı karşıyadır. Yerelden merkeze örgütlenme hattı, çalışma tarzımız açısından önemlidir. LÖB gündemini kısa vadede değerlendiremeyeceğimiz alanlarda farklı şekillerde ve farklı araçlarla kitleleri örgütlemek, özlük hakları kapsamında harekete geçirmek hedefimizdir.

4. Liselerde ana politik gündemimiz, paralı eğitim karşıtlığıdır. Alan sorunları, bu genel politika eşliğinde işlenmelidir.

5. Lise çalışmaları kapsamında anda alternatifimizin ne olduğu belirlenmeli, bu konuda uzmanlardan ve uzman kurumlardan da yardım alınmalıdır.

6. Semt çalışmaları ekseninde işçi ve işsiz gençlikle bağ kurmak, onları tanımak ve örgütlemek ana gündemimizdir. Yanı sıra önümüzdeki süreçte yerel seçimler, kriz ve zamlar, kentsel dönüşüm ve yıkımlar ve şove-

nizm konuları öne çıkmaktadır.

7. Kurulmasının faydalı olacağı alanlarda örgütlenme ve genişleme anlayışı ekseninde kadın komisyonlarının kurulması önemlidir. Her YDG biriminin öncelikli görevi, sıklıkla tespit yapmaktan ziyade örgütlenmektir. Kültür Sanat, Tarih Araştırma vb birimler de bu anlayışla kurulmalıdır.

8. Konu önceliği tartışılarak belli konu veya konulara yoğunlaşmış bir biçimde 2. Genç Kadın Buluşması örgütlenmelidir.

9. Uluslararası planda etkinliğimizin artması ve kardeş-dost örgütlerin gündemini, çalışma tarzını öğrenmek, deneyim paylaşımını arttırmak amacıyla ILPS Gençlik Komisyonu çalışmalarına başlanmalıdır.

10. Alanlarda-yerelerde YDG çalışmalarını kurum-sallaştırma görevimiz devam etmelidir.

11. Mali konuda 2. Konferansta alınan kararlar etkin hale getirilmelidir.

12. Yaz çalışmaları üretim ve kitle çalışması diyalektiği sağlanarak geçen seneden daha farklı gerçekleştirilmeli ve alan özgünlükleri göz önünde tutularak karar alınmalıdır.

Komünist ustalardan öğrenelim!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-13

Stalin'in Hataları

Sosyalist inşa sürecinde Marksizm-Leninizm'in temelde doğru olarak uygulanmasına ve elde edilen bütün başarılarla rağmen, dönemin sonuna doğru SBKP(B) içinde ve Stalin'de kesin bir şekilde yanlış olan anlayışlar belirmeye başlamıştı. Bu yanlışlık özellikle sınıfların varlığı ve sosyalizmde sınıflar mücadelesine ilişkindir. Büyük başarıların elde edilmesinden sonra sınıf mücadelesindeki gidişat yanlış ele alınmış, doğru okunamamıştı. Hatta öyle ki, 1936'da kabul edilen SSCB anayasası şu hatalı tespitten yola çıkıyordu: **"Bundan böyle toplumsal yapımızda antagonist sınıflardan söz edilemez."**²⁷ Ayrıca 1939 Mart'ında XVIII. Parti Kongresi'ne sunduğu raporda Stalin, **"Herhangi bir kapitalist ülkeden farklı olarak bugünkü Sovyet toplumunun özelliği, içinde antagonist düşman sınıflar olmamasıdır; sömürücü sınıflar tasfiye edilmiş, Sovyet toplumunu oluşturan işçi, köylü ve aydınlar dostça işbirliği temelinde yaşıyor ve çalışıyorlar."**²⁸ Bu anlayış, Marksizm-Leninizm'e, onun sosyalist aşamada sınıflar mücadelesinin süreceği bilimsel tezine aykırılık arz eder.

Aslında, Parti bu dönem boyunca burjuva ve kulak görüşlerin kendilerinde temsiliyet bulduğu çeşitli hizip ve gruplara karşı mücadeleyi elden bırakmamıştır. Mesela, Troçki ve Zinovyev'in 1927'de partiden ihraçları uzun bir mücadele sonrasında gerçekleşmiştir. Veya Buharin-Rikov kliğine karşı mücadele, onların yabancı devlet ajanlığı yaptıkları tespit edilene kadar sürdürülmüştür. Yargılandıktan sonra da 1937 yılında, haklarında verilen ölüm cezası infaz edilmiştir.

Kapitalizmin Krizi

Savaş arası (I. ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşları) yılların büyük bir bölümünde dünya kapitalist ekonomisi, çökün-

tü içerisinde gözükmektedir. 1913'ten 1938'e kadar süreden yirmi-beş yıllık kesitteki dünya endüstriyel üretimi önceki yirmi-beş yıllık üretimle kıyaslanınca, yalnızca % 80'lik bir artış sağlamıştır. Oysa ilk yirmi-beş yıllık dilimdeki üretim hızı sonraki dilimde yakalanan hızın iki katıdır. Dünya ticareti ise bu anlamda daha kötü durumdadır: Ticaretin 1948'deki hacmi hemen hemen 1913 yılı ile aynı seviyededir. Yine 1890-1913 arası dönemdeki ticaret hacmi, takip eden çeyrek asırdaki hacmin iki katıdır. Ayrıca bu dönem, dünyanın en büyük kapitalist ekonomilerinden birine sahip Almanya'da, mali sistemin görülmeye değer çöküşe başlamasına tanıklık yapmaktaydı ki para birimi müthiş bir değer yitimine uğramıştı: 1925'teki değer 1913'teki değerinin 10⁻¹² katına gerilemiştir. Sonraki sözde artışla (ki Stalin, doğru bir şekilde, yakalanan bu iyileşme halinin göreceli ve geçici olduğunu tespit etmişti.) beraber, 1924-1929 arasında işsizlik oranı İngiltere, Almanya ve İsveç'te % 10-12 arasında, Danimarka ve Norveç'te ise, 1914 öncesi yıllara nazaran olağandışı bir artış göstererek % 17-18 civarında seyretmiştir.

Bununla birlikte, kapitalizm, ikinci büyük savaşla dahi, tam olarak kendisini etkilerinden kurtaramayacağı en büyük krizini 1929-1933 yılları arasında yaşıyordu ve bu kriz halen **Büyük Bunalım** diye anılmaktadır. Kriz, en sanayileşmiş ülkelerden en geri ülkelere kadar bütün yer küreyi pratik olarak etkilemekteydi. Bunalımın ilk iki yılında, yani 1929-1931 arasında, imalat sanayinin önde gelen devleri Almanya ve ABD imalatta 1/3'lük bir düşüşle tanışmışlardır. 1932-1933 arası yaşanan en kötü yıldır: En gelişmiş ülkelerde bile, örneğin İngiltere'de işsizlik oranı % 22-23 civarında seyretmekteydi. İşsizlik oranının % 44 düzeyine ulaştığı Almanya'da ise durum daha da vahimdi. Çay ve buğdayın fiyatında 2/3'lük, ham ipek fiyatında ise 3/4'lük bir düşüş gerçekleşmişti. Pirinç fiyatları ise yerlerde sürünmekteydi. Fiyatlar-

daki bu muazzam düşüş bazı ülkeleri daha fena etkilemiş bulunuyordu. Arjantin, Avustralya, Balkan Ülkeleri, Boliviya, Brezilya, İngiliz Malezyası (Batı Malezya), Kanada, Şili, Kolombiya, Küba, Mısır, Ekvador, Finlandiya, Macaristan, Hindistan, Meksika, Hollanda, Endonezya, Yeni Zelanda, Paraguay, Peru, Uruguay ve Venezuela yıkımın eşğine gelmişlerdi. Kısacası, bütün yerküre kriz salgınından nasibini almış bulunuyordu.

Ekonomik sıkıntıların derinleşmesi çelişkileri keskinleştirmiş ve birçok ülkede sosyal, politik çalkantılar baş göstermişti. 1931'de Şili'de askeri diktatör devrilmiş, 1930'da Brezilya'da 'İhtiyar Cumhuriyet' oligarşisinin sonu getirilmiş, Küba'da yozlaşmış-rüşvetçi cumhurbaşkanı fırlatıp atılmış, Peru'da 1930-1932 arasında devrim girişimi olmuş (ancak başarısızlıkla sonuçlanmış), Kolombiya'da tutucu yasalar değiştirilmiş yerine özgürlükçü yasalar getirilmiş, Mısır ve Hindistan'da bağımsızlıkçı hareket genişlemiş ve gelişmiş, Batı Afrika ve Karayibler'de sosyal kitle ayaklanmaları filizlenmeye başlamıştır.

Bunalım, sömürge ve yarı-sömürge ülkeleri baştan sona etkisi altına almakla beraber, buralarda mücadelenin gelişmesine ve kitlelerin 'sol'a yönelmesine ön ayak olmuştu. Emperyalist ülkelerde hâkim sınıflar, umutsuzca krizin sosyal sonuçlarının önüne geçmeye çalışmışlardı. Ama nafile; savaş öncesi bu karmaşada, serbest piyasa ekonomisi çözüm adına hiçbir şey yapamamıştı. İsveç'te uygulamaya konulan sosyal-demokrat reformlar, ABD'de Roosevelt'in "Yeniden Yapılanma" uygulamaları ilk başlarda bir nebze de olsa refah sağlamıştı. Elbette ki, bu istisnai bir durumdu. Daha belirgin, cazip ve esas olan ise hâkim sınıfların gittikçe sağa kaymaları ve faşizme can vermeleri olarak öne çıkmıştı. İtalya'da hâlihazırda faşizm hüküm sürmekteydi; 1930-1931 sürecinde, Japonya'da liberal siyaset yerini milliyetçi-militarist rejime bırakmaktaydı; Almanya'da ise takvimler 1933 yılını gösterdiğinde, Naziler iktidara gelmişlerdi. Diğer emperyalist ülkelerin birçoğunda gidişatın seyri farklı değildir: Sosyal demokrat sol inzivaya çekilmiş, siyaset rotası belirgin bir şekilde sağa yöneltilmiştir. Faşist Almanya'da, elbette ki başta savaş sanayi olmak üzere, endüstriyel üretimin muazzam artışı, işsizliğin bitirildiği izlenimi vermişti. Almanya'nın yükselişi, emperyalist hâkim sınıflar açısından faşizmi bir kez daha çekim merkezi haline getirmiştir.

Yükselen Faşizm ve Dünya Savaşı Tehlikesi

Yükselen faşizm, esasen egemen sınıfların bir yanıtıydı: Ekim Devrimi ve Sosyalizmin zaferine, bu iki zaferin dünya halklarına esin kaynağı olmasına, ezilen kitlelerin gitgide devrim dalgasını büyütmesine, kapitalizmin tarihinde gördüğü en büyük ekonomik krize verilmiş bir yanıt. 1935 – III.

Enternasyonal sonuç bildirgesi şu noktalara dikkat çekmekteydi: **"Egemen burjuvazi gittikçe artan bir şekilde, kurtuluşunu faşizmde aramaya yönelmiş durumdadır. Finans kapitalin en gerici, en şoven emperyalist unsurları açık bir şekilde terörist diktatörlüklerini tesis ederek, emekçileri soyup soğana çevirmek için ikinci bir emperyalist yağma savaşı hazırlığına girişmiştir ve bu yolla SSCB'ye saldırmak, Çin'i köleleştirip bölüşmek ve en nihayetinde devrim(ler)e engel olmak gibi amaçlarına hayat vermeye çalışmaktadır."**²⁹

Ayrıca faşizmle beraber, büyük burjuvazinin acil ve dolaysız ihtiyaçlarının giderilmesi umulmuştur: Sendikaları dağıtmak, fabrika ve diğer işyerlerinde faşist disiplini hakim kılmak, zenginliğe zenginlik katmak... ki bakılırsa, 1929-1941 arası yıllarda ABD'de gelir seviyesi en üst % 5'lik kesimin toplam gelirinde % 20'lik bir düşüş gerçekleşmiştir. Benzer bir durum Faşist Almanya için söz konusudur, buradaki en zengin % 5'lik kesimin toplam gelirinde bu yıllar arasında % 15'lik bir düşüş gerçekleşmiştir.

Sanayileşmiş büyük devletlerde faşist hükümetler iktidara gelerek saldırgan bir tutumla yerel savaflara giriyor, böylelikle de dünyanın aralarında yeniden paylaşımını sağlayacak yeni bir dünya savaşının hazırlığını yapıyorlardı. 1931'de Mançurya'ya karşı Japon istilası; 1935'te Etiyopya'ya (Habesistan) karşı İtalyan istilası; 1936-1939 arası İspanya İç Savaşı'na Alman-İtalyan müdahalesi; 1938 başında Avusturya'ya karşı Alman istilası; yine aynı yıl içinde Almanya'nın Çekoslovakya'ya saldırıp bozguna uğratması; 1939 Mart'ında Almanya'nın Çekoslovakya'yı işgali sürdürmesi; İtalya'nın Arnavutluk işgali ve Almanya'nın Polonya toprakları üzerinde hak talep etmesi, ikinci savaşa giden yolda kilometre taşları olmakla kalmıyor, bu olaylar aslında ikinci emperyalist paylaşım savaşını fiilen başlatmış bulunuyorlardı.

Bu dönem boyunca, Fransa, İngiltere ve ABD gibi diğer emperyalist güçler faşist saldırganlara karşı ödün verme politikasını izliyor hatta saldırıların yönünü değiştirerek, saldırganları Sovyet Cumhuriyet'ini yıkmak amacıyla kullanıyorlardı. Bu gibi tehlikeli koşullarda, enternasyonal proletarya, kendi taktiklerini oluşturmak zorundaydı.

Devam edecek

27. Stalin, *Leninizm'in Sorunları*, sy. 808. (SSCB Anayasa Taslağı Üzerine Rapor), İng. Baskı,

28. Stalin, *Seçme Eserler*, cilt. II, sy. 33. (SBKP(B) XVIII. Kongresine Rapor) İng. baskı. – karşılaştırma için bkz: J. V. Stalin, SBKP(B) XVI., XVII. ve XVIII. Parti Kongre Raporları, İnter Yayınları, Birinci Basım-

29. Degras Jane, Ed., *Komünist Enternasyonal — Belgeler*, cilt III, sy. 359, İng. baskı.

GENÇ KADIN

Yasa yapıcılara meşru, bizce şiddetin ta kendisi

Tecavüz, cinsel taciz, duygusal taciz... Bunlar, çok sık duyduğumuz kavramlar değil mi? Ne aile, akraba çevremizde uzağımız bu kavrama ne de sokakta, okulda, iş yerinde. Hayatımızın içerisinde o kadar sık yaşanır halde ki, o derecede de kanıksanmıştır tarafımızdan. Oysa ne kadar aşağılayıcı ve insanlık dışı bir olaydır bahsini ettiğimiz. Kitleleri ezme ve ezilmişliği idame ettirebilme için türlü yöntemlere başvuran mevcut sistemin politikaları, kimi yerlerde yoğun halk muhalefetiyle karşılaşılıyor ve ege-menler bu nedenle birçok emelini gerçekleştiremiyor. Ancak bizinkisi gibi yarı-feodal ilişkilerin var olduğu ülkelerde; özellikle kadının cinsel sömürsüne karşı muhalefetin güçlü olmadığını ve bu yüzden bu eksendeki saldırıların daha yoğun olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Dolayısıyla bütün yaşamımızda bir tabu olan cinsellik, konuşulmadıkça gizleniyor, gizlendikçe bilinçaltına itiliyor, bastırılıyor ve bu sayede cinsellik güdüsü, bu suç işleyende saldırı halini alırken, mağdur olan kişide ise türlü travmalara dönüşüyor. Tecavüz-taciz şeklinde temelde cinsel bir yaklaşma eyleminden çok vahşi bir aşağılanma eylemine ve tecavüz edenle edilen arasındaki temel etkileşim olarak fiziksel egemenlik ve boyun eğme ilişkisine bürünüyor. Cinsel sömürünün etkisi ve sonuçları, sandığımızın aksine çok daha derin yaralar açıyor.

Tecavüzlerin ve tacizlerin % 50'sinden fazlasının resmîyete dökülebilmesi için kayıt altına alınmadığı dikkate alındığında bu insanların da tedavi olmadıklarını düşünmek yanlış olmaz.

Kadın, anne ve babasının evinde, kendi evinde, okulda, iş yerinde uğradığı tacizler ve tecavüzler sonucunda öyle bir psikolojiye bürünüyor ki; utanç, aşağılanma, sıkıntı hissi, şaşkınlık ve öfke hislerini bir arada, neredeyse bütün hayatı boyunca hissediyor. Çok büyük oranda olmak

üzere yaşadıkları durumdan bizzat kendilerinin sorumlu olup olmadığını ve saldırıyı bir şekilde kendilerini davet edip etmediklerini sorguluyorlar. Yaşanan saldırı sonrasında, saldırıya uğrayanın içinde bulunduğu ruhsal durumu ve hayatına perçinlenen rahatsızlıkları kısaca belirtmek gerektiğinde ise durum; yaşanan deneyimin tekrar yaşanıyor muş gibi olması (flashback), deneyimle aşırı zihinsel meşguliyet, kendini bir türlü temizleyemediği korkusu, izlenme ya da yalnız kalma korkusu, saldırının olduğu yere geri dönme korkusu, kâbuslar, uykusuzluk, yeme alışkanlıklarında değişimler, baş ağrıları, bulantı ve kusmalar, cinsel ilişkiye girmekten kaçınmanın olduğu uzun bir liste halini alabiliyor maalesef.

Sebepler ve sonuçlarıyla, az çok anlatmaya çalıştığımız kadının ve çocuğun cinsel sömürsü, daha önce de belirttiğimiz gibi bizzat sistem tarafından yürütülüyor ve bizim gibi ülkelerde daha da vahim bir hal alıyor. Yasa yapıcılar, göstermelik yasaları ve yargı organlarıyla durumu "hâkimiyet altına" aldıklarını söylüyorlarsa da, son süreçte gündemi az da olsa takip edenler bilirler; devlet bizzat kendi eliyle; tacizlerin ve tecavüzlerin çocuklarda da oldukça yoğunlaşmasından dolayı yasalarda birçok değişikliğe giderek; durumu, yasalara göre suç kapsamından çıkarmaya çalışıyor. Bizler, yasalar bu durumları kapsasa dahi

yozlaşmanın bizzat devlet eliyle yürütüldüğünü biliyoruz ve mevcut yasaların bu durumu düzeltme aracı olmadığını çokça dile getiriyoruz ancak bahsini ettiğimiz yasa değişikliği önerileri; mevcut yasaların artık devletin kendi pisliklerini temizlemeye dahi yetmediğini gösteriyor.

Tamamen olmasa da söz konusu yasa değişikliklerinde etkin sebeplerden olan, 14 yaşındaki bir çocuğa tacizde bulunan Vakıf Gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez'in de işine oldukça yarayan bu yasa teklifleri, tama-

men mağduru suçlayan ve mağduriyetini yasalar önünde de meşrulaştıran içeriğe sahip. Bir taciz veya tecavüz vakasında, halen 15 yaşın üstündeki çocuklarla cinsel ilişkiyi "şikâyete bağlı" olarak cezalandıran ve bu şikâyetin alt sınırını da mağdurun yaşına göre belirleyen yasada, söz konusu şikâyet yaşının zaten 15 olan alt yaş sınırının 14'e indirilmesi olarak değiştirilmesini içeren (ki Üzmez'i "aklayan" teklif de buydu); gerekçesini koca tutuklanınca arkada kalan kadının kaçınılmaz mağduriyeti (!) olarak belirten ve evlilik içi tecavüzün cezasını 6-7 yıldan 1 yıla indirilmesini içeren; tecavüz vakalarında yine tecavüz edilenin geride doğacak olan çocuğuyla birlikte mağdur olmaması için tecavüzcüsüyle uzlaşıldığı takdirde cezanın ortadan kaldırılmasını içeren ve bu gerçekleşmediği takdirde de bunun cezasının cüzi boyutlara çekilmesini içeren yasa teklifleri tartışıldı geçtiğimiz süreçte. Bütün bunları da, mahkemelerde yargıçların karşısına 14 yaşında, kucağında çocuklu kadınlar çıktığını, ailelerin çok güç durumda kaldığını belirterek savunan Yargıtay temsilcileri, yozluğun doruklarında geziyorlar bu sayede.

Devlet bunların birçoğunu henüz yasalastıramasa da Hüseyin Üzmez'in saldırısına uğrayan kişinin muayeneleri sonucu çıkarılan raporda akıl almaz bir biçimde ruhsal ve bedensel sağlığının bozulmadığını belirterek Üzmez'i akıyor ancak bu konuda bir noktaya daha dikkatleri çekmek istiyoruz. Bizzat devlet politikalarından olan kadına yönelik şiddet kapsamındaki suçlara büyük

oranda, toplumsal olarak gözlerimizi kapatabiliyorken, gittikçe de bu durumu kanıksar hale geliyorken; bu son yaşanan söz konusu olaya sessiz kalmamız mümkün olmadı elbette. Söz konusu mağduriyetin burjuva medya tarafından da oldukça sahiplendiğini(!) söylemek yanlış olmaz. Bu duruma tepki gösterilmesi kesinlikle doğru olmakla birlikte bütün tepkilerin Üzmez şahsına yönelmesi, bu olaydan önce ve sonra yaşananlara duyulan öfkenin de bu yolla boşalmasını sağlamaktadır. Çok sık kullanılan bir yöntem değil midir bu? Çok sık yaşanan bir durumda her şey hasır altı edilir ancak öyle bir örnek çıkartılır ki ortaya dart tahtası görevi görür adeta. Bu bakımdan bahsettiğimiz öfkenin hayatımızın her alanında bilinçli bir tepkiye dönüşmesinin önüne set çekme yöntemlerine karşı da uyanıklık gösterilmelidir.

Üzmez'in binbir taklayla serbest oluverişi ve hala bunun gibi birçok örnekle karşılaşıldığı günümüzde söz konusu bütün saldırıların kadına yönelik şiddet kapsamında olduğu gözlerden kaçırılmamalıdır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü

25 Kasım, Latin Amerika'da Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesini yükselten Mirabel kardeşlerin (Patria, Minerva ve Maria) egemenlerce tecavüz edilerek katledildiği tarihtir. Özgürlük mücadelesi veren bu üç kız kardeşten birinin kod adının "Kelebek" olmasından dolayı "Kelebekler" adıyla anılırlar ve katledildikleri 25 Kasım tarihi, Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak kabul edilir.

25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü ilan edilirken, asıl hedef, Mirabel Kardeşler'in katledilmesinde simgeleşen sistemin şiddetidir. İçinde bulunduğumuz tarihin de öneminden dolayı kadına yönelik şiddete karşı sesimizin daha gür çıkması ve bu düzlemde en geniş birliktelikler yakalama zemini aranmalıdır.

Farklı topraklarda, farklı dil, kültür ve yaşam biçimlerinde hayatını sürdüren insanlar attıkları her adımın, soludukları havanın ve çoğaltabileceğimiz birçok yaşamsal özelliklerin diyalektik döngü içerisinde bir birini etkilediğinin bilincinde olmadan veya olarak yaşamlarını sürdürürler.

Bu bilince ulaşmamış kesim; yaşadığı sıkıntılara karşı sessiz kalan, sorun direk kendisini etkilemediği müddetçe sesini çıkarmayan, sorunlara karşı bireysel çözüm yoluna giden, hatta kendisine bu sıkıntıları yaşatanlara karşı yüzünü her daim güleç tutarak bir gün onların yerinde olabilmenin umuduyla yaşayan ve ne yazık ki büyük bir çoğunluğu oluşturan bir kesimdir.

Yaşadığı sıkıntıların farkında olan kesim ise iki zıt kutup misali ikiye ayrılmaktadır. İlki milyonlarca insanı sömüren, yaşam içerisinde yarattığı haksızlıklar karşısında düşünen ama bu düşünce tabii ki haksızlıkları, eşitsizlikleri düzeltmek için değil, aksine sömürü düzenini daha uzun vadede devam ettirebilmenin çaresizliği içerisinde bir düşünce. **Diğer kesim ise yaşadığı sıkıntıların farkında olan, bunların kaynağını bilen ve bıkmadan usanmadan mücadele eden, sürekli sessiz kalan insanlara bilinç taşıyarak, bu insanları örgütleyerek yaşadıkları sıkıntıların kaynağını işaret eden ve bu sıkıntıyı ortadan kaldırmak için örgütlü bir karşı duruşun gerekliliğini ifade eden bir kesim.**

Yaklaşım çocukça ama sorun epey büyükçe!

Bu çetin mücadele döngüsü içerisinde bir avuç sömürücü ezen kesim kendi mezar kazıcılarını üretmenin zorunluluğu ve kaygısı ile beraber sürekli bunları yapmaktan geri durmamaktadır. Ancak bu sınıf çatışması tarihi boyunca bu canavarın üzerinde delikler açılmış olsa da bir doğru ivme şeklinde bu savaşım sürmemiştir, sürmeyecektir de. Ezenler yaşadığı yenilgilerden kendi sistemlerinin menfaatlerine olan düşünceleri geliştirmişlerdir. Sürekli düşünmeyen, bencil, yaşadığı sıkıntılar ile bireysel mücadele eden kendi konforu ve ayrıcalıklarını yaratmak için başka bir bireyin üzerine basarak çıkması gerektiğinin bilinci taşınmıştır. Maddi ve fiziki güçler dengesi nedeniyle ezenler birçok aracı daha iyi kullanmakta ve bunu da sürekli kendi demokrasi ve özgürlük anlayışı içerisinde çoğaltmaktadır. Bunlarla ilgili birçok örnek verebiliriz. Ancak şuanda gündemde olan daha yakıcı bir konuya değineceğiz.

Yukarıda da bahsettiğimiz tüm bu gerçekliklere baktığımızda ve bunu biraz daha özele indirgediğimizde ezenler kendi sistemlerini her alana uyarlamak isterler. **Ve bu alanlardan biri olan eğitim ve öğretim sistemini de buna göre düzenlerler.** Tabii ki bu hedeflerini yerine getirirken ne kadar da düşünmeyen, sorgulamayan, ezberci, sadece sistemin menfaatine olan bilgi çöplüğünü ezberlemeleri vb... şekilde düzenlemeler ile dolu olan bu silah bazen kendilerini de vurabilmektedir.

Ezenler cephesinden kendi menfaatleri açısından yapılan her davranış mübahdır. Ülkemizde egemen sistem bir ulusu ezmektedir. Daha doğrusu birçok milliyetten insanlar yaşam sürmektedir ama yaşadığı sıkıntılara karşı bir arada bulunan, dilini, kültürünü, ulusal özelliklerini savunan Kürt ulusu bunlara karşı mücadele etmektedir. Bu mücadele sürecinde egemenler medya ve gazete, teknolojik tüm donanımlar ile beraber savaşımını sürdürmektedir. Evleri başına yıkılan emekçi halkımızın meşru direnişi yasa dışı örgütlerin provokasyonu olarak karşımıza çıkabileceği gibi, yine işçilerin, köylülerin hakları için yürüttüğü mücadelelerinin de sadece haber kanallarına yansıtılan kısmı "yüce devletimizin polisine" taş atmak ile sınırlandırılmaktadır. Zaman, zaman bu sansü-

rün içerisinde polisin uyguladığı “bireysel” davranışlar da kaçabilmektedir.

Son günlerde ise TV kanallarında provokatörler tarafından ön saflara sürülen, hatta bunları yevmiye ile çalıştıran çocuk haberleri ile karşılaşabilmekteyiz. Tabii ki bizler bu soruların cevabını sıcak evimizde, bölgedeki yaşamın sıkıntılarında bir nebze uzakta, hele bir de TV ekranının karşısından bakığımızda çok sağlıklı düşünmemiz beklenemez. Bu sorunun cevabını nerede ve nasıl arayacağımıza değineceğiz. Bir de olaya egemenler cephesinden bakalım.

Geçmişten günümüze şöyle bir göz attığımızda egemenlerin çocukları “milli ve manevi” değerlere uygun olarak terbiye etme çabasının ne kadar azimli bir çabayla kurumsallaştığını görebilmekteyiz. Neredeyse çocuklara sunulan tüm kaynakların bu resmi milliyetçi, ırkçı, taraflı yazılardan oluştuğunu söyleyebiliriz.

Okullarda her gün Türk, doğru ve çalışkan olmak zorundayız... Ya da tertiplenen anma törenlerinde temsili düşman askerlerini maket silahlarla öldürme oyunları oynatılmakta, asker cenazelerinde ön saflarda rambo kıyafetli küçük çocukları selam verirken görebileceğimiz gibi bunları çoğaltabiliriz. Bazı çocukları papağan misali TV ekranlarında konuşturup bölgede hiçbir sorunun olmadığı veya yürütülen mücadelenin halk tarafından sahiplenilmediği mesajını çocuklar üzerinden vermeye çalışmaktalar. Bütün bunlar egemenler için doğaldır! Zaten

sorun da buradadır.

Bizim görmemiz gereken asıl gerçek şudur. **Ülkemizde çocuk işçiliğinin her geçen gün arttığı ülkelerden biri.** Türkiye’de 7 ile 14 yaş arasındaki her üç çocuktan biri çalıştırılıyor. Devlet İstatistik Enstitüsü’nün araştırmasına göre 6 ile 14 yaş arasındaki toplam 11 milyon çocuğun 3 milyon 842 bini çalışıyor ve bu çocukların yarısından çoğu okuma-yazma bilmiyor. Türkiye’de çocuklar ortalama 13 yaşında çalışmaya başlıyor. Çalışanların yüzde 64’ü kazandığı paranın tamamını ailesine veriyor. Yine küçük yaşta kız çocukları tecavüze uğramakta, evlendirilmekte, cinsel olarak istismar edildiği vs... çoğaltabileceğimiz birçok gerçeği yazabiliriz.

Sanki ülkede hiçbir sorun yokmuş gibi ekranlarda, gazete köşelerinde hizaya gelmiş kalemler bizleri çocukların yaptığı davranışları topyekün sistemin bir sorunu olduğunu düşünmeden başka sebepler üzerinden öfkenin yükselmesini sağlıyorlar. Alternatif basın olma noktasındaki anlık eksikliğimiz nedeniyle kendi hedef kitlemiz üzerinde bile yanlış fikirlerin yaşam bulduğu anlar oluşabilmekte. Ve bu yönlendirmenin bizi sürükleyeceği düşünce yöntemi; ışıklarda mendil satan, tiner çeken, sokakta yaşayan çocukları gördüğümüzde sorumsuz anne-baba, kızını taciz ettiği için kızı tarafından şikayet edildikten sonra boğazı kesilerek öldürülen kızın haberini öğrendiğimizde cani baba, yaşadığı baskı ve zorbalığa, bedenlerine yaşlarına bakmaksızın kurşunların yağdırılmasına, köylerinin yakılıp yıkılmasına, kendi ana dilinin konuşulmasının yasaklanmasına karşı meşru haklarını kullanarak direnen ve kimi zaman taş atan çocukları gördüğümüzde de çocukları ön saflara sürerek kullanan provokatörleri düşüneceğiz...

Bütün yaşananlar ve sonuçları tamamen bu sistemin bizlere getirdikleridir. Olaylara bu boyutuyla bakmak gereklidir. Bu sistemin bizlere reva gördüğü bu yaşam içerisinde sessiz sedasız oturduğumuz müddetçe ekranlarda ve gazetelerde kap-kaç yapan, mendil satan, dilenen, fuhuş yapan, taciz edilen, tecavüze uğrayan ve devletin korkulu rüyası olan taş generaller hep var olacaktır.

İzmir’den bir YDG’li

Kadının “hakki” yok!

Geçtiğimiz aylarda, **Başbakanlık Aile ve Sosyal Araştırmalar Genel Müdürlüğü**'nün yayın organı olan **Aile ve Toplum Dergisi**'nde **Dr. Ünal Şentürk**'ün “**Aile Kurumuna Yönelik Güncel Riskler**” başlıklı bir makalesi yayımlandı. Birçok bakımdan tartışılmayı “hak eden” bu makalede; özellikle dizilerdeki kadın karakterlerin evlenmemiş, dul, eşinden ayrı yaşayan karakterler olması üzerinden aile kurumu tartışılmaya çalışılıyor. Erkek egemen zihniyetin kadına bakış açısını ve kadının toplumdaki yerini ortaya koyan makalenin, Başbakanlığa bağlı bir yayın organında yer almasıysa egemenlerin aile kurumu ve yapısını muhafazaya yönelik dikkat ve hassasiyetlerini ortaya koyması açısından değerlendirilmeye “layık”tır.

Aile kurumu tartışılırken “**Yuvayı yapan, dışı kuş-tur**” misali, aileye kadın üzerinden açıklamalar getiren; aile kurumuna yönelik güncel riskleri de kadının “olumsuz”, “topluma aykırı” tutum ve davranışlarına bağlayan makalede; “*1900'lere kadar neşeli ve özverili olmak, çocuk doğurmak ve bakmak, eşine iyi hizmet etmek kadının uyması gereken toplumsal kurallarken veya kadının dünyası bunlarla sınırlanmışken ve kadın için en kötüsü evlenmemek ya da boşanarak dul kalmakken, bugün birçok kadın sırf evlenmemiş olmak için evlenmekle bekar kalmak arasında bir tercihe zorlanırken, evlenmemeyi düşünmektedir*” denilerek, kadına kendisine çekidüzen vermesi salık veriliyor. Aksi takdirde, buna medyanın da “...izleyici bağlamında arzu edilmeyen davranış modelleri yaratarak...” katkı sunmasıyla “*İnsanın cinsellik ihtiyacını en iyi, sağlıklı ve güvenli gidermesini mümkün kılan aile...*” kurumu yozlaşacak ve tüm bunlar “...toplumsal yaşamı riske sokacak”tır.

Kadının evlilik yaşının artmasını bile risk faktörü olarak ele alan yazar, neredeyse erken evliliği destekleyen bir tutum izlemekte, boşanma oranındaki artıştan dem vurarak; günümüzde de varlığını sürdüren berdel, başlık parası gibi örneklerin geçmişte boşanmayı önleyici usuller olduğunu ileri sürerek makale okuyucusuna da çeşitli mesajlar vermektedir.

Yazının, kadın ve ailenin toplumdaki yerine ilişkin mesajı ise egemenlerin dönem sözcülüğünü yapan AKP'nin “*kadının ev ve iş yaşamının uyumlulaştırılması*” projesi olarak ortaya koyduğu politikaya uyum göstermesidir. AKP'nin, Devlet Bakanı Nimet Çubukçu aracılığıyla sıkça dile getirilen politikası, kadının “*ev işlerini yapmakla görevli olup (!) gerekirse yarı zamanlı bir işte çalışarak aile bütçesine katkıda bulunabileceği*” bir model. Dolayısıyla ataerkil yapı ve kadının üzerindeki gerici/feodal baskılara övgüler dizen “sipariş” makalenin yazılış amacı da anlaşılır olacaktır. Kadının, toplumda ikinci sınıf statüsünün korunması ve derinleştirilmesine yönelik iletileri içeren makaleyi aynı zamanda egemenlerin, feodal yapının “çözülebileceği” riski karşısında onu korumaya yönelik girişimlerinin bir parçası olarak da okumak gerekir.

Bugün, ülkemizde kadının durumuna baktığımızda yazılanlardan veya “görölmek istenen manzaradan” çok daha farklı bir gerçeklikle karşı karşıya olmadığımız açıktır. Kadın olmanın neredeyse “suç” olduğu; boşanma, nikahsız veya tek başına yaşama hakkının bile sorgulandığı ya da bunların “ahlaksızlık” olarak değerlendirildiği ülkemizde, işte “kadının adı yok!” dedirten bir örnek daha...

Alıntılar: Aile ve Toplum Dergisi, Sayı 14.

Amed'ten bir YDG'li

Yaşamı direnerek kazanacağız!

Halk gençliğine ulaşacağımız ve örgütlü mücadele öreceğimiz yerlerdir devlet yurtları. Peki, sistemin tüm çarpıklığını kustuğu, her şeyin gözler önünde olup bittiği, halk gençliğinin barınmak zorunda kaldığı bu yerlerde neler oluyor?

Faşistler “teşkilat” adı altında gittikleri birinci sınıflara şaka (!) diye odalarda baskılar, çeşitli işkenceler yapıyor. İnşaat mühendisi birinci sınıf öğrencisi B. R. ile sohbet ediyoruz.

- Odamıza girdiklerinde saat 01’i geçiyordu, hepimiz uyumuştuk, 7 kişilerdi, toparlanmamız için “kalkın, kalkın” diye ranzaya dolaba tekme attılar. Hepimiz uyku sersemi kalktık.

Daha önce odanda ilginç bir şey oldu mu? Bu adamların gelip gitmesi gibi...

- Birkaç kez ateş istemeye, boş yatak sormaya, sigara istemeye vb. geldiler ama böyle olmamıştı.

Peki, daha sonra ne yaptılar? Ne kadar odanda kaldılar?

- Yaklaşık bir saat kaldılar ama bize bir ömür gibi geldi. Önce “biz teşkilatın reisiyiz, yere yatın, sınav çekin” vb. dediler.

Çektiniz mi?

- Evet korktuk, çünkü bellerinde bıçak vardı. Bize göstermek için sanki ön tarafa koymuş, ceketlerini açmışlardı.

Peki sonra...

- Şarkı söyleyip şiir okuttular.

Tepki göstermek, yapmamak içinden geçti mi?

- Geçmedi değil ama o an onu düşünemiyorsun...

Olayın bu kadar vahim olduğu, üstelik bunların yurt yönetimi ile işbirliğinde yapıldığı bu durumda sistem yıkılmayı milyon kez hak etmiştir. Aynı gün aynı saatte DTCF’de okul yönetimi devrimci ve demokrat öğrencilerin afişini yırtmaya kalktı. Devrimci basını yurtlardan yasadışı yayın diye atarken faşistler üniversitenin stadyumunda toplanmış şunları söylemektedirler; “Teşkilatı sevmek zorunda değilsiniz ama saygı duyacaksınız”. Üstelik haraç keser gibi yoldan çevirip stada soktukları öğrencilerden topladıkları paranın akıbeti ise habersiz... Reis diye hitap ettikleri eli kanlı faşisti ayakta karşılamayan bir öğrenciyi tuvalette döven, statta “biz mafya değiliz” diyen yine bunlar. “Öğrenmek istiyoruz” deyip öğrenci temsilciliğine aday olan öğrencileri öğrenip sonra da sadece “benim adayım çıkacak” diye adayları döven yine bunlar. Yurt kantininde yarım daire şeklinde Kurtlar Vadisi izleyip sigara içen, yasaklara uyulmasından bahseden sonra hep birlikte ant içen yine bunlar.

Bizde bilmeliyiz ki, kaç kişi olursak olalım yol göründüğünden ne kadar uzak olursa olsun biz yaşamı direnerek kazanacağız...

Kırıkkale’den bir YDG’li

“Söz ve örgütlenme hakkımız engellenemez!”

Sistemin, fabrikalardan, üniversitelere, kadar her yerde, her alanda ezilen kesimlere yönelik saldırılarını geliştirmek için her türlü aracını seferber ettiğini görüyoruz. Bu noktada ezilen kesimlerin sesi olan, egemenlerin kirliliklerini, saldırganlıklarını teşhir etmenin çok önemli bir aracı olan devrimci ve yurtsever basına yönelik de ses kısma politikalarının devreye girmesi bizi şaşırtmıyor. Yakın süreçte Yürüyüş’ten Atılım’a kadar birçok yayının kapatıldığı, yayın dağıtımlarının gözaltılar, tutuklamalarla durdurulmaya çalışıldığı durumlar yaşandı.

Son olarak **Demokratik Halk İktidarı İçin İşçi-Köylü** ve hemen ardından **Özgür Gelecek** gazetesi devrimci basına yönelik susturma politikalarında sınır tanımayan egemenler tarafından kapatıldı.

Bizler de Ankara YDG, Partizan ve İşçi Köy-

lü Gazetesi olarak devrimci basına yönelik sansürü teşhir etmek, baskıların bizi yıldıramayacağını göstermek için bir basın açıklaması gerçekleştirdik. 16 Kasım Cuma günü Yüksel Caddesi’nde gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasına örgütleyici kurumların yanında çok sayıda devrimci ve demokrat kurum da güçlü bir biçimde destek verdi.

Açıklama sırasında emekçi halkımızın yaşadığı ekonomik, sosyal sorunlara, bunlara bağlı olarak son dönemde devrimci basına yönelik artan saldırılara değinildi. Eyleme, YDG’liler de **“Özgür Gelecek”** ellerimizde yükselecek!” yazılı dövizlerle ve flamlarıyla katıldılar. Basın açıklamasından sonra, İşçi-Köylü okurları sesli ajitasyonlar eşliğinde İşçi Köylü gazetesinin bildirilerini yoğun bir şekilde dağıttı.

Ankara YDG

Yaralarımızdan bazılarını anlattık sizlere, bir daha yara'lanmasın diye yarınlarımız!

THBT (Türk Halk Bilimi Topluluğu) ODTÜ'nün en eski ve en köklü öğrenci topluluklarından biri olarak bilinen ve kültürel değerleri yaşamayı, yaşatmayı ilke edinmiş bir öğrenci kulübüdür. İşte bu toplulukta tanıdım onları. Yürekləri pırıl pırıl ve yaptıkları işin bilincinde olan bir grup ele avuca sığmayan çocuk... Hafif bir oyun müziğinde bile halaya giren, ortak değerlerde buluşmuş bu gençlerce en önemli çalışmaları döndükleri semahlardır. **Anadolu'nun her yerindeki semahları araştırmışlar ve bunu herkese yaymaya çalışmışlar ama bir süre sonra semahın özündeki insan sevgisi, hoşgörü, kardeşlik ve zulme karşı başkaldırı vurguları onları semah dönmenin ötesinde birşeyler yapma ihtiyacına itmiştir.** İşte böyle bir duygunun ürünü olarak YARA adlı bir gösteri hazırlamışlar.

"Tarihimizde yaşanmış, unutulan ya da unutturulmak istenen yaralarımızın, semahlarımızın, semahlarımızın

özünde bulunan; hoşgörü, kardeşlik ve zulme karşı başkaldırı duygularıyla anlatımı..." olarak adlandırdıkları YARA gösterisi Kerbelâ olayının anlatılması ile başlar. Anadolu'nun yiğit Pir Sultan'ını, Abdal Musa'sını anlatırlar semah eşliğinde.

Sonra yürekteki büyük yaralarını açarlar izleyicilere! Kah gayrimüslim olup İstiklal Caddesi'nde ölüme semah dururlar; kah Maraş'ta, Çorum'da katliamlarda öle öle dönerler semahlarını. Sivas'ta döndükleri semahın rüzgarının ne oradaki yangını ne de içlerindeki yangını söndürmeyeceğini bile bile hız verirler semahlarına, göğe tırmanır sanki.

Uğur Mumcu'dan Hrant Dink'e, Metin Göktepe'den Turan Dursun'a varana kadar acımasızca katledilen tüm

canlara ağıt yakar şiirleri, sözleri, semahlarıyla... Denizler, Mahirler, İbolar anlatılır semahın başkaldırısıyla! '68 ve '78 Kuşakları için de dönerler semahlarını.

Semaha sığdırmalar içindeki isyanları ve tüm insancılığı...

Elbet kolay değildir güzeli üretmek, paylaşmak... Maraş'a giderler orada da anlatmak için yaralarını ama daha sahneye çıkmadan engellenirler ve gerisin geriye yollanırlar. Bu olay onlarda hayal kırıklığına neden olur. Anadolu'ya açılmaktan çekinirler. Sadece İstanbul ve Ankara'da yaparlar gösterilerini.

Orasından burasından sihir çıkan, yozlaşma kültürünü gençliğe durmadan empoze eden sayısız diziler, filmler... O kadar anlam kazanıyor ki THBT'lilerin çabaları böyle bir ortamda, kızılıyorsunuz ister istemez bu ürettikleri güzelliği diğer şehirlerde sunmamalarına. İçinde barındırdığı o saf insancıl duyguyla "sihirli bir değnek" olamayacaklar belki bu insanlar için. Ama gösterecekleri direnç elbette sahiplenecek ve umut serpecektir geleceğe dair.

Bizim mücadelemiz insanlık mücadelesidir. Sistemin adaletsizliğine, zulmüne karşı koyuştur. Elbette ki bu konuda bize en çok yardım edecek olan da toplumu bilinçlendirmede en etkili araçlardan biri olan sanattır. Tiyatrodur, edebiyattır, sinemadır, bazen de semahdır. Sistemin halkı uyutmak için kullandığı bu yöntemleri biz gerçekleri anlatarak onları uyarmak için kullanmalıyız. Bu yüzden de sistemden daha cesur olmalı ve daha çok insana ulaştırmalıyız güzelliğe dair ürettiklerimizi. Zaten bugün bu kadar duyarsız kalabiliyorsa insanlar bunca zulme, onlara sistemden daha cesur davranarak gerçekleri anlatmamamız da sebeptir buna.

ODTÜ'den bir YDG okuru

Satranca sahip çıkalım

Diyarbakır Dicle Üniversitesi satranç şampiyonu Sitar Yurtsever'le söyleşi

Satranç sizce nedir?

Satranç bir beyin sporudur. Oyun değildir, spordur. Öncelikle bu konuda netleşmek lazım.

Başarılarınızı öğrenebilir miyiz?

1997 lise şampiyonluğu, 2001-2008 arası düzenlenen satranç turnuvasında üniversite şampiyonluğu, 2004-2005-2006 Hatay Serinyol şampiyonluğu, 2006 Hatay Samsat ilçesi şampiyonluğu.

Resmi puanınız?

Resmi puanım 1756 ulusal kuvvet derecesine sahibim..

Üniversitede satranca ilgi nasıl?

Üniversitede satranca ilgi yeterli değil. Ne rektörlük ne de fakülteler bu konuda gerekli ilgiyi göstermiyorlar. Herhangi bir kulübümüz yok. Her sene öğrenciler olarak kendi çabamızla turnuva düzenliyoruz, ancak dereceye giren arkadaşlar ödenek olmadığı gerekçesi ile üniversiteler arası turnuvaya gönderilmiyor. Oysaki dereceye giren 3 arkadaşta ödenek bulamayan Rektörlük, üniversitemizin voleybol ve futbol takımlarına ödenek ayırabiliyor.

2008 yılında Veterinerlik Fakültesi'nde düzenlenen açık turnuvaya öğretim görevlileri ve öğrenciler katıldılar, ancak ilk 3 kişiye ödül verilebildi yani sponsor sıkıntısı yaşanıyor.

Diğer üniversitelerin kulüpleri satranç liglerinde yer alırken bizim üniversitemizin satranç kulübü yok...

Bu konuda rektörlükle görüştünüz mü?

Evet birkaç kez Spor Şube Müdürlüğü ile görüşebildik. Onların verdiği cevap da aynı: **ödenek yok**. Trilyonlar dönen üniversitemizde 3 tane öğrenciyi yollayacak ödenek yok, ne hazin bir durum.

Oysa bizler kendi imkanlarımızla turnuvalara gideceğimizi belirtmemize rağmen kabul edilmedi.

Üniversite dereceye giren arkadaşları TSF'ye (Türkiye Satranç Federasyonu) belirtmediği için bizler de kendi imkanlarımızla dahi katılmıyoruz. Çünkü üniversite satranç turnuvası düzenlenmediğine dair yazı yolluyor.

Diyarbakır'da ilgiyi yeterli buluyor musunuz?

Satranca ilgi var ve çok sayıda oynayan oyuncu var, fakat kulüp sayısı tek olduğu için sporcular takımda oynamak için yer bulamıyor. Diyarbakır büyük bir kent ve bu kente tek kulüp yeterli değil. Aynı nüfusa sahip Hatay'da 16 kulüp varken burada bir kulüp olması yine bu bölgeye gösterilen ilgisizliğin ve yalnızlığın bir yansıması.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Satranca ve satranç oyuncularına lütfen sahip çıkalım. O kadar çok spora ödenek ayrılırken, futbolda milyon dolarlar dönerken satrançta oyuncular ödenek bulamıyor, sponsor bulamıyor. Düşünen bir topluma çalışıyorsak düşüncenin merkezi olan bu spora lütfen sahip çıkalım.

Bir YDG okuru

Tecrite ve saldırılara karşı tutsaklarla dayanışmayı büyütelim!

Yaşadığımız ülkede hapishaneler tarihine baktığımızda bahsini ettiğimiz şiddet ve baskıya en çok, sistemin dayattığı eşitsiz koşullara muhalif olanların, insana yakışır bir yaşamın mücadelesini verenlerin maruz kaldığını, yapılan tüm saldırılar ile esas olarak devrimci düşüncenin hedef alındığını rahatlıkla görebiliriz.

Sınıflı toplumun ortaya çıkışı ile birlikte doğan hapishaneler, o günden bugüne egemen sınıfın elindeki baskı, zor, şiddet ve işkence araçlarından biri olagelmıştır. Sistem, sunduğu yaşam koşulları ile “suç”u bizzat kendi elleriyle üretirken, dolayısıyla yarattığı “suçlu”ları da kendi yöntemleri ile en ağır şekilde cezalandırmaktan hiçbir zaman geri durmamıştır.

Yaşadığımız ülkede hapishaneler tarihine baktığımızda bahsini ettiğimiz şiddet ve baskıya en çok, sistemin dayattığı eşitsiz koşullara muhalif olanların, insana yakışır bir yaşamın mücadelesini verenlerin maruz kaldığını, yapılan tüm saldırılar ile esas olarak devrimci düşüncenin hedef alındığını rahatlıkla görebiliriz. 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi ile ülkenin tüm hapishanelerinin devrimciler ile doldurulması, kurulan işkence tezgahlarında akıl almaz işkenceler ile yapılan katliamlar, Diyarbakır’da, Ulucanlar’da, Ümraniye’de, Buca’da gerçekleştirilen saldırılar ile yapılan toplu katliamlar, devrimci iradeyi tecrit etme çabası içerisinde 19 Aralık’ta 20 hapishanede aynı anda gerçekleştirilen ve 28 devrimci tutsağın yaşamını yitirmesine neden olan katliam operasyonları asıl olarak hedefte olanın devrimci düşünce ve irade olduğunun açık kanıtlarıdır.

Bugün itibariyle söyleyecek olursak, hapishanelerde yıllardır süren bu saldırılar dışarıdaki saldırılar ile paralel bir şekilde ilerlemekte ve her geçen gün daha da artmakta, hatta son dönemde yükselen/yükseltilen ırkçı-faşist dalga ile beraber iyice fütursuzlaşmaktadır. **Şiddet ve işkence, cop, polis kurşunu, linç kül-**

türü ve benzerleri ile yaşamın her alanına yayılmakta, hapishanelerdeki devrimci ve yurtsever tutsaklar da bu durumdan payına düşeni almaktadır. Tutsaklar bugün sadece başlı başına bir işkence olan tecride ve sistemli, keyfi bir şekilde uygulanan “disiplin cezası” adı altındaki hak gasplarına maruz kalmamakta, uygulanan bu psikolojik şiddetin yanı sıra fiziki şiddete, işkenceye de maruz kalabilmektedir.

Egemenlerin demokrasi ve insan haklarını dilinden düşürmediği ülkemizde Engin Çeber gözaltında ve hapishanede gördüğü işkence nedeniyle yaşamını yitirebilmekte, geçmişten bugüne işkenceyi sistematik bir şekilde kullananlar gerçekleşen katliamı **münferit** bir olay ilan edebilmekte ve kabulü olmayacak özürleri ile **“üzüntülerini”** dile getirebilmekteler. Toplum üzerinde estirilen ırkçı-şoven rüzgar sonucu bugün artık Gebze M Tipi gibi “yüksek güvenlikli” hapishanelerde adli erkek mahkumlar devrimci-yurtsever kadın tutsaklara satırları, bıçakları ile saldırılabilmekte, ancak saldırı esnasında bahsi edilen “yüksek güvenlik” işlemyebilmektedir.

Devrimci düşünceye tahammülsüzlüğün kabına sığmadığı bugünlerde Kırıklar F Tipi Hapishanesi’nde devrimci tutsaklar hastaneye gitmek üzere bindikleri ringde öldüresiye dövülebilmekte, saldırıdan saatler sonra karga tulumba götürüldükleri hastanede bile saldırı ve işkenceye maruz kalabilmekte, hatta yaşamsal tehlikeleri var olduğu halde tedavi bile edilmeden aynı şekilde hapishaneye geri getirilebilmektedir.

Hapishanelerde bugün artık sadece tutsaklar değil, öncesinde tehdide ve onur kırıcı muamelelere maruz kalan tutsak yakınları da fiziki saldırılarla karşı karşıya kalabilmektedir Sincan F Tipi Hapishanesinde olduğu gibi. Bugün hapishanelerdeki saldırılar sadece devrimci-yurtsever tutsaklar ile sınırlı kalmamakta, artık adli mahkumlar da sadece Kürt oldukları için imha politikalarından nasibini alabilmekte, hapishane idaresi tarafından faşist tutuklulara hedef gösterilebilmektedir. Hapishanelerde geçmişten bugüne var olan, ancak bir süre öncesine nazaran son zamanlarda dozunu iyice arttıran bu saldırılar “işkenceye sıfır tolerans” veren anlayışın aslında hiç değişmediğini, şiddete, işkenceye karşı “geniş hoşgörüsünün” dün olduğu gibi bugün de devam ettiğini ortaya sermekte ve aynı zamanda önümüzdeki günlerde yaşanabileceklere de ışık tutmaktadır.

Son dönemde işçi ve emekçilere yönelik ekonomik kriz adı altında geliştirilen ve gün geçtikçe artan saldırılar, demokratik hak ve özgürlükler için verilen en ufak mücadelenin gözaltı, tutuklama ve benzeri devlet terörü ile bastırılma çabaları, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikalarında sınır tanımazlık, ezilen, sömürülen halkımızın sesi soluğu olan devrimci ve yurtsever basına yönelik başlatılan gazete kapatma kampanyaları ve uzatarak sayabileceğimiz bir dizi saldırı ile dışarıya da açık bir hapishaneye çevrilmeye çalışılmaktadır ve içerideki saldırılar da asla bunlardan bağımsız değildir.

Hapishanelerde bahsini ettiğimiz baskı ve zor ile birinci dereceden karşı karşıya olanlar dışarıda biraz önce saydığımız saldırılara karşı duran, eşit ve özgür bir gelecek mücadelesi verenler olduğu müddetçe de bu durum değişmeyecektir. Ancak asla değişmeyecek bir durum daha vardır ki o da devrimci iradenin dün olduğu gibi bugün de hapishanelerdeki tüm bu uygulamalara karşı duruşudur. Faşizmin, fiziki ve psikolojik işkencesiyle, askeriyle, gardiyanıyla, idaresiyle, keyfine uygun uyguladığı yasalarıyla her kanaldan savaş açtığı devrimci tutsaklar teslimiyeti değil direnci ayakta tutmaya, her ne olursa olsun üretmeye, mücadele etmeye devam etmektedir, edecektir. Türkü söylemenin yasak olduğu yerde umut türkülerini daha bir yüksek sesle söylemeye, gülümsemenin “suç” görüldüğü anlarda ağız dolusu kahkaha atmaya, zaten karanlık olan ve zulüm ile daha da karartılmaya çalışılan tecrit hücrelerindeki karartılmayan olmaya devam edecektir.

Bizler hapishanelerde yaşanan her şeyin bilincinde olan ancak tüm bunlar karşısında somut adımlar atmayan bir yerde değil, toplumun gün geçtikçe daha fazla kanıksadığı bu soruna karşı mücadele yolunun dayanışmadan ve devrimci tutsaklara bugün olduğundan daha fazla sahip çıkmaktan geçtiğini bilince çıkartan bir yerde olmalıyız. Biliyoruz ki tecride ve üstüne eklenen bu saldırılara karşı verebileceğimiz en net ve güzel cevap dayanışmamız ve mücadelemiz olacaktır.

İzmir'den bir YDG'li

“Ata’yı özlemek”

“Milletçe yastayız”, “seni çok özleyeceğiz”, “sen olmasaydın bugün olmayacaktık”, “izindeyiz!!!” ... gibi ifadeler her 10 Kasım’da sıklıkla karşılaştığımız ve “ATA’ya selam, faşizme devam” deminde aşına söylemlerdir.

Türk egemen sisteminin omurga “ideolojisi” Kemalizm’in sadık takipçilerinin duydukları bu özlem ve beslenen sevgi seli bizce manidardır. Olayın bir de diğer bir yanı vardır ki bu Kemalist kesimler içerisinde son yıllarda ortaya çıkan derin çatlakların ve “değişim” ifadesi eşliğinde Kemalizm’e hem göz kırpan hem de onu “eleştirme” cüretinde de bulunan bazı liberallerin açtıkları derin (!) yaraların yarattığı krizdir.

Mustafa filmiyle ayrı bir cereyana da taşınan bu tartışmaların ülkemiz egemenlerinin sözcülerinde bu denli sarsıntıya neden olmasındaki ana neden sallanan altı boş ilkenin sistemin “beton”u işlevinden ileri gelmektedir.

“Sen daha Kemalist-sin, ben daha Kemalist’im” kavgası sistemin bekası için her seferinde ortak faşist yaptırım ve söylemler ışığında uzlaşmayla biterken; körün gözüne sokulan parmak misali Kemalizm sorgulanan ve her yanıyla çatırdayan kokuşmuş bir ideolojidir. Bu gerçeğin farkında olanlar “pirupak bir Kemalist birliktelik” görüntüsü çizmek istiyor ve aynı korodan birilerinin “ata’yı zaafli gösterme zafiyetinde bulunması karşısında refleks olarak, bu zaafli duruşun sahibi **Kemalist** bir “aydını” linç edebilmektedirler.

Kemalizm’in egemenler cephesinden bu anlamı ifade etmesi de elbette yine boşuna değildir. Türk egemen sınıfları tarafından ve bizzat “Mustafa”nın önderliğinde kurtuluş savaşı yıllarından itibaren geliştirilen Hz. Atatürk portresi de boşuna değildir. Egemenler güçsüzlük-

leri kadar saldırgan olurlar ve yine bu güçsüzlüklerini saklamak için içi boş devasa balonlarla etrafımızı sarmayı bir gelenek haline getirmişlerdir. İşte ülkemizde ki bu dev balon Kemalizm’in kendisidir. Osmanlı’nın esastan devamı anlamına gelen Genç Cumhuriyetin ayakta kalmasını sağlayacak onca şeylerin yanında “Mustafa’nın” kişiliği etrafında yaratılan “kült” elbette önemliydi ve nitekim Türk egemen sistemi bunun meyvelerini fazlasıyla yemiştir.

Öte yandan “ata ya duyulan özlemin” bir başka nedeni de bu gün sistemin içine girmiş olduğu çıkmazdır.

Tüm dünyayı sarmış ekonomik krizin yarattığı/yaratacağı sıkıntılarla beraber Kürt ulusal sorunundaki çıkmaz, siyasi krizi derinleştirmektedirken egemenlerin kendi aralarındaki dalaşı da derinleşmekte ve yeniden daha büyük bir ilgiyle sistemin “betonuna” ilginin artması sağlanmaktadır. Bir diğer meseleyse ekonomik ve siyasi krizlerin özünü sistemden kaynaklandığını manipüle edip rota şaşırtmaktadır.

Bu ülke topraklarında Kemalizm’in en büyük savunucusu ve uygulayıcısı ve sistem için tam bu nedende kaynaklı ayrı bir “beton” olan kurum TSK’dır. Sadece bu kurumun tarihsel sürecine bakılarak bile Kemalizm’in ne olduğunu kavramamız sağlanabilir. Kemalizm ayrı milliyetler için ırkçılık, işçi ve emekçiler için zulüm ve daha yoğun sömürü, halkımız için emperyalizme bağımlılıktır. Yani kelimenin gerçek anlamıyla faşizmdir. Onların bizden saklamak istediği ve Hz. “Mustafa”nın arkasında gizledikleri veya gizlemeye çalıştıkları bu gerçekliktir.

Bu ülke topraklarında Kemalizm’in en büyük savunucusu ve uygulayıcısı ve sistem için tam bu nedende kaynaklı ayrı bir “beton” olan kurum TSK’dır. Sadece bu kurumun tarihsel sürecine bakılarak bile Kemalizm’in ne olduğunu kavramamız sağlanabilir. Kemalizm ayrı milliyetler için ırkçılık, işçi ve emekçiler için zulüm ve daha yoğun sömürü, halkımız için emperyalizme bağımlılıktır. Yani kelimenin gerçek anlamıyla faşizmdir. Onların bizden saklamak istediği ve Hz. “Mustafa”nın arkasında gizledikleri veya gizlemeye çalıştıkları bu gerçekliktir.

Bizler bu topraklarda İbrahim Kaypakkaya’dan bu yana bu gerçeği ifade ediyoruz. Bu fikirlerin halk gençliğiyle buluşması bu içi boş balonun daha kısa sürede patlamasına neden olacaktır...

“Milletçe yastayız”, “seni çok özleyeceğiz”, “sen olmasaydın bugün olmayacaktık”, “izindeyiz!!!” ... gibi ifadeler her 10 Kasım’da sıklıkla karşılaştığımız ve “ATA’ya selam, faşizme devam” deminde aşına söylemlerdir.

Haber-mizah-yorum

* "IMF Başkanı Strauss-Kahn, yaşadığı evlilik dışı ilişki nedeniyle IMF personelinden, sevgilisi Piroska Nagy'den ve karısından e-posta yoluyla özür diledi." (Basından)

Yani adamın sorunu ve sonuçta yaşadıkları düşünüldüğünde "sen kendini kurtaramamışın bizi mi kurtaracaksın?" diye sorası geliyor insanın. Sen hem böyle şeyler yap hem de git gariban ülkelerin "ümüğünü sık"

* "Türkiye'de kriz var denilince herkesin aklına dolar karşısında Türk Lirasının erimesi geliyor. Acaba bu "70 cent'e muhtaç olduğumuz" günlerden kalma bir panik mi? Normalde dolarla işiniz yoksa Türk Lirasının değer kaybı sizi fazla etkilememeli. Haydi, eskiden birçok şey dolara endeksli olarak alınıp satılıyordu. **Şimdi o da yok.** Buna rağmen hepimiz, doların yükselişini gördükçe karalar bağladık." (bba) Nazlı Ilıcak

Şimdi "bu kadın Türkiye'den bahsetmiyor herhalde" diyeceğim ama Türk Lirası falan diyor o nedenle bariz Türkiye'den bahsediyor. O değil "ekonomiden anlamıyor" diyeceğim ama 5 yaşındaki çocuğa sorsan o bile böyle bir yorum yapmaz. Şahsen ben çözemedim sorunu. Bir yandan kur yükseldi diye kömüre, doğalgaza, önüne gelene zam yapıyorlar öte yandan Ilıcak çıkıp böyle açıklamaya yapıyor. Birileri aklımıza sahip olsun ya da bunların aklına mukayyet olsun en iyisi mi.

* "Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin, kendisine benzeyen oyuncak vudu (Karayıpler'e özgü bir büyü) bebeğinin satışını durdurmak için yaptığı başvuru, mahkemece "Bu ifade ve mizah özgürlüğüdür" denilerek reddedildi." (Basından)

Hayır, ondan sonra çıkıp Erdoğan'a mizah dergilerine dava açıyor diye kızıyorlar. Bakınız Avrupa'da da bu işler böyle oluyor. Sarkozy'e böylesi davaları Türkiye'de açmasını tavsiye ederim. Hem dava kaybetmez hem de servetine şöyle küçük bir katkı yapar diye düşünüyorum.

* "Bölücü terör örgütünün 1/3'ü Türk vatandaşı değil, kimi sünnetli, kimi sünnetsiz." Cemil Çiçek

* "KIT ve bağlı ortaklıklarına 2009 yılında bütçeden aktarılacak. 3 milyar 484 milyon YTL'nin 1 milyar 103 milyon YTL'si halka bedava kömür dağıtan kuruluşlara yapılacak." (Basından)

Bu iki habere nasıl yorum yapılır ki? Hele birincisi ne desem yanlış anlaşılacak. Yalnız bedava kömüre ayrılan para da genelin 1/3'üne mi denk geliyor yoksa ben mi yanlış hesapladım bilemiyorum artık.

Özgür bir gelecek için mücadele sürecek!

www.partizanarsiv.net